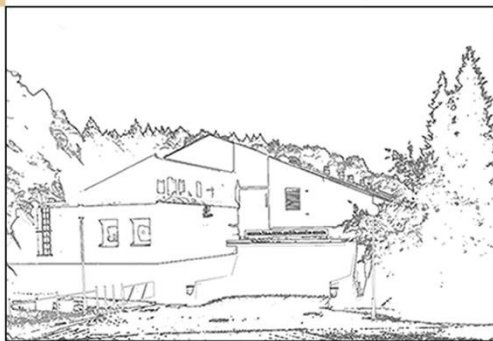

60

Gimnazija Stična

Srednja šola Josipa Jurčiča Ivančna Gorica

*V stiskem samostanu,
večstoletnem središču
izobraževanja,
je od 1950. do 1981.
delovala popolna gimnazija.
Ob 50-letnici Gimnazije
Stična, oktobra 2000*

Vsebina

**Zborniku na pot
Zgodovina šole – sprehod skozi čas
Šestdeset let in deset ravnateljev
Utrinki in spomini 60 generacij
Učitelji - stebri znanja
Žlahtni dosežki
Ob jubileju smo jim hvaležni**

Zbornik

*Imeti jasen pogled,
za naprej
in nazaj –
stati trdno na robu,
ki je tukaj
in zdaj.*

Reka življenja, bregovi modrosti

Spoštovani gospe in gospodje – dragi nekdanji dijaki in dijakinje, profesorice in profesorji in vsi, ki imate radi SŠ Josipa Jurčiča Ivančna Gorica.

Je že res, da se nam zdi, kot bi pred kratkim zapustili šolske klopi ... vstopili v življenje ... svoje otroke pospremili v šolo ... in vnuke ... Tako se obrača življenjski krogotok in v njem se znajdemo vsi.

In se je zgodilo, spet kot bi bilo včeraj, da pišemo kroniko nekega časa, nekega kraja, kjer vse vrvi in žubori. Že desetletja! To je častitljiva dama – stiška gimnazija v zavetju Samostana Stična in njena mlajša prijateljica v modrem Srednja šola Josipa Jurčiča Ivančna Gorica v zelenem zavetju polj in gozdov.

Tu so veselje in jeza, strah in pogum, ponos in razočaranje ..., skratka: čarobni svet mladega človeka, ki ob zavedanju življenjskih radosti in vsakdanjih človeških stisk zori v samostojno odraslo osebo, še več – v osebnost.

Tako smo v častni del zbornika ob 60-letnici naše šole želeli dati besedo vsem 60 generacijam – od prve mature 1955 do zadnje 2009. Koga povabiti k sodelovanju in kaj posameznika vprašati za zbornik spominov? Ko je zaokrožilo naše prijazno povabilo na nam poznane naslove, sta se iskreno zbudila navdušenje in ponos na nekdanjo šolo: pismo iz Avstralije, Londona, Regensburga ... ali obisk na šoli in kar doma. Sodobna tehnologija omogoča neposredno komunikacijo! Vsak je v svoje misli lovil krhkost spominov, ki z leti bledijo. Iz besed se rišejo podobe učiteljev, kakor zlato se zasvetijo stekane prijateljske vezi in kot dragoceni biseri žarijo občutja nostalgije in hvaležnosti ... Predvsem ta je skupna vsem spominom in zares tudi najmlajšim generacijam. Ne moremo mimo omembe, da je naša šola izobraževala ne samo

Breda Kramar in Dragica Šteh

brate in sestre v mnogih družinah, ampak cel rod – maturirala je marsikje že tretja generacija. To pa so spomini! In to so obeti ...

Poleg osrednjega dela si lahko preberete tudi v 60 letih prehojeno pot, o zlatih dosežkih zadnjih deset let, razmišljanja učiteljev ...

Prijazno vas vabimo na pogost obisk naše bogate spletne strani, kjer so shranjeni vsi podatki o generacijah pa arhiv fotografij in vabila na mnoge šolske prireditve ...

Tebi pa, draga slavljenka, ob tvoji 60-letnici želimo ponosa in zanos. Naj te pogled nazaj vedno znova ovije v žar zadovoljstva. A tvoja pot naprej naj bo takšna, kot si ti – edinstvena kombinacija navdušenja, drznosti in zvestobe. Srečno, Srednja šola Josipa Jurčiča!

Breda Kramar in Dragica Šteh
v imenu Uredniškega odbora

Zborniku na pot

Misel na nujnost praznovanja šestdesetletnice naše šole me je v zadnjih letih pogosto spremljala. V poplavi raznih proslavljanj vsepovsod in za vsako ceno sem si vedno želel, da bi v šoli znali preseči praznovanje zaradi praznovanja. Premišljeval sem, kako bi ob dogodkih in praznovanju lepega jubileja naše šole vsem našim nekdanjim dijakom in vsem ljudem, ki nas poznajo, nas cenijo in so nam naklonjeni, ponudili nekaj več.

Po več posvetih s sodelavci, ki so se vrstili že od začetka tega šolskega leta, smo potrdili scenarij dogodkov in vseh dejavnosti ob praznovanju. Odločili smo se za štiri večje prireditve, ki se bodo zvrstile v prvih dveh tednih maja in zaključile na osrednji proslavi v šoli 15. maja.

Vsem obiskovalcem šole želimo ob tej priložnosti ponuditi nekaj, kar bi jim še mnogo let obujalo spomine na te dogodke in na čas njihovega srednješolskega življenja v naši ustanovi. Pisana beseda je za to najprimernejša, zato je nastal tale zbornik, ki ga z vso skrbnostjo in spoštovanjem do vseh ustvarjalcev izročamo v prijazno obravnavo, branje in v spomine.

Koncept zbornika sta že pojasnili urednica in njena pomočnica. Naj sam dodam le nekaj misli temu lepemu delu na pot. Čeprav vsi poznamo zgodovino svoje šole, je tokratni zapis obogaten z množico fotografij, ki še približajo veličino prehojene poti. Ob uspehih in odličnih pogojih dela v sedanjosti človek kar pozabi na napore naših predhodnikov v preteklosti, da so šolo ohranili in razvijali v pravo smer. Upam, da nam bodo ti zgledi pomagali premagati težave, ki nam jih obetajo v naslednjih nekaj letih opazno manjše generacije osnovnošolcev.

V osrednjem delu tega zbornika je skrito veliko iskrenega spoštovanja in naklonjenosti do naše šole mnogih naših nekdanjih dijakov, ki so s tenkočutnostjo in srčnostjo napisali svoje prispevke in na ta način ovekovečili svojo generacijo za zgodovino. Prepričan sem, da pri njihovih prijateljih, sošolcih, pa tudi pri naključnih bralcih to ne bo ostalo neopaženo. V teh spominih bodo naši aktualni dijaki našli marsikatero misel za življenje, idejo za prebroditev svoje osebne krize, težave, zato jim ga bomo z veseljem ponudili v branje.

Mnogo imajo povedati naši profesorji, najprej vsi ravnatelji, v sklepnem delu pa še ostali sodelavci.

Milan Jevnikar

Žlahtne misli ljudi, ki so svoje življenje posvetili mladini, so vedno vredne branja in tehtnega premisleka, naj bo tako tudi z mislimi naših nekdanjih in sedanjih kolegov. Če pogledate na konec zbornika, boste opazili veličastno množico 360 profesorjev, ki so v teh šestdesetih letih širili in bogatili znanje okoliški mladini, jo vzgajali in ji odpirali vrata v svet. Spoštljiva množica, vredna spomina! Nekateri so bili pri nas le kratek čas, na začetku naše zgodovine, morda celo proti svoji volji, mnogi med njimi pa so s svojim delom v naši ustanovi posebej zaznamovali svoj čas, dali poseben pečat svoji dobi. Ponosen sem, da se v zadnjih dveh desetletjih profesorski zbor skoraj ne spreminja. Vsi učitelji so tu zavestno in vsi popolno usposobljeni, bolj kot kdajkoli živijo z in za našo šolo. In v tem je tudi vzrok obilja uspehov in zadovoljstva naših dijakov.

Želeli smo si popolnosti, pa je seveda nismo dosegli. Morda bi morali še kaj preurediti, še kaj dodati, vendar knjiga ne sme zoreti predolgo, saj bi jo potem le redkokdaj oddali tiskarju. Prav je, da imamo tudi pri izdaji nek rok, da ima knjiga rojstni datum. In z rojstvom knjige so strani popisane, platnice zaprte.

Življenje te knjige pa se bo začelo pri vas, spoštovani bralci. Želim, da bi bil ta Zbornik prebran, da bi z vašimi odzivi nekoč v prihodnosti morda naši zanamci naredili še boljšega. Hvaležni vam bomo za vaša mnenja in pripombe, saj nam bodo dokazovale, da Zbornik živi med vami, da ni le okras neke zaprašene knjižne police. Srečno Zborniku in srečno naši šoli v prihodnosti.

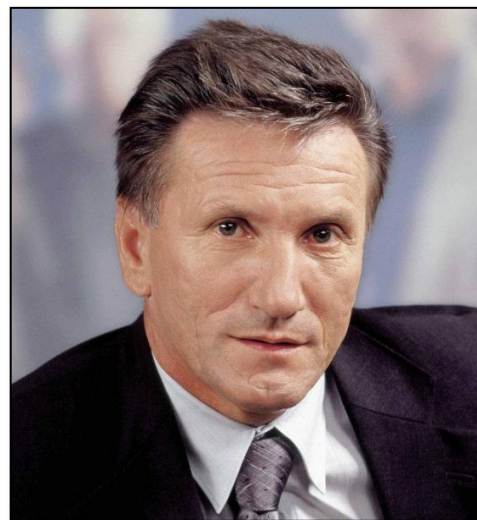
Milan Jevnikar, ravnatelj

Občina je ponosna na prehojeno pot

Ni slučaj, da je stiška gimnazija za samostanskimi zidovi nadaljevala zgodovinski potek srednjeveškega izobraževanja v čisto prenovljenem svetu in času, ki ga je pustilo povojno obdobje. Izžarevanje mogočnega prostora in zgodovinska sled sta v novem času dajala upanje novim oblikam državnega šolskega sistema, ki so narekemale smer močnega intelektualnega razvoja. Šolsko območje je bilo razpotegnjeno od trebanjskih vinskih gor, suhokranjskih ornih zaplat do grosupeljskih in zasavskih pobočij. Novoustanovljena gimnazija je bila zbirališče mladih bodočih intelektualcev, ki bi v drugačnem organizacijskem šolskem sistemu le redko lahko našli svoje možnosti za izobraževanje. Ob slabih prometnih povezavah, še slabšem materialnem stanju in kmečkem, kulturno nevzpodbujenem okolju je privabljala mlade Dolenjce zgolj zaradi bližine in cenene šolanja, saj je preostanek časa še vedno ostal za popoldansko delo na kmetiji. Uporabljena je bila edina priložnost priti do izobrazbe in poklica. Dijaki so s ponosom nosili ime našega rojaka Josipa Jurčiča, ki je v sebi skrival zgled, kako iz slabo situirane družine priti do izobrazbe in ob razvijanju naravnih talentov graditi lastno osebnost.

Vse je raslo skupaj s profesorskim kolektivom. Pomanjkanje učiteljskega kadra se je kmalu nadomestilo s profesorji, nekdanjimi stiški gimnazijci, ki so še posebno dobro poznali ustroj šole. Danes smo lahko veseli, da so domači maturanti ostali doma in si oblikovali svojo poklicno pot, od izobraževalnih, kulturnih in zdravstvenih ustanov do gospodarskih in upravnih subjektov. Kako bi bil reven naš podeželski prostor brez ljudi, ki so svoje korenine pognali v tem prostoru, ki ga je bilo vedno potrebno demografsko in urbano dograjevati!

Razmere so se hitro spreminjale, šolski sistem se je prilagajal, vzpostavile so se boljše prometne povezave, gimnazija je dobila verificirano obliko predpisanega delovanja. Poučevati v teh razmerah je bilo prijetno kljub slabim pogojem, saj se je skromna mladina prilagajala novim potrebam izobraževanja z navdušenjem že ob manjših spremembah, ki so po svoje oblikovale celoten šolski prostor. Kdo se ne spomni pripravljanja drv in kurjenja peči, začetkov kabinetnega pouka ob skromnih sredstvih, telovadnih orodjih iz časa Sokola in vedno novih delovnih akcij na igrišču med športno vzgojo?

Jernej Lampret, župan Občine Ivančna Gorica

Ostali so spomini na prijetne učitelje, sošolce, ki so vse organizirane zabave ob praznikih, mladinskih plesih in drugih šolskih družabnih ponudbah morali zaključiti do 22. ure zvečer.

Zahvaliti se moramo vsem tistim, ki so pripomogli, da ima današnja Srednja šola Josipa Jurčiča Ivančna Gorica že 60 let. Njena prehojena pot je v slovenskem prostoru vidna tako v kvalitetnem delu kot v smislu približevanja šole mladini. Zahvaliti se moramo vsem generacijam profesorjev in vodstvenemu kadru, da so kljub nekaterim težkim časom znali ohraniti naboj zgodovine in sodobnosti, da so ob stiškem samostanu zgradili nov objekt novega šolskega centra, ki že piše novo zgodovino srednješolskega izobraževanja v našem kraju.

Vsak droben trenutek zgodovinskega razvoja šole je pomemben za vse generacije šolajoče se mladine na tej šoli. Prav ti utrinki so ob pravih odločitvah ohranjali častnost gimnazije, saj bi ob napačnih odločitvah te šole danes ne bilo. Vedno sta prevladali modrost in pametna presoja.

Veseli smo, da smo z našo slavljenko vzdržali, saj danes vidimo, da se lahko primerja z vsemi drugimi srednjimi šolami, naša šola lahko nudi zaradi pristnega dolenjskega okolja z ustvarjalno vzpodbudo in intelektualnim izzivom celo več kot druge. Vse te prednosti naši dijaki spoznavajo ob doseganju odličnih rezultatov, ki so porok in zagotovilo za rast in razvoj naše šole tudi prihodnjim rodovom.

Jernej Lampret,
župan Občine Ivančna Gorica

*V minevanju časa zasije
spomin v zavetju
prijaznih besed –
kot skica na listu ...
Kot rosa na licu,
ki riše sled ...*

Pregled razvoja šole od leta 1950 do 2010

60 let gimnazijske zgodovine pri nas je v primerjavi z dolgo zgodovino mnogih šol v Sloveniji le kratka doba. Toda pred šestdesetimi leti postavljeni temelji srednješolskega izobraževanja v stiški gimnaziji so pomenili

uresničitev sanj tega okolja: mladim v socialno ogroženem okolju omogočiti enakopravno možnost izobraževanja in se tako vključevati med slovenske izobražence in strokovnjake na najrazličnejših področjih.

Cistercijska opatija Stična, šola je bila v sprednjem traktu

Razvojna pot stiške gimnazije in kasneje srednje šole je bila zelo razgibana, bogata, večkrat pa tudi zelo težka. Šola je v teh šestdesetih letih spreminjala imena, programe in celo lokacijo poučevanja. Nujno je bilo prilagajanje zahtevam okolja in gospodarstva. Gimnazija je bila začetna in temeljna srednja šola, ki se je vsa ta leta uveljavljala in kalila s kvalitetnimi učitelji in odličnimi dosežki dijakov. Iz skromnih začetkov s po enim oddelkom je zrastle v uveljavljeno in cenjeno šolo s tremi, včasih celo s štirimi paralelkami.

Ob gimnaziji so se že od nekdaj oblikovali še drugi programi: družboslovno-jezikovna dejavnost, program za oblikovalce kovin in skrajšani program za obdelovalce kovin, program ekonomski tehnik,

triletni program prodajalec, administrativni program in ekonomska gimnazija, zadnja leta pa tudi maturitetni tečaj.

Poleg izobraževalnega dela pa je naša šola v teh šestdesetih letih opravila ogromno delo tudi na vzgojnem področju. Vsa leta smo na šoli gojili tudi številne ljubiteljske dejavnosti in krožke v popoldanskem oz. v prostem času. Tako je pomenila in pomeni šola tudi središče kulturnega dogajanja tega območja Dolenjske.

Okolje je šolo vedno sprejemalo z naklonjenostjo, zavedajoč se njenega vsestranskega pomena za mladi rod, za našo skupno prihodnost. Dvig znanja in omike prinaša napredek kraju.

Samostan Stična, v pritličju in prvem nadstropju je gostovala stiška gimnazija

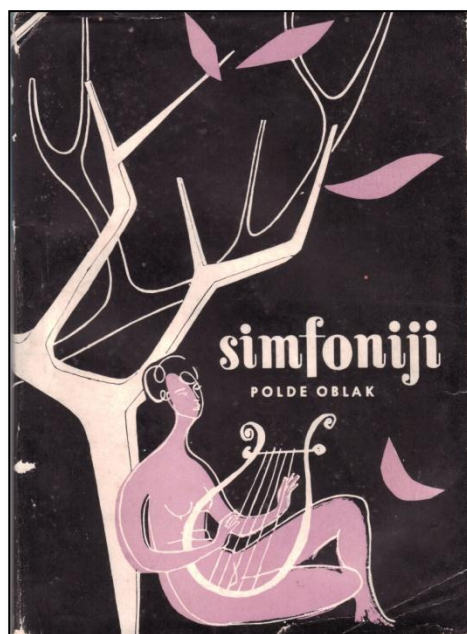
Šolski okoliš obsega območje od Ljubljane do Novega mesta, od Litije do Žužemberka, za samo Občino Ivančna Gorica pa je šola temeljnega pomena. V določenih obdobjih so nekateri našo šolo malo omalovaževali, vendar se je ta s ponovno uvedbo mature, ko so postali rezultati znanja primerljivi z drugimi šolami po Sloveniji, dvignila precej nad slovensko povprečje. Naši maturanti vedno dosegajo uspeh nad državnim povprečjem, čeprav doslej nismo nikoli omejevali vpisa. V vseh letih od ponovne uvedbe mature leta 1995 je naša gimnazija dala kar 31 zlatih maturantov, od tega 4 z vsemi 34 možnimi točkami. Od uvedbe poklicne mature pri ekonomskih tehnikih leta 2002 pa smo pohvalili 23 zlatih poklicnih maturantov, 3 z vsemi možnimi točkami.

Šola je začela delo s profesorskim zborom odličnih strokovnjakov, doktorjev znanosti, ki pa vsi niso prišli v Stično prostovoljno. Vseeno so se potrudili in poskrbeli, da je ustanova rasla in zrasla v šolo, na katero smo danes upravičeno ponosni.

V vmesnem obdobju smo bili zaznamovani z velikim menjavanjem kadra, dokler se niso začeli v profesorski zbor vključevati domačini, ki s(m)o tu ostali za stalno.

Danes je menjavanje učiteljev bolj posebnost oziroma nuja ob bolniški ali porodniški odsotnosti. Vsi naši učitelji so ustrezno izobraženi, s

strokovnimi izpiti in visokimi napredovanji. Od 54 profesorjev imajo 3 naziv svetnik, 30 je svetovalcev in 17 mentorjev, le 4 so še brez naziva.

Mnogo profesorjev je bilo umetnikov

Ob ustanovitvi so bili naši gimnaziji dodeljeni majhni prostori na Marofu pri Stični, kasneje ji je bilo ponujeno gostoljubje v prostorih v Samostanu Stična. Čeprav je bilo prostora sorazmerno veliko, to niso bili prostori za sodoben pouk. Z velikim veseljem smo se zato leta 1981 preselili v novo stavbo šolskega centra ob gozdu, na pol poti med

Ivančno Gorico in Stično. Tudi v novem šolskem centru v Ivančni Gorici je bila šola zelo utesnjena. Do leta 2003, torej celih 21 let, smo morali deliti prostore z osnovno šolo, kar gotovo ni bilo

enostavno. A smo zmogli in ob dvoizmenskem pouku obeh ustanov dočakali, da se je OŠ Stična v jeseni 2003 odselila v svoje nove prostore.

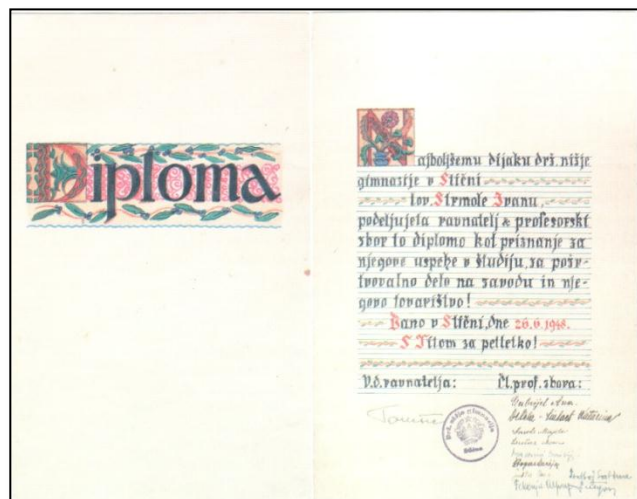
Šolski center ob otvoritvi leta 1981

Celotno stavbo šolskega centra pa je država odkupila in namenila srednji šoli. Razširitev šole na celo stavbo je pomenila pravi razcvet vseh dejavnosti, sprostil se je urnik, učitelji in učenci smo zadihali s polnimi pljuči. Ko se je že zdelo, da naše svetle prihodnosti ne more več nič zmotiti, nas je udaril demografski primanjkljaj. Število dijakov se je v zadnjih sedmih letih opazno znižalo, veseli pa smo, da se nam niso zmanjšali uspehi. Žal, kaže, da bodo od programov obstali le gimnazija, program ekonomski tehnik in maturitetni tečaj.

Del prostorov smo odstopili Občini za potrebe Vrtca Ivančna Gorica, popoldne gostuje v naših prostorih Glasbena šola Grosuplje. Šola je tako cel dan polna življenja in vse to nam olajša stroške vzdrževanja skoraj 8000 kvadratnih metrov velike stavbe.

Kljub vsemu ob šestdesetletnici z optimizmom zremo v prihodnost. Veselimo se uspehov naših dijakov, ki se niso nič zmanjšali. Lahko

bi jih sicer izšolali več, a kaj ko so generacije srednješolcev tako majhne. Z veseljem čakamo, da se bodo v srednjo šolo vpisovale generacije, ki danes napolnjujejo naše vrtce, da pokajo po šivih. Tedaj bo morda na naši šoli poleg gimnazije, ekonomske šole in maturitetnega tečaja spet zaživel še kakšen drug srednješolski program.

Ročno izdelana diploma za najboljšega dijaka na mali maturi 1946

Od Gimnazije Stična do Srednje šole Josipa Jurčiča Ivančna Gorica

6. 9. 1945

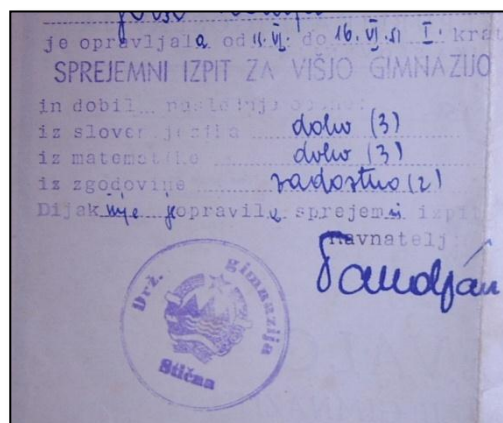
V Uradnem listu (Slovenski poročevalec, št. 119) je izšla uredba o gimnazijah, s katero je bila med drugimi ustanovljena v Stični »mešana Nižja nepopolna gimnazija«.

5. 11. 1945

Pričetek pouka v državni Nižji gimnaziji v Stični. V šolo na Marofu so bili vpisani 3 razredi nižje gimnazije (109 dijakov). Šola je imela internat s prostori za dekleta pri »Štefku« na Hudem, za fante pa v gospodarskih poslopih dr. Fedrana.

Šol. leto 1946/47

Gimnazija je pričela s poukom v Samostanu Stična. Šola je imela 7 oddelkov v štirih letnikih.

Dokument o opravljeni mali maturi 1951 je podpisal ravnatelj Vardjan

19. 6. 1950

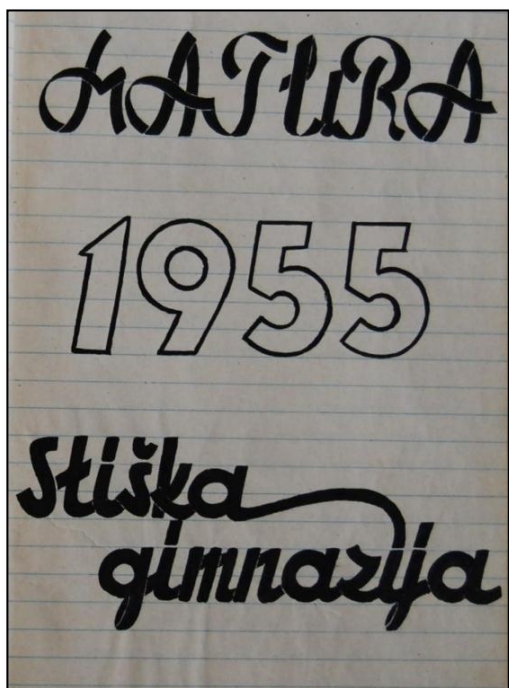
Ministrstvo za prosveto je izdalo sklep, da se "nižja gimnazija v Stični pretvori v višjo gimnazijo v šolskem letu 1950/51 tako, da se otvori v začetku šolskega leta IV. razred." Četrty razred je bil po reformi v šolskem letu 1947/48 že prvi razred višje gimnazije. Gimnazija Stična je imela v šolskem letu 1950/51 osem nižjih in dva višja oddelka s 377 dijaki.

Druga generacija višje gimnazije v šolskem letu 1951/52

Šol. leto 1954/55

Na stiški gimnaziji je bil prvič odprt osmi razred in junija 1955 prva matura.

Prvi maturanti v Knjigi maturantov

1958

Na Slovenskem je bila izvedena šolska reforma, gimnazija je obdržala le 4 višje razrede, ostali so postali del osnovne šole.

Šol. leto 1958/59

Gimnazija Stična je imela 4 razrede s 97 dijakov in 6 učiteljev. Matura je bila zamenjana z zaključnim izpitom (izdelava in zagovor seminarske naloge). Sprejemni izpiti so bili odpravljeni, šola je sprejemala dijake na podlagi razpisa.

Dnevniki iz prvih let

3. 7. 1960

OLO Ljubljana je sprejel sklep, da se predlaga Izvršnemu svetu LS LRS postopno odpravo Gimnazije Stična.

Šol. leto 1960/61

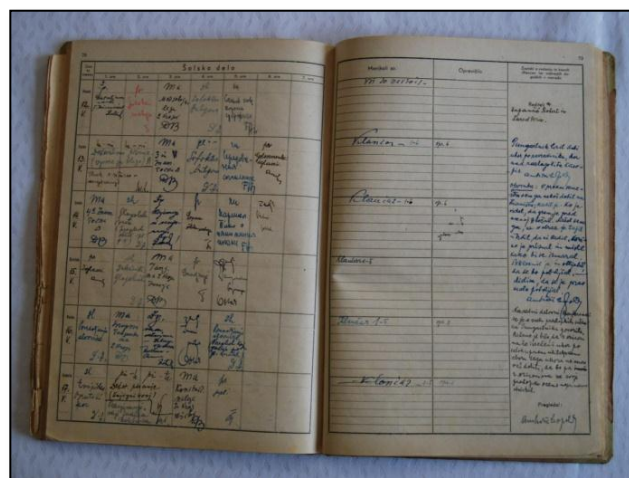
V prvih letnikih na osnovi sprejetega sklepa ni bilo vpisa. Ustanovljena je bila Srednja kmetijska šola z 29 dijakov.

Šol. leto 1961/62

Občina Grosuplje je sprejela sklep, da s 1. junijem 1961 prevzema od OLO Ljubljana ustanoviteljske pravice in dolžnosti do gimnazije.

December 1962

Vodstvo gimnazije je poslalo svetu za šolstvo SRS zahtevek za verifikacijo z IM2 vso potrebno dokumentacijo.

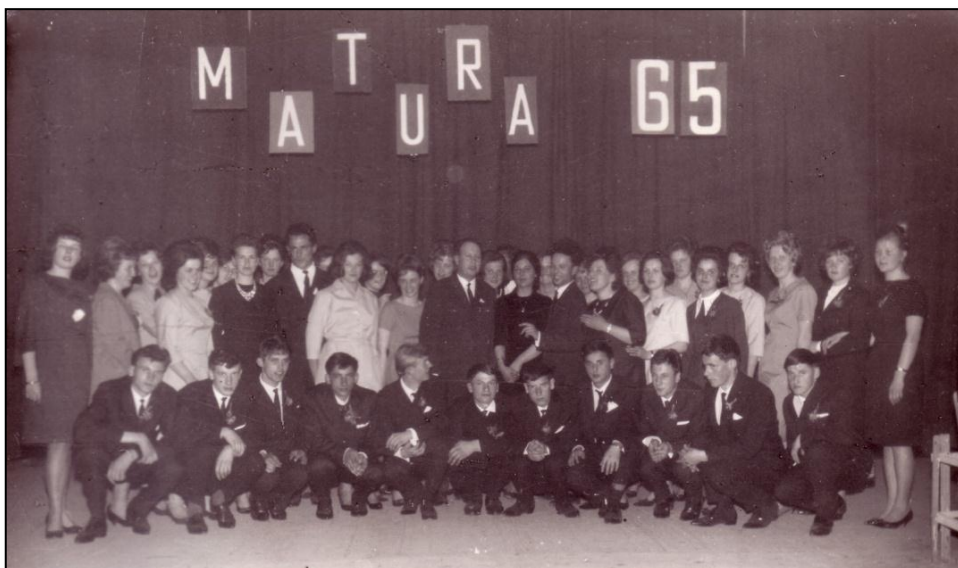
Dnevnik so bili zelo podobni današnjim

September 1963

Gimnazija je bila pogojno verificirana s tem, da je bilo do 19. 9. 1965 treba urediti laboratorij in kabinete.

Šol. leto 1963/64

V Stični ni bilo 4. razreda. Prvi razred pa je imel paralelko.

Maturanti leta 1965

April 1964

Gimnazija je potrdila prvi statut gimnazije.

Šol. leto 1964/65

Gimnazija je imela 6 oddelkov in spet četrti razred, spremenjena je bila tudi matura (seminarska naloga, izpit iz slovenskega jezika in književnosti, tujega jezika ali matematike in izbirnega predmeta).

23. 11. 1966

Gimnazija je bila verificirana, a spet je bilo čutiti težnje za njeno ukinitve, vendar je ostala samostojen zavod z Odločbo Republiškega sekretariata za prosveto in kulturo SRS št. 022-39/65. V skladu z Odločbo pa je bilo potrebno ukiniti paralelke.

1969

Maturi je bil dodan še izpit iz novejše zgodovine.

Maturanti generacije 1971 s profesorji

29. 10. 1970

Dobili smo novo ime **Gimnazija Josipa Jurčiča**, 4. marec je bil razglašen za dan šole.

Ansambel maturantov 1972

Šol. leto 1972/73

V Gimnaziji Josipa Jurčiča se je v celoti pričel kabinetni pouk. Položen je bil temeljni kamen za nov šolski center, ki pa ni zrasel v novo šolo.

Ustvarjalni maturanti leta 1972

Šol. leto 1971/72

Gimnazija je prešla na petdnevni delovni teden in spet odprla paralelke.

Nastop pevskega zbora ob 30-letnici šole leta 1975

29. 10. 1979

Ob občinskem prazniku je Gimnazija dobila najvišje občinsko priznanje – **Adamičevo nagrado**.

V obrazložitvi za podelitev nagrade je med drugim zapisano: »Gimnazija je v minulem obdobju obstala in se razširjala in kot

vzgojnoizobraževalna institucija dajala kvalitetno znanje svojim dijakom.

Prispevek gimnazije, njenih delavcev in dijakov je v združenem delu, kulturnem, športnem in splošno družbenopolitičnem življenju občine zelo pomemben in viden.»

Adamičeva plaketa

Temeljni kamen nove šole leta 1979

1982

Vložen je bil zahtevek za verifikacijo družboslovno-jezikovnega programa.

1980

Pričetek gradnje nove šole, dijaki so skupaj z učenci OŠ pomagali pri izkopu kanalov za vodovod in električno napeljavo.

September 1981

Pričetek pouka v novem šolskem centru in uvedba družboslovno-jezikovne dejavnosti namesto gimnazije ter kovinarski program (strojniki in obdelovalci kovin).

Junij 1984

Z zaključnim izpitom je zaključil šolanje »zadnji« letnik gimnazijcev (29 generacij maturantov).

Ključ maturantov od 1955 do 1984

Podpis pogodbe o gradnji novega srednješolskega centra leta 1978

1. 7. 1985

Šola je bila verificirana v družboslovni usmeritvi za izvajanje administrativne dejavnosti, srednji program – smer administrator, v kovinsko-predelovalni usmeritvi pa za izvajanje kovinarske in strojniške dejavnosti in za metalurško in predelavo kovin. Ime šole je bilo: **Šolski center osnovnega in srednjega izobraževanja Josip Jurčič, n. sol. o., Ivančna Gorica, TOZD Srednja šola družboslovne in kovinarske usmeritve.**

Šol. leto 1985/86

Uveden je bil nov program ekonomski tehnik – dislocirana enota Srednje ekonomske šole v Ljubljani.

Šol. leto 1988/89

Verifikacija programa in pridobitev samostojnosti za Poslovno-finančno in trgovinsko dejavnost, smer ekonomsko-komercialni tehnik. Dijaki so imeli možnost izobraževanja tudi v smeri prodajalec.

7. 9. 1990

Za potrebe knjižnice je bil kupljen računalnik PC-IBM. Šola je bila v projektu ŠOLNICA, v okviru katerega je bila med prvimi srednjimi šolami v Sloveniji računalniško opremljena.

Šol. leto 1990/91

Število dijakov se je v zadnjih letih zelo povečalo, prav tako število profesorjev s 24 na 43.

Pouk je bilo potrebno organizirati v dveh izmenah. Po sklepu IS skupščine Republike Slovenije in Republiškega sekretariata za vzgojo in izobraževanje in telesno kulturo je šola ponovno pridobila program splošne gimnazije namesto družboslovnega programa. Vpisana sta bila 2 oddelka, to je 66 dijakov. Šola je ponovno dobila ime **Gimnazija Josipa Jurčiča in Srednja tehniška šola.**

Šola danes

1. 9. 1993

Sprejet je bil sklep o ustanovitvi Šolskega sklada za dvig standarda učne tehnologije.

Šol. leto 1994/95

V gimnazijskem programu se je ponovno izvajala eksterna matura, in sicer jo je od 16. junija do konca meseca opravljalo 49 dijakov. Iz slovenskega jezika in književnosti, matematike in tujega jezika je bila pisna in ustna, četrti in peti predmet pa sta bila izbirna.

Šol. leto 1995/96

Urejena je bila nova računalniška učilnica.

Šol. leto 1995/96

Začetek podeljevanj Jurčičevih šolskih nagrad in priznanj.

Šol. leto 1996/97

Šolska telovadnica je bila opremljena z novim ozvočenjem in računalniško vodeno oglasno desko. Šola je bila izbrana v poskusni projekt ŠKIS, vodenje kadrovske evidence.

31. 7. 1997

Vlada Republike Slovenije je na svoji 25. seji sprejela sklep o ustanovitvi javnega vzgojno-izobraževalnega zavoda **Srednja šola Josip Jurčič**

Ivančna Gorica, tako je prejela šola ustanovitveni akt za program gimnazija, ekonomsko-komercialni tehnik in trgovec (TOZD-i so bili ukinjeni).

Zlati grb Občine Ivančna Gorica

Šol. leto 1997/98

Zavod Srednja šola Josip Jurčič Ivančna Gorica je bil reorganiziran na dve organizacijski enoti: Gimnazijo in Srednjo strokovno in poklicno šolo. V tem letu je imela šola do tedaj največ oddelkov (30 in 789 dijakov), pouk pa je bil v popolni izmeni. Gimnazija je pričela izvajati pouk po prenovljenih programih v 1. letnikih.

Šol. leto 1998/99

Šola je bila opremljena z novo računalniško mrežo. Poleg programa splošna gimnazija je pridobila tudi program ekonomska gimnazija. V ekonomsko gimnazijo je bilo vpisanih 23 dijakov (1 oddelek).

Šol. leto 1999/2000

Šolo je obiskovalo 759 dijakov, od tega 286 gimnazijcev. Uspeh na maturi v junijskem roku v gimnaziji je bil 100-odstoten. Šola je za kvalitetno delo na občinski proslavi, ki je bila v Ambrusu, prejela najvišje občinsko priznanje **zlati grb Občine Ivančna Gorica**. Iz obrazložitve: »Gimnazija Stična, danes del in enota Srednje šole, je znana po svojem uspešnem vzgojnem in izobraževalnem delu, pa tudi povezovanju s krajem in okoljem, kjer živi in dela. Nedvomno gre tu zahvala za odgovorno delo zaposlenih v tem kolektivu, nekdanjim profesorjem in današnjemu vodstvu. Tako postaja gimnazija ne samo vzgojnoizobraževalno središče, ampak je tudi pogosta nosilka kulturnih in športnih prireditev ter povezovalka izobraževalnih, vzgojnih in drugih hotenj.«

Šol. leto 2000/01

Šola je v jeseni slovesno proslavila svojo 50-letnico. Šolo je obiskovalo 724 dijakinj in dijakov, 320 gimnazijcev in 404 ekonomskih tehnikov in trgovcev. Pouk je potekal dvoizmensko. Učni uspeh je bil visok. MŠŠ je izbral našo šolo kot projektno šolo za opremljanje likovne učilnice. Uredili smo dodatno računalniško učilnico.

Minister Lovro Šturm in Cilka Žagar sta leta 2000 v Stični odkrila spominsko ploščo

Častni gostje na proslavi 50-letnice šole

Šol. leto 2001/02

Šolo je obiskovalo 759 dijakinj in dijakov, od tega 359 gimnazijcev. Delo je potekalo usklajeno in po načrtu. Uvedena je bila poklicna matura, ki je nadomestila zaključni izpit v programu ET.

16. julija 2002 je šola dobila novo organizacijo, postala je enovit vzgojno-izobraževalni zavod z imenom **Srednja šola Josipa Jurčiča Ivančna Gorica**. V sosesčini se pospešeno gradi nova OŠ Stična.

Podpis listine o pobratenju

Šol. leto 2002/03

Šolo je obiskovalo 714 dijakinj in dijakov, od tega 330 gimnazijcev. Zadnje leto dvoizmenkega pouka. Spomladi 2003 smo podpisali listino o pobratenju z Realno šolo iz Hirschaida.

Med poletnimi počitnicami se je OŠ izselila v nove prostore v sosednjo stavbo.

Na proslavi petdesetletnice

Listina o pobratenju šol

Šol. leto 2003/04

MŠŠ je 10. 10. 2003 za potrebe srednje šole odkupil celo stavbo šolskega centra.

Že 2. septembra pa je srednja šola začela enoizmenski pouk v celi stavbi za 801 dijakov v 28 razredih (v gimnaziji smo imeli 315 dijakinj in dijakov). Šola je za dijaško malico odprla lastno kuhinjo s tremi zaposlenimi.

Začeli smo sodelovati v dveh evropskih projektih Pomladni dan in Leonardo da Vinci (tj. praktično usposabljanje naših dijakov v tujini).

Šol. leto 2004/05

Število dijakov je zraslo na 807; pouk so obiskovali v 29 oddelkih. Na jugu stavbe smo dve učilnici oddali v najem Občini za Vrtec Ivančna Gorica, popoldne pa v naših prostorih deluje Glasbena šola Grosuplje, enota Ivančna Gorica.

Celo leto smo gostili sosednjo šolo iz VIZ Višnja Gora, ker so prenavljali svoje prostore v Višnji Gori.

Prvi maturanti stiške gimnazije so pri nas praznovali 50-letnico svoje mature

Maturanti 2005 z maturanti 1955

Šol. leto 2005/06

Na šoli je vpisanih rekordnih 834 dijakov v 30 oddelkih, gimnazijcev je 438. Po osmih letih izvajanja ekonomske gimnazije prvič nismo vpisali prvega letnika. Začeli smo izvajati nov program Maturitetni tečaj. Šola je prešla na nov način financiranja (MOFAS), ko si sredstva za delo zagotavlja s podpisom pogodbe na letni ravni glede na število dijakov.

Imeli smo 7 zlatih maturantov splošne in 4 zlate maturante poklicne mature, kar je največ doslej.

Zlati maturanti z ministrom in predsednikom vlade

Šol. leto 2006/07

Število dijakov v 29 oddelkih je 802 in dosegajo dobre uspehe.

V splošni gimnaziji dijakom v 2. letniku ponudimo izbirne predmete: ekonomijo, španščino in informatiko. Ekonomijo in informatiko razpišemo za maturitetni predmet v splošni gimnaziji.

Za pol dijakov smo zgradili individualne garderobne omarice in prenovili sanitarne prostore.

Na šolskem plesnem festivalu plesni par naših dijakov doseže prvo mesto.

Izvedemo prvi Jurčičev memorial (likovno snovanje in angleški esej).

Poleg obeh evropskih projektov Pomladni dan in Leonardo da Vinci se vključimo še v dva, Mladina in IEARN, kjer dobimo celo najvišje priznanje zlati kabel.

Ekipe rokometašev je postala državni srednješolski prvak za leto 2006

Šol. leto 2007/08

V 26 oddelkih imamo vpisanih 700 dijakov. Prvič po mnogih letih ne vpišemo 1. letnika trgovcev. Šolanje zaključijo zadnja generacija ekonomskih gimnazijcev.

Delo na šoli poteka urejeno, nemoteno, z odličnimi rezultati. Skrbi nas upad generacij otrok, kar se že pozna pri vpisu.

Končana je postavitev garderobnih omaric za dijake.

Vsak dijak ima svojo omarico

Prav tako smo zaključili obnovo sanitarij za dijake. V južnem delu stavbe imamo 5 enot Vrtca Ivančna Gorica.

Glasbena šola je začela z investicijskimi vlaganji v naše prostore, gre za akustične izboljšave in za

izgradnjo odra v avli, kjer se pripravlja prireditvena dvorana.

Ekipe rokometašev je spet postala državni srednješolski prvak, spet imamo plesna prvaka in izjemno število zlatih priznanj na državnih tekmovanjih.

V raziskavi TIMSS so naši maturanti dosegli izjeme uspehe, v matematiki imajo le na 3 slovenskih gimnazijah boljše povprečje in v fiziki le na petih.

Državna plesna prvaka 2008

Šol. leto 2008/09

2. septembra 2008 šola dobi nov ustanovitveni akt, ki ne prinaša posebnih novosti, gre le za usklajitev s spremembami zakona ZOFVI.

Šola ima v 25 oddelkih 682 dijakov. Zaprli smo program ekonomska gimnazija, trgovcev nismo vpisali že drugo leto. Zadnja generacija trgovcev opravlja zaključni izpit.

Naša ekonomska šola praznuje 20-letnico.

V gimnaziji smo začeli s poukom španščine kot drugim tujim jezikom, španščino smo razpisali za maturitetni predmet.

V gimnaziji se uvajajo posodobitve in postopna prenova, ki jo vodi Šolski razvojni tim.

Prva generacija ekonomskih tehnikov
na 20-letnici mature 2009

V ekonomskem programu začnemo v prvih letnikih s prenovljenimi programi, prav tako tudi v programu PTI.

Zlatih priznanj na državnih tekmovanjih je spet kar 10. Osvojili smo vsa tri prva mesta na srednješolskem Plesnem festivalu.

V jeseni smo ponovili Plesni spektakel

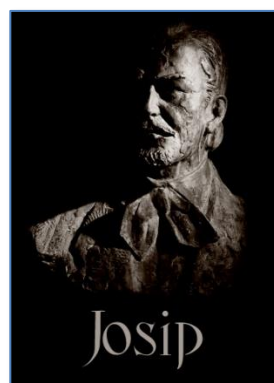
Ekipa rokometašev je slovenski srednješolski podprvak.

Jurčičev memorial privablja več udeležencev iz vse Slovenije.

Renovirali smo kuhinjo z vsemi instalacijami, postopoma zamenjujemo okna, nameščamo varčna svetila in načrtujemo prehod na ogrevanje z biomaso, kar bo pocenilo ogrevanje za slabo četrtino.

Šol. leto 2009/10

Vpisanih imamo 623 dijakov, in sicer v 13 gimnazijskih oddelkih, 10 oddelkih ekonomskega tehnika in enem oddelku maturitetnega tečaja. Kljub zmanjšanju števila dijakov uspešno in zagnano nadaljujemo s posodobitvijo gimnazijskih programov, prenovljeni programi v ekonomski usmeritvi pa sežejo že v drugi letnik. Delo vseh je navdušeno, dijaki dosegajo lepe uspehe na tekmovanjih in še marsikakšen uspeh pride do konca šolskega leta.

Kulturnikom podeljujemo josipe

Naša rokometna ekipa pa je spet državni prvak, že tretjič v zadnjih petih letih. Zlata priznanja na državnih tekmovanjih iz znanja že polnijo vitrine.

Državni rokometni prvaki 2010

**Iz letnih poročil in zbornikov povzel
Milan Jevnikar**

*Zapisane stopinje
utrinki sanj,
pogled,
ki gre globoko ...
do spoznanj.*

Leta 1945 so v Sloveniji ustanovili številne šole, Dolenjska pa je dobila dve novi nižji gimnaziji. V Ribnici in v Stični. Do II. svetovne vojne so dijaki širšega območja Dolenjske obiskovali šole v Ljubljani, Kočevju in Novem mestu. Nova nižja gimnazija Stična je začela s svojim delom 5. novembra 1945. Pet let kasneje pa se je za šolo začelo novo obdobje. Odločba Ministrstva za prosveto Ljudske republike Slovenije z dne 29. junija 1950, s katero se „nižja gimnazija v Stični pretvori v višjo gimnazijo s šolskim letom 1950/51,“ je prispela v Stično 1. julija 1950. S tem se je dejansko začelo novo obdobje v razvoju šole in tudi kraja Stične. Do leta 1981 je gimnazija delovala v prostorih Samostana Stična, potem pa se je preselila v novo zgrajeni šolski center med Ivančno Gorico in Stično. V teh šestdesetih letih delovanja gimnazije so svoj pečat zagotovo dali tudi ravnatelji, ki so vodili šolo. Bilo jih je točno deset. Miran Vardjan, Mirko Leder, Cilka Žagar, Lojze Šonc, Mihael Glavan, Jože Intihar, Cvetka

Bunc, Marija Mencin, Milena Vrenčur in Milan Jevnikar.

Prvi ravnatelj višje gimnazije Stična je bil Miran Vardjan (1945–1953), nasledil pa ga je Mirko Leder, ki je gimnazijo vodil do leta 1962. Nato je bila dve leti v. d. ravnateljice profesorica slovenščine Cilka Žagar, med 1964 in 1971 pa je bil ravnatelj filozof Lojze Šonc. Med leti 1971–1975 je šolo spet vodila prof. Cilka Žagar, v mandatu od 1975 do 1979 pa je profesorski in dijaški zbor vodil prof. angleščine in slovenščine Mihael Glavan. Nato je vajeti za mesec in pol spet prevzela Cilka Žagar, Jože Intihar pa je ravnateljaval od oktobra 1979 do aprila 1982. Pred prihodom Cvetke Bunc, ki je bila ravnateljica en mandat (1982–1986), je delo ravnatelja spet pet mesecev opravljala Cilka Žagar. Bunčevo je nasledila kot v. d. ravnateljice Marija Mencin (pol leta), leta 1987 pa je na čelo gimnazije prišla prof. zgodovine Milena Vrenčur, ki je šolo vodila štiri mandate. Od leta 2003 je ravnatelj Srednje šole Josipa Jurčiča Ivančna Gorica profesor matematike Milan Jevnikar.

MIRAN VARDJAN – ravnatelj Gimnazije Stična od leta 1949 do 1953

»Šola in kraj z roko v roki«

Miran Vardjan se je rodil 1. maja 1919 v Ložu na Notranjskem. Del 2. svetovne vojne je preživel v italijanski internaciji, po njej pa je postal učitelj in kasneje ravnatelj nižje gimnazije v Stični. Na enem izmed rednih roditeljskih sestankov je prišlo do pobude za ustanovitev višje gimnazije. Ravnatelj Vardjan je bil član Oddelka za prosveto Okraja Grosuplje in tako je tam predlagal uvedbo višje gimnazije v Stični, češ da jo ta konec Dolenjske nujno potrebuje. Višja gimnazija je začela delovati s šolskim letom 1950/51. Krajanji so bili od nekdanj ponosni na »svojo« šolo in Vardjan v svojih spominih navaja idealno sodelovanje šole in kraja. Tudi odnosi s samostansko skupnostjo in opatom so bili v tistem času precej odprti in predvsem spoštljivi.

Kot ravnatelj je vodil tudi tečaj za splošno izobraževanje Ljudske milice v Grosupljem, kjer so predavali profesorji stiške gimnazije.

Še posebej lepe spomine je Miran Vardjan ohranil

Miran Vardjan

na profesorski kader, ki se je odlikoval po strokovnosti in predanosti. Po končanem stiškem obdobju se je zaposlil na nižji gimnaziji v Litiji, kjer je kasneje postal tudi ravnatelj. Poklicna pot pa ga je vodila naprej na Biotehniško fakulteto v Ljubljano. Leta 1959 je doktoriral, kasneje pa je del svojega dela posvetil tudi pisanju gimnazijskih učbenikov in poljudnoznanstvenih člankov za revijo Proteus.

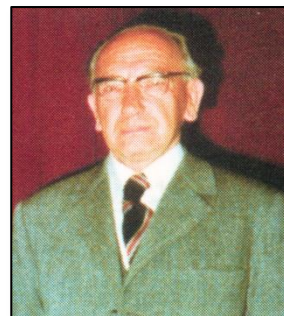
MIRKO LEDER – ravnatelj od leta 1953 do leta 1962

»Po jutru se dan pozna, po prvi generaciji pa gimnazijo«

Mirko Leder se je rodil 29. septembra 1909 v Središču ob Dravi. Na delovno mesto v Stični je prišel iz Gimnazije Litija. Bil je prvi stiški ravnatelj, ki je vodil prvo maturo nove gimnazije. Bil je ravnatelj in profesor filozofije, njegova žena Nada pa je poučevala slovenščino. V samostanu je tedaj deloval tudi internat, kjer je bilo v skromnih razmerah nastanjenih 80 dijakov. Ob prihodu profesorja Ledra so prostore deloma obnovili, število dijakov v internatu pa je zaradi boljših prometnih razmer stalno padalo.

Senco na prvo stiško maturo je vrgel članek, v katerem je pisalo, da stiški maturanti ne bodo sposobni nadaljevati študija in da je treba to gimnazijo preprosto ukiniti. Ravnatelj Leder je skupaj z maturanti prve generacije dokazal, da se je avtor članka skupaj z mnogimi somišljeniki zelo motil.

Junija leta 1955 je bila določena nova lokacija za srednješolski center v Ivančni Gorici, kjer so bili

Mirko Leder

predvideni gimnazijski, internatski in stanovanjski prostori. Projekt nove stavbe, ki naj bi stala na vzpetini nad avtocesto, se ni nikoli udejanil.

Ko se je Mirku Ledru leta 1962 iztekel mandat, je bil premeščen v Ljubljano. Najprej za inšpektorja za srednje šole na okraju in nato za ravnatelja v srednji gradbeni šoli. Na Stično in njegovo »stiško« obdobje so ga vse življenje vezali lepi, pionirski spomini.

CILKA ŽAGAR – v. d. ravnateljice od 1962 do 1964, ravnateljica od 1971 do 1975 in v. d. ravnateljice v letih 1979 in 1982

»V 60 letih gimnazije je tudi 38 mojih«

Gimnazija Josipa Jurčiča letos praznuje 60-letnico in 38 njenih let je tudi mojih. Ko se je pripravljala na maturo tretja generacija gimnazijcev, sem tu začela svoje poučevanje slovenščine. Tu sem bila kasneje dvakrat ravnateljica, tu je bil skoraj moj drugi dom. Ko sem v šolskem letu 1974/75 zaključila svoje drugo ravnateljsko obdobje, nas je bilo profesorjev in dijakov precej manj kot kasneje v šolskem centru. Vendar smo imeli v tem letu prvič osem oddelkov in urejen kabinetni pouk, s pripravo katerega sem imela tudi jaz veliko dela. V tistem obdobju smo bili dijaki in profesorji tesno povezani med seboj in okoljem in smo se v stiških zidovih počutili domače, čeprav smo se morali pogosto boriti za svoj obstoj. Večkrat so se pojavile težnje po ukinitvi gimnazije, vendar smo tudi s pomočjo krajanov uspeli, da se je obdržala in razvijala. Geslo (v ustanovni listini za nižjo gimnazijo izdani že med vojno), da bodo imeli vsi državljani pravico in možnosti, da si pridobe najvišjo izobrazbo, je vplivalo na ustanovitev naše gimnazije in to je tudi vodilo takratni šolski odbor za njeno ohranitev, da »ne bodo naši otroci samo pastirji in dekle«. Mnogi mislijo, da so šole zunaj mest, in mi smo bili

Cilka Žagar

»gimnazija na vasi«, slabe in manj zahtevne, jaz pa vem, da je tudi naša šola dajala in še daje solidno znanje in podlago za nadaljnji študij in delo. Veliko nekdanjih dijakov se je z diplomo v roki vrnilo v svoj domači kraj in mu pomagalo, saj so bili že med šolanjem zelo aktivni na različnih področjih.

Ves čas ravnateljjevanja sem poučevala slovenščino in glasbeno umetnost, vodila ženski ali pa mešani pevski zbor, bila mentorica gledališke skupine, skrbela za Jurčičevo bralno značko in šolski časopis Iskrice. Bogata je prehojena pot stiške gimnazije,

pa tudi moja pot je bila, čeprav večkrat težavna, pestra in zanimiva.

Rada se spominjam svojih službenih let. Še vedno se živo zanimam za šolo in njeno delo, ohranjam stike z nekdanjimi kolegi in dijaki (zlasti tistimi, katerim sem bila razredničarka, saj je bilo zame najlepše biti razredničarka). Ko sem imela pred

kratkim rojstni dan, sem bila najbolj vesela voščil in rož svojih nekdanjih dijakinj. Čeprav sem slavistka, danes ne berem več zelo veliko, raje rešujem križanke in sudokuje. Vesela sem, da lahko še vozim avto in grem na kak krajši izlet in v gledališče.

Cilka Žagar

LOJZE ŠONC – ravnatelj Gimnazije Stična od leta 1964 do 1971

»Šolo smo poimenovali po Josipu Jurčiču«

Lojze Šonc se je rodil 13. junija 1920 v Mirni Peči. Po vojni je študiral v Rusiji, študij je kot profesor pedagogike, psihologije in filozofije dokončal v Ljubljani. Preden je postal ravnatelj Gimnazije Stična, je bil predmetni učitelj na učiteljskišči v Tolminu. Delal pa je tudi kot pedagog na Centralnem komiteju socialistične mladine, na učiteljskišči v Murski Soboti ter kot ravnatelj v Prehodnem mladinskem domu Ivanke Uranjek v Dobrni. Leta 1960 je bil imenovan za vodjo sveta za šolstvo, kulturo in telesno vzgojo v občini Novo mesto z okolico.

Ko je leta 1964 prevzel ravnateljjevanje stiške gimnazije, je ta imela 6 oddelkov in 146 dijakov. Šolski svet je njegovo umestitev popolnoma zavrnil, a po posredovanju iz Ljubljane in z očitnimi grožnjami o ukinitvi gimnazije je bil skoraj soglasno potrjen za v. d. ravnatelja. S svojim delom in vztrajnostjo je kmalu prepričal tudi tiste, ki so dvomili v njegovo strokovnost. Bil je priča spremembam v načinu opravljanja mature, ki je v tistem času obsegala pisanje seminarske naloge ter izpite iz slovenščine, matematike ali tujega jezika ter izbirnega predmeta. Šola je v njegovem obdobju pridobila pogojno verifikacijo. Občina Grosuplje je skušala v tistem času stiško gimnazijo priključiti poljanski, vendar je tudi zaradi prizadevanj ravnatelja Šonca novembra 1966 postala samostojen zavod. Kljub vsemu pa težav z

Lojze Šonc

ohranitvijo gimnazije še zdaleč ni bilo konec, kazale pa so se tudi težnje po uvedbi kakega strokovnega programa. V njegovi eri je šola dobila tudi novo ime, po katerem jo poznamo še danes. 29. oktobra 1970 je Gimnazija Stična prevzela ime Josipa Jurčiča.

Profesor Šonc o svojih stiških letih pripoveduje z zanosom in navdušenjem. Spominja se, kako je ob pomanjkanju ustreznega kadra večkrat šel preprosto na univerzo in na stiško gimnazijo pripeljal kar nekaj izjemnih univerzitetnih profesorjev. Zanimiv je bil tudi njegov življenjski nazor. Kljub temu da je bil partizan in odločen komunist, ni imel nikakršnih predsodkov pred gimnazijo znotraj samostanskih zidov.

Dr. MIHAEL GLAVAN – ravnatelj v letih 1975–1979

»Stati inu obstati«

Znameniti izrek iz naslova je zapisal Primož Trubar v prvi slovenski knjigi, Katekizmu (1550). V mislih je imel nacionalne, jezikovne in verske vrednote, a njegove besede veljajo tudi za našo stiško gimnazijo. Velikokrat, morda celo zmeraj, se je morala in se še mora borovati za svoj obstoj in razvoj, a še zmeraj stoji, obstaja in deluje. Zanj je zaslužnih več generacij vseh tistih, ki so se

Dr. Mihael Glavan

neomajno zavzemali in trudili za njeno delovanje in verjeli v njeno poslanstvo. Nekaj malega sem prispeval tudi jaz in vsa moja družina.

Začetek mojega dela sega v skoraj štiri desetletja oddaljeno jesen leta 1971, ko še nisem dokončal univerzitetnega študija, neprekinjeno pa se nadaljuje do jeseni leta 1979, ko sem se od nje poklicno poslovil. Toda samo poklicno, ne tudi

»Človek hoče navzgor«

Moje delo na stiški gimnaziji je bilo razpolovljeno na dva dela: štiri leta sem bil profesor, naslednja štiri pa ravnatelj (in profesor). Kako je bilo? Skromno, delavno in kar prijetno. Ker gre za spominski zapis, naj omenim le dve stalnici, ki sta me takrat (in tudi še pozneje) vodili pri svojem delu z dijaki: naprej in navzgor. Tudi zasebno nisem mogel pristajati na ozkost in uklenjenost, zato sem se vselej trudil, da se označenost podeželskosti in zaostalosti stiške gimnazije odpravi v čim večji meri. V tistih letih nas je hudo pestila prostorska bornost in kadrovska podhranjenost. Kljub temu smo napredovali na obeh področjih. Navdušeno in pogumno smo se pripravljali na gradnjo nove šole in s pomočjo mnogih iz domačega okolja in takratnega republiškega nivoja projekt pripeljali

»Stoji in bo obstala«

Dejstvo je, da je naša gimnazija (in njene ostale srednješolske različice) v desetletjih izkazala svojo zrelost in trdnost, da bi »dežela« med Ljubljano in Novim mestom brez nje ne imela tako razvite gospodarske in kulturne podobe, kot jo ima danes. Prepričan sem, da bo uspešno delovala tudi

osebno. Tam je ostala vse do konca svoje delovne in življenjske poti moja soproga Marjeta (gimnazija mi jo je »dala« in »vzela«), stiško gimnazijo sta obiskovali in dokončali obe moji hčeri, dobro desetletje pa družinsko delo tu nadaljuje moja hči Jerica. Z našo gimnazijo sem bil in sem še zmeraj povezan tudi na več drugih načinov, ki jih ne bom natančneje predstavljal.

do realizacije. Številne poti na upravne in druge organe so pozabljene, kar je prav, k sreči pa niso zapravljene, saj so vzdane v temelje sedanje stavbe. Kako težko je bilo tedaj najti in še težje privabiti usposobljene mlade kadre za pouk, si danes, ko jih je preveč in moledujejo za zaposlitev, skorajda ni mogoče predstavljati. Bili so časi, ko je na šoli poučevalo toliko študentov kot profesorjev. A prebrodili smo tudi to, čeprav je bilo včasih treba uradna poročila za šolske oblasti zelo »domiselno« sestavljati, da smo ohranili dovoljenje za nadaljnji obstoj. V takih razmerah smo uvedli kot prvi tuji jezik še angleščino, kar nam je omogočilo dotok dijakov iz sosednjih, pa tudi ljubljanskih občin. Tako nam je prav v letih 1974–1979 uspelo tako povečati vpis, da smo imeli osem oddelkov, kar je stiški gimnaziji zagotavljalo bolj zanesljiv obstoj.

vnaprej v dobro vseh. Ker je stara približno toliko kot jaz, naj počne isto kot jaz: se izobražuje in vzgaja, dela in poučuje.

Dr. Mihael Glavan

JOŽE INTIHAR – ravnatelj od 1979 do 1982

»Poučeval tudi matematiko in fiziko«

Rodil se je 20. 2. 1944 v Ljubljani. V stiški gimnaziji je poučeval matematiko in fiziko od 1. 11. 1972 do 31. 3. 1982. Kot ravnatelj Gimnazije Josipa Jurčiča je v arhivu šole zapisan od oktobra 1979 do aprila 1982. Potem je bil profesor na Gimnaziji Jesenice.

Maturanti generacije 1975

CVETKA BUNC – ravnateljica srednje družboslovne šole od leta 1982 do 1986

»Pot v neznano«

Cvetka Bunc se je rodila 4. maja 1942 v Sevnem. Njen prihod na mesto ravnateljice je bil zelo nenavaden, saj je pred tem delala v Trimu, eno leto pa vodila izobraževanje kovinsko-predelovalne usmeritve, dislociranega oddelka novomeške tehniške šole. V tem času je šolo vodil direktor Jože Intihar. Čas njenega ravnateljjevanja zaznamuje tudi preimenovanje šole in z njim povezane peripetije o krajevni umestitvi šolskega centra. Spor dveh krajevnih skupnosti (Stične in Ivančne Gorice) se je končal s salomonsko rešitvijo – srednja šola je imela v nazivu zapisano ime Ivančna Gorica, osnovna šola iz iste stavbe pa je pripadala Stični. To so bili časi, ko je po šolskih hodnikih vrvelo življenje dveh povsem različnih svetov – otroško osnovnošolskega in najstniško srednješolskega. Tudi Cvetka Bunc se je kot ravnateljica pred njo morala soočiti s pritiskom po ukinitvi gimnazije. Julija 1985 je bila šola v družboslovni usmeritvi verificirana za izvajanje administrativne dejavnosti, v kovinsko-predelovalni usmeritvi pa za izvajanje kovinarske in strojniške dejavnosti. Težnje po ukinitvi so bile vse večje in v Ljubljani so celo zahtevali, da se v šolskem centru ohrani le kovinarski program. Na seji Izobraževalne skupnosti za družboslovno usmeritev je ravnateljica argumentirano in tehtno predstavila problematiko centra in pripomogla, da

Cvetka Bunc

so v Ivančni Gorici razpisali dva oddelka družboslovne usmeritve. V njenem času je šolski kolektiv obsegal 26 rednih profesorjev in okrog 15 zunanjih sodelavcev.

V svojih spominih Cvetka Bunc še s posebnim žarom pripoveduje o druženju z dijaki. Podpirala je odkrit dialog in dijaki so jo z avtorizacijo tega še posebej spoštovali.

Iz osebnih razlogov je leta 1986 dala odpoved in se ponovno zaposlila v Trimu.

MILENA VRENČUR – ravnateljica od 1987 do 2003

»Najlepša je pot naprej«

Že od nekdaj sem bila prepričana, da življenjsko delo raste z doslednim delovanjem, trdno voljo in jasnimi cilji. Misel, da delaj, kot da je od tega odvisno tvoje življenje, se mi je zdela vedno pravšnja. Ideali, ki so mi osvetljevali pot, so mi dajali pogum, da sem se znala soočiti z življenjem, prijaznim in tudi z zelo trdim. Delo z mladimi je najlepše in najplodnejše, pa tudi zahtevno. To delo mi je bilo omogočeno v polni meri. Tako rekoč štirideset let. Na vseh nivojih: od poučevanja malih učencev četrtega razreda, potem na predmetni stopnji OŠ, do opravljanja ravnateljskega in direktorskega dela na SŠ ter še po upokojitvi delo z odraslimi občani. So cilji doseženi? Ne. Pot pelje še naprej! Pravijo, da v tisti lepši del življenja. Saj življenje pred nas postavlja neskončen niz priložnosti. Priznati moram, da po odhodu v pokoj res nastane neka vrzel, saj kar naenkrat ni več istih

Ravnateljica Milena Vrenčur s tajnico Marino Podržaj

aktivnosti. Pojavile pa so se dejavnosti, nič manj pomembne od prejšnjih. So prijetne in tudi koristne. V tem obdobju življenje osmišljajo tudi drobne stvari. To, da pripravim zanimivo strokovno ekskurzijo za starejše občane in jih popeljem po poteh, ki jih ne poznajo, da znam prisluhniti nekaterim zgodbam, me napolni z zadovoljstvom. In mojih pet vnukov! Z njimi so najlepši trenutki. S starejšima je pravšnje druženje na izletih, v gledališču, na pohodih v naše planine ... Mlajši pa so veseli, da jim sestavim in povem pesmico, zgodbico in potem to narišemo. Kadar pa je človek sam, svoje razpoloženje zlije na papir, nastane izpoved, ki jo bo morda kdaj kdo celo prebral. In sedaj sem proti koncu zime ravno zaključila sliko v akvarelu. Prelepo jesensko vzdušje v svojem kotičku, tam za velikim gričem, sem morala obelodaniti na platnu. Obstajajo trenutki, ko obsedim in takrat me spomini preplavijo, utrinek za utrinkom. Prelepi, da se nehote nasmehnem. Nekateri so zelo živi, drugi bolj oddaljeni. Nekaj pa je tudi takih, da se misel ustavi in srce ne more verjeti, da so se res zgodili.

Lep in prijeten je spomin na generacije, ki sem jih poučevala. Med drugimi je bil to tudi oddelek gimnazijcev, s katerim smo po koncu šolskega leta vsa štiri leta dosegali najboljši učni uspeh na šoli. Pohvalili smo jih in za nagrado sva jih z razrednikom peljala na izlet v Portorož. Lepo je bilo na tem izletu. Sredi Portoroža so mi dijaki in dijakinje podarili prelepo vrtnico. Te pozornosti ne bom nikoli pozabila. To je bila vrtnica sredi Portoroža – simbol tistih pridnih, nepozabnih dijakov, med katerimi je bila tudi najboljša dijakinja na šoli, zlata maturantka.

Maturantski izleti so bili na šoli vedno vzorno organizirani. Bili so sestavni del letnega programa in zadolžitve profesorjev in dijakov so bile jasno opredeljene. Na eni izmed učiteljskih konferenc je razredničarka potožila, da so v njenem razredu trije dijaki z vzgojnimi ukrepi in bi bilo najbolje, da ostanejo doma. Na šestdnevem izletu po Španiji pa lahko marsikaj zagodejo. Učiteljski zbor je bil enoglasen. Ostanejo naj doma! Takšnega ukrepa še nismo izrekli. Obmolknila sem. Nekaj mi ni šlo v račun. Maturantski izlet je vendar enkrat

Milena Vrenčur s svojima vnukinjama

dogodek v življenju! Toda sklep je bil sprejet. Čez nekaj dni mi je tajnica napovedala obisk dijakov. Vstopili so dijaki, obravnavani na konferenci. Lepo urejeni in prijazni. Ko so se posedli, so mi zaupali, da so res včasih preglasni, klepetavi, da se včasih radi malo preveč poveselejo, tudi z alkoholom, sem pa tja radi odidejo od pouka ... Ampak na maturantski izlet bi vseeno radi šli! Pogovarjali smo se o njihovem uspehu v šoli, o izletu, o nevarnostih, ki lahko pretijo v tujini ... Dali so mi častno besedo, da se bodo odslej obnašali res vzorno. Toda preklicati je bilo treba sprejeti sklep. To smo storili na posebni konferenci po moji skrbni utemeljitvi. Vseeno me je skrbelo. Kaj če fantje dane besede ne bodo držali? Iz Španije so se vrnil vsi navdušeni. Držali so besedo! In še sedaj, po tolikih letih, me ob naključnem srečanju znajo vljudno pozdraviti in se tudi prijazno pogovoriti.

Takih lepih dogodkov in spominov nanje je mnogo. V vsako področje svojega življenja je treba vnesti svoje prepričanje, delati s srcem in od vsakega zahtevati najboljše, kar zna. Na tej šoli je bil ta duh prisoten. To se je pokazalo med drugim tudi ob 50-letnici šole, ko so se množično udeležili srečanja bivši dijaki in simpatizerji šole in s tem dali šoli neko priznanje. Lepa, prijazna in bogata po znanju je ta šola!

Milena Vrenčur

MARINA STRNAD – ravnateljica enote Srednja strokovna in poklicna šola v letih 1997–2002

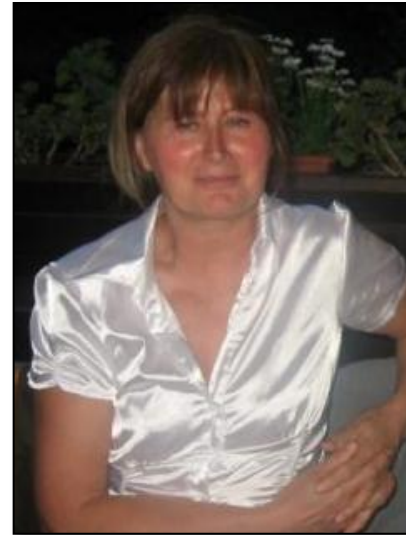
»Pri delu se z ljudmi najbolj povežeš«

Naša šola je bila pet let organizirana v dveh enotah, enoti Gimnazija in enoti Srednja strokovna in poklicna šola z izobraževalnimi programi ekonomski tehnik, ekonomski tehnik PTI in trgovec. Petletno obdobje dela ravnateljice enote Srednje strokovne in poklicne šole tukaj v Ivančni Gorici je del moje poklicne poti. Je tudi del razvoja šole, del, ki je pomagal postaviti kvaliteto teh programov.

Delo sem zastavila tako, kot so narekovali oz. omogočali pogoji, pa tudi v skladu s svojo »kmečko logiko«, katere stvari je treba narediti najprej, da ustrezno zastaviš temelj in nato uspešno zidaš dalje. Poleg organizacijskega dela, načrtovanja in osnovnega dela v razredu sem največ energije skupaj s kolegi vložila v mentorstvo dijakom za udeležbo na državnih tekmovanjih in prepričana sem, da je z uspehi naših dijakov postal ekonomski program ne le prepoznaven, ampak je v dvajsetletnem obdobju zorel in si pridobil ugled v slovenskem prostoru. Uspeh na tekmovanju je dosežek za dijaka, učitelja in tudi za starše ter šolo, včasih pa to odloča o nadaljnjem študiju.

Učitelju pa uspešno mentorstvo pomeni potrditev, da v razredu dela dobro. Osebnostno zrel učitelj si nikakor ne dovoli, da bi poslal dijaka na državno tekmovanje brez ustrezne strokovne in osebnostne priprave. Srečen je, če ga prepoznajo, ko naslednje leto spet pride z dijaki na tekmovanje. Ne nazadnje pa so uspehi na tekmovanjih sestavni del napredovanja učiteljev v nazive in plačne razrede.

V tem času sem se naučila marsikaj: najprej prepoznati pomembnost dela in glede na situacijo vedno znova določati vrstni red opravljanja nalog, poverjati naloge, razporejati čas – svojega in drugih. Bila sem tudi blizu meje, ko te delo zavede v izgorevanje. Naučila sem se poprositi za pomoč in sodelovanje in se za to zahvaliti, pa tudi zapomniti. Pri delu se z ljudmi najbolj povežeš, ko deliš odgovornost, se na ljudi zaneseš in usmerjaš tok energije. Prepoznavam močne točke svojih kolegov in jih najraje poprosim za pomoč na tistem področju, kjer so odlični.

Marina Strnad

Pred nekaj leti sem bila na soboto po koncu informativnega dne na poti v Ljubljano in v avtu sem poslušala Radio Slovenija. Začetek oddaje sem zamudila, vendar je govorila o tem, koliko znanja prinesejo dijaki na posameznih področjih iz nekaterih šol. Svoja mnenja so izrazili strokovnjaki in delodajalci. Med drugimi sta v oddajo poklicala dva kadrovika priznanih ljubljanskih podjetij in nad znanjem seveda potarnala. Oba pa sta povedala, da praviloma dobi službo, če je med prosilci nekdo, ki navede, da je trgovsko ali ekonomsko šolo obiskoval v Ivančni Gorici. Zelo sem bila srečna, ko sem to slišala. Izjemna pohvala za našo šolo!

Predvsem take pohvale potrjujejo moje prepričanje, da je na nekaterih zahtevah glede nivoja znanja in vzgoje treba vztrajati, posebej zdaj, ko poteka prenova in je zato to moja usmeritev za naprej pri delu, ki ga opravljam zdaj. Tako vsi, vodstvo šole in učitelji, prevzemamo svoj del odgovornosti za to, da bodo naši dijaki uspešni. Svoji šoli pa ob obletnici poleg uspešnega praznovanja želim srečo in veliko uspešnih otrok in učiteljev.

Marina Strnad

MILAN JEVNIKAR – ravnatelj od 2004

Vrata v ravnateljevo pisarno so vedno odprta

Ko sem se v pozni jeseni leta 2003 odločal o kandidaturi za ravnatelja, nisem bil čisto prepričan, ali sem sposoben in ali si to želim. Kljub temu da sem nekaj let prej na Šoli za ravnatelje opravil ravnateljski izpit, sem tisto izobraževanje jemal bolj kot strokovni izziv, kot seznanjanje s teorijo vodenja, z zakonodajo, kar človeku vedno prav pride ... Ob svojem delu v razredu, ki me je zelo izpolnjevalo in osrečevalo, sem se vedno rad spoprijel tudi z delom v raznih komisijah, v svetu šole. Celó na ZRSŠ in RIC sem od vsega začetka sodeloval pri projektu »sodobne« mature. Skoraj 22 let dela na šoli, na katero sem se vrnil dobra štiri leta po maturi, me ni toliko utrudilo, da bi si želel iz razreda. Nasprotno, misel na to, da bi se moral odpovedati stiku z dijaki v razredu, me je od kandidate celo odvrčala. Kaj je torej prevladalo? Čas je zahteval odločitev. Do »svoje šole« sem vsekakor čutil veliko odgovornost, manjkala je samo še zunanja vzpodbuda, ki pa je prišla od sodelavcev. Po iskreni podpori in očitni nameri, da nihče drug iz zbornice ni pripravljen sprejeti tega izziva, sem se odločil in ponudil svoje znanje in moči.

Potem se je vse zavrtelo zelo hitro, že 1. januarja 2004 sem začel z ravnateljevanjem, ki v letošnjem jubilejnem letu poteka že sedmo leto. S ponosom zrem na prehojeno pot, na vse, kar mi je z odličnim kolektivom profesorjev, z množico zlatih dijakov in naklonjenih ter razumevajočih staršev uspelo uresničiti. S predanim delom ohranjamo ugled naše ustanove in mladim rodovom dajemo srčno kulturo ter znanje, ki jih bo popeljalo v uspešno in srečno življenje. Nepregledne množice priznanj na tekmovanjih znanja, odličnih dosežkov na športnem področju, predvsem pa osebna rast dijakov in sodelavcev me znova in znova utrjuje v prepričanju, da smo na pravi poti, da se je vredno razdajati in potruditi za našo šolo, za sodelavce in naše dijake ...

Naše delo pa ni omejeno le na delo z našimi dijaki, pogosto gostimo dijake in njihove mentorje iz cele Slovenije, na državnih tekmovanjih iz matematike, fizike, ekonomije, na športnih tekmovanjih, na debatnih turnirjih ... In vsi naši gostje se pri nas praviloma odlično počutijo. Opazijo red, delavnost in prijaznost ter ponesejo o nas dober glas v svoje okolje. In tudi to je del razlogov za naš ponos.

Milan Jevnikar v pisarni

Delo ravnatelja je danes naporno bolj, kot sem si kdajkoli predstavljal. Žal vedno zmanjkuje časa za tisto osnovno poslanstvo ravnatelja, za pogovore s kolegi, za srečanja s starši, dijaki ... Kljub temu da se zato delavnik pogosto raztegne pozno v popoldne, se vedno trudim, da bi pred vsemi birokratskimi obveznostmi in vsemi poslovnimi odločitvami najprej poskrbel za ljudi, za sodelavce in za dijake, za srečanja in pogovore z njimi. Upam, da mi to uspeva, saj se doslej ni zgodilo, da bi komurkoli odrekel pogovor, če je le izrazil željo in sem bil »doma«.

Če sem sprva še mislil in si želel, da bi ob ravnateljevanju še učil, sem prav kmalu uvidel, da je vodenje tako velike šole dovolj veliko delo, da za redno poučevanje preprosto ni več časa. Spoznanje o tem je bilo bridko, a človek mora sprejeti tudi kakšno žrtev. Ohranil pa sem vodenje pevskega zbora, kar mi dvakrat na teden ponudi prijeten stik z lepim številom dijakov. Tu je pogovor pogosto še bolj sproščen kot v razredu pri rednem pouku, zato mi vsaj deloma nadomesti poučevanje, ki ga še vedno pogrešam.

Občasno se še spopadem s kakšno uro poučevanja matematike, vendar le, če nadomeščam kakšnega odsotnega kolega. Zelo rad pa se pogovarjam z dijaki v knjižnici ali na hodnikih in v avli, kadar v svojih prostih urah čakajo na pouk in pogosto delajo naloge. Tu steče marsikak zanimiv pogovor, včasih pa celo »stremo kakšen matematični oreh«. Te minute so zame posebna draž in čar, ohranjajo me v strokovni »kondiciji«, predvsem pa me povezujejo z mladimi, katerim sem zavestno namenil svoje poklicno poslanstvo.

Mislim, da mi je v teh letih ravnateljevanja pri dijakih naše šole uspelo utrditi spoznanje, da je ravnateljeva funkcija pa tudi ravnatelj kot človek pogosto lahko v veliko pomoč, predvsem v stiskah in težavah na vseh področjih. Če kdo pričakuje, da bi ga ravnatelj mogel rešiti pred kakšno obveznostjo ali nalogo, ga oprostiti vseh nespametnih prestopkov, je v veliki zmoti. Vsak, ki potrebuje nasvet, toplo besedo, kakršnokoli pomoč, je v moji pisarni vedno zaželen, vedno sprejet, čeprav je rednega dela veliko.

Milan Jevnikar s svojimi pevci

Včasih mi kdo omeni, da bi morali dijaki imeti pri ravnatelju uradne ure in s tem nekaj več distance in spoštovanja ...

Vem, da problemi ne nastajajo pred in med uradnimi urami, zato ravnatelj ne more imeti uradnih ur za svoje ljudi. Uradne ure so morda za zunanje obiskovalce. Vsak dijak, pa tudi vsak učitelj mora imeti do svojega ravnatelja prost dostop, kadar ga potrebuje, saj je to poredko. Če še takrat ne more do njega, se lahko res upravičeno vpraša, zakaj ga potem sploh ima.

Tako ostaja moje vodilo še naprej, da so vrata moje pisarne odprta vsem, ki me potrebujejo. Misel, da sem morda komu pregнал neupravičen strah, stisko, mu pojasnil nekaj, kar mu morda ni dalo spati, me vedno navda z veseljem, prežene utrujenost in mi osmisli še tako dolg in naporen delavnik.

Dokler me bodo obkrožali zadovoljni sodelavci na eni strani, na drugi pa uspešni, veseli dijaki z zadovoljnimi starši ter bosta na šoli vladala red in prijetno vzdušje, bom vedel, da ima moje ravnateljsko poslanstvo svoj smisel. Ko pa enkrat ne bo več tako, upam, da bom to uvidel, bom z veseljem ponudil dirigentsko paličico nasledniku, da bo z novimi idejami našo šolo popeljal v novo dobo.

Milan Jevnikar

Pogled proti Ivančni Gorici

*Neprestano
čas vrtil
kolesje let –
le hip vzporedne so poti,
potem smo tujci spet,
raztreseni med vse smeri
sveta.*

1955

Odlični profesorji in dijaki z vseh vetrov in političnih 'korenin'

Našo generacijo in naše šolanje so odlikovale tri stvari. Odlični profesorji, ki so tako ali drugače prišli na to gimnazijo, zelo različni dijaki z vseh vetrov in političnih 'korenin', otroci rdečih, belih, internirancev in drugi, vendar se ni nikoli v gimnaziji tega izpostavljalo ali poudarjalo, ter kot tretje, naša skupna velika želja po znanju.

Stična je bila takrat bistveno slabše povezana z Ljubljano in drugimi kraji, kot je na primer danes. V bistvu so bili tudi profesorji privezani na kraj. Nekateri so sicer živeli drugje in so za nekaj ur predavanj za pot porabili ves dan, drugi pa so živeli v Stični in možnosti, da bi na primer zvečer odšli v gledališče in se vrnili še isti dan, niso imeli.

Moj razrednik je bil nekaj časa profesor romanistike, pisatelj in prevajalec iz španščine Niko Košir, ki je del svojega službovanja opisal tudi v svoji knjigi Simfonijske slovese. Košir je bil prej novinar, a je iz novinarskih krogov moral oditi, ker je nekoč na kolegiju uporabil za takrat neprimerne besede. Ko so razpravljali o tem, kakšno geslo naj uporabijo za dan tiska, je namreč predlagal geslo 'Beseda ni konj'. In je odromal iz novinarskih krogov ter pristal v Stični. Bil je izjemen profesor, in ko je umrl, so ga na zadnjo pot pospremili skoraj vsi njegovi nekdanji dijaki na stiški gimnaziji, poslednjo mašo pa so mu darovali trije teologi, njegovi učenci. Niko Košir nas je učil francoščino in nekaj časa tudi latinščino, jezik, ki je dijakom na podeželski gimnaziji odprl nov svet prefinjenega znanja in jezika.

Omeniti moram bivšega ravnatelja trboveljske rudarske družbe v Kočevju, montanista ing. Vitolda Biskupskega, ki je predaval matematiko in fiziko.

Za vsakim grmom drugo kraljestvo

Danes že pokojni Mihael Prijatelj je leta 2000 komentiral očitke o slabem znanju prve generacije maturantov z naslednjimi besedami: »V Slovenskem poročevalcu je novinar L. B. napravil hudo krivico vsaj dvema profesorjema. Sedemdeset let staremu rudarskemu inženirju Vitoldu Biskupskemu, ki je tako matematiko kot

Božo Kovač

Enostavno je znal matematiki dati filozofsko podlago, smisel formulam, smisel celi vedi.

Ravnatelj Mirko Leder (šolo je vodil od leta 1952, ko je zamenjal ravnatelja Mirana Vardjana, do leta 1962) je predaval moralko. Ne kot ure moralne vzgoje aktualnopolitičnega dogajanja in trendov, ampak je predmet predaval kot moralno zgodovino človeške civilizacije.

Pa profesorica Iva Železnikar, ki je s tolikšnim žarom učila francoščino in latinščino, ter še bi lahko našteval. Dijaki smo bili medvojna generacija, iz različnih družin in s predniki različnih političnih nazorov. Bili pa smo tovariški, skoraj vsem je bilo skupno to, da smo živeli v vase zaprtem svetu revščine in smo se skušali iz tega prebiti. In edina pot je vodila preko znanja.

Božo Kovač

fiziko odlično poučeval. Če to ne bi držalo, tudi jaz ne bi mogel splošne slovenske matematične maturitetne naloge pisati 5, pa tudi fizike sem se pri njem veliko naučil, kar pa sem videl šele pri fiziki na univerzi. Na univerzi mi je matematiko predaval profesor Žabkar. Tudi tam sem pisni del izpita pisal med prav dobrim in odličnim ter

samozavestno začel odgovarjati tudi na ustnem delu izpita, tako da me je profesor prekinil in me vprašal, kdo me je učil matematiko na gimnaziji. In ko sem mu povedal, da inženir Biskupski, je rekel: »Aha, se vidi!« in me nehal spraševati ter mi napisal oceno 9.

Sošolec Janez Mikuž je z gimnazije odšel na pedagoško akademijo in postal predmetni profesor matematike, kar očitno govori o tem, da je imel dobre temelje matematičnega znanja.

Biskupski nas je nekaj let, preden so ugotovili, da ni zločinski samo Stalin, ampak tudi ruski jezik, učil tudi ruščino. Od vseh učiteljev jezikov najbolje. Še mnogi drugi so ga hodili poslušati, ko je deklamiral staro rusko poezijo in jo dopolnjeval z lastnimi doživetji v carski Rusiji. Za matematiko pa nas je znal navdušiti, tako da smo cele popoldneve reševali določene matematične probleme.

Profesorja francoščine smo res zamenjali trikrat, vendar je bil drugi od njih profesor Niko Košir, romanist, pisatelj in prevajalec. Naučil nas je sistema, po katerem je mogoče tako v francoščini kot tudi v drugih jezikih rešiti še tako zapletene stavčne zveze, jih prav razumeti in postaviti v slovenščino.

Bili smo medvojna generacija, ko je bilo ves čas od leta 1941 do leta 1945 prav na območju, s katerega smo tedaj prihajali v stiško gimnazijo, kot se je nekoč izrazila neka branjevka, 'za vsakim grmom

drugo kraljestvo'. To in iz tega izbrani ter s tem oblikovani dijaki smo bili glavni razlog za morda ne prav bleščeče znanje na prvi maturi, ne pa profesorji. Pa vseeno, maturanti prve generacije smo potrdili, da naše znanje vendarle in še zdaleč ni bilo tako slabo.«

Ljubljana, 13. 10. 2000.

Štastvena gospa profesorica,
 Zdej, ko sem se malo oddalnil, sem bolj poglobljeno prebral Zbornik ob 50-letnici gimnazije Stična in mislil, da najprej iskreno čestitam; tako že samo zamisliti, kot že to, da ste takrat v njem začeli skoraj na začetku (pri gimnaziji brez poudarka mi namreč prej nekaj od leta 1945 do 1950), da ste k sodelovanju poleg profesorjev in dijakov povabili tudi starše, da je vsebina nepolitika (ne tako kot knjižnica pri nas), da je delo oblikovano, da ste pa pripravili v tako kratkem času, da... itd. – se veliko je razlogov za pohvalo in čestitke. Meni m. pr. se ob 80-letnici Turnove družila Ruše to ni posrečilo. Zelo sem bil tudi vesel, ko sem prebral in videl, da ta Zbornik in udeleževanje pri njegovih, ki se jih s sedanjimi ne da primerjati. Zelo prav in prijazen do učiteljev in bralcev tega Zbornika ste tudi pripravili, da ste se skupaj oz. redno spodbujali in povedli v posebni prilogi. Vredno pohvaliti, prav res.

Iz pisma Mihaela Prijatelja urednici po izidu Zbornika ob 50-letnici šole

1956

Potrebovali smo ideale, da smo krepili svoje sposobnosti, pridnost in vero v prihodnost

Najprej se ob gimnaziji spomnim, kako hitro smo odrasčali, postajali z vsakim dnem bolj razmišljujoči, zvedavi in samostojni. Takoj za tem so tu moji profesorji, ki sem jim neomajno verjela in zaupala, nato moje sošolke in sošolci v svoji mladostni razigranosti, nagajivosti in tekmovalnosti. Še vedno je prisoten občutek, da pripadam veliki družini, ki se imenuje stiška gimnazija.

Generacija se zbere vsako leto zadnjo soboto v maju; dogovorili smo se, da bomo tako ravnali vse dotlej, dokler bomo vsaj trije. Srečanja so običajno v okolici Stične ali po zgodovinskih krajih Slovenije, nazadnje smo si ponovno ogledali Vače z okolico in se poveselili pod Primskovim. Obujamo spomine na prijetne in komične dogodke, medtem ko smo slabosti in težave že zdavnaj pozabili. Kot vsi starejši ljudje se tudi mi zadnja leta pogovarjamo predvsem o vnukih. Še vedno »častimo« tiste, ki so bili dobri oziroma odlični

dijaki, pa čeprav vemo, da v življenju niso »klatili zvezd«. V takratnem času in kraju smo potrebovali ideale, da smo krepili svoje sposobnosti, pridnost in vero v prihodnost.

Vsem, ki so ohranjali gimnazijo Josipa Jurčiča, gre neizmerna zahvala, ker je ta ustanova tudi podeželskim generacijam, ki so že pridobile delovne navade, dala možnost, da izkušnje nadgradijo z gimnazijskim znanjem. Pri delu so bile te generacije zato stvarnejše. Gimnazija je neštetim odpirala vrata v prihodnost, razburjala njihovo domišljijo in jih navajala reda, skupinskega ustvarjanja ter ciljnega delovanja.

Mlademu človeku ne gre polagati na srce izkušenj in naukov! Izoblikujte si jih sami po svoji najboljši volji, toda vedno ostanite ustvarjalni, v prihodnost zazrti in pošteni ljudje, ki prezirajo krize, malenkosti in neumnosti.

novomeški Krki, tovarni zdravil, so me kot prvo univerzitetno diplomirano ekonomistko sprejeli z odprtimi rokami in prizadevala sem si v tej tovarni vseh osemnajst let delovati ustvarjalno, tako kot je bil ustvarjalen njen ustanovitelj. Še vedno sem del nje, čeprav sem zadnjih petnajst delovnih let vodila Službo družbenega knjigovodstva v Novem mestu. Vsa leta sem opravljala zahtevne naloge, se je pa kljub temu vedno našlo dovolj časa za potovanja po svetu, obisk kulturnih prireditev, branje knjig pa tudi za zapis dogodkov, ki jih je prinašalo življenje. Zdaj me razveseljuje sinova družina, še posebno vnuka Nejc in Gal. Na moji življenjski poti so me bogatili dobri, delovni, sposobni in vizionarski ljudje.

Osma '56« Gimnazije Stična na obletnicah mature (iz zbornika Potomci Jurčičevih junakov)

Kakšna naj bo naša gimnazija ob svoji 120-letnici?

V pičlih petdesetih letih nas je tehnološki razvoj prisilil, da smo se kmetje naučili industrijskega dela, se razvili v informacijsko družbo in se začeli spogledovati z biotehnologijo, nanotehnologijo ter

številnimi drugimi novostmi sodobnega sveta. Izobraževalni procesi so primarni del raziskav in proizvodnje, zato morajo biti ti prilagojeni njunim bodočim potrebam. Želim in upam, da bodo Gimnazijo Josipa Jurčiča vedno vodili profesorji, ki bodo gledali daleč v prihodnost, ki se bodo pripravljali boriti za najboljše in tržno najzanimivejše izobraževalne programe, ki ne bodo obremenjeni z majhnostjo in s provincialnostjo, ki bodo poskrbeli za internacionalizacijo gimnazije. Svoji gimnaziji želim srečno prihodnost!

Jožefa Miklič

»Osma '56« Gimnazije Stična na obletnicah mature
(iz zbornika Potomci Jurčičevih junakov)

Generacija 1956 je ob svoji petdesetletnici mature izdala svoj zbornik Potomci Jurčičevih junakov

»T težko je kaj reči o naših občutkih v tistem delčku dneva, ko smo pridobili maturitetno spričevalo. Podobno se človek počuti, ko pridobi svoj poklic, izpolni rojstni list svojemu novorojencu ali bere oporoko svoje mame. Bil je lep sončen dan, ko se je končala naša matura, zunaj v naravi in v nas samih. Po gimnazijskem hodniku je donela naša Gaudeamus igitur.«

»Bolj kot ljubezenska razmerja pa je v razredu prevladoval občutek, da smo varni in močni le kot skupina, ki jo družijo zaupanja vredna ljubezen. Ker smo bili precej prepuščeni svoji iznajdljivosti zlasti pri učenju in reševanju svojih materialnih problemov, so nam tudi bila potrebna bolj družinska razmerja, kot je na primer medsebojno zaupanje, izmenjava mnenj, tolažba v stiski in podobno. Prav to pa je najbolj krepilo našo podobno miselnost, medsebojno ljubezen. V poznejših letih so jo nadomestili zakonski partner, otroci, skrbi na delu, iskati in najti smo jo morali drugje, deloma tudi po vzorcu svoje nekdane razredne skupnosti. Morda je prav ta ljubezen pomembnejši razlog, da se vsako leto, že skoraj 50

let, radi srečujemo, da se je pesem spremenila v ljubezen, ki traja in je večna.«

»V osmih letih dijaškega življenja smo spoznali veliko dobrih, boljših in najboljših profesorjev. Vsak je imel svoje posebnosti in v očeh dijakov običajno ni bil viden kot človek, pač pa kot neko vsemogočno bitje, ki je tu zato, da bo od dijaka čim več zahtevalo. Nismo doumeli, da nam profesorji želijo dobro in da nas pripravljajo na naše naloge v prihodnosti. To spoznanje je prišlo mnogo pozneje, šele takrat, ko smo se sami srečali s problemi, o katerih so nam govorili naši profesorji, in smo morali sami najti rešitve zanje. Spoštovanje in ocenjevanje profesorjev je tako opravil vsak od nas sam in takrat, ko ga je življenje prisililo, da se znajde. V stiski, kot luč v temi, zagledaš pred seboj najprej svoje starše in istočasno Gantarja, Ivo, Koširja ... oziroma tistega, ki te je nekoč prvi opozoril na to, kaj te čaka in kako rešuj. Tu med nami in v nas ste, naši dragi profesorji, večno ...

Joža Miklič: Potomci Jurčičevih junakov

1956

V domovino pridem vsake tri leta

Sem Slavka Koščak, poročena Gorup, doma sem bila iz Škrjanč in sem obiskovala šole v Stični od prvega razreda osnovne šole do osme gimnazije. Šolo sem začela 15. 9. 1944. Takratni šolski upravitelj je bil Ivan Lazar. Enkrat pa so med poukom prišli v razred vojaki in odpeljali našega učitelja, nas otroke pa so poslali domov. Zato nimam ocen iz 1. razreda, v vseh drugih pa sem bila odlična in sprejeta po končanem 4. razredu v gimnazijo, ko sem opravila malo maturo. Veliko maturo sem opravila s prav dobrim uspehom leta 1956. Moja razredničarka je bila Ana Debevec, ki mi je bila druga mati.

Ko danes pomislim na srednješolska leta, se spominjam najlepših ur francoščine in telovadbe. Francoščine zato, ker sem bila nadarjena za jezike in imeli smo prijazno mlado profesorico Ivo Železnikar. Telovadbo pa sem imela rada, ker sem bila zelo suha in majhna, saj sem bila vedno zadnja v vrsti pri telovadbi. Po šoli sem vedno takoj odšla domov, eno uro peš.

Sedanji generaciji šolarjev svetujem, naj se pridno učijo in to ne samo za ocene, ampak tudi za svoje znanje, ki ga bodo potrebovali v življenju, saj se študij ne konča po opravljeni srednji šoli. Pravi študij za življenje se prične, ko nastopiš prvo službo. Jaz sem morala študirati vse življenje in danes pri 72 letih študiram, kako čimbolj uspešno uporabljati računalnik. Ko sem končala gimnazijo, sem najprej opravila 3-mesečni knjigovodski tečaj, da sem dobila službo v pisarni. V banki sem morala vedno študirati nove predpise o kreditiranju občanov in iz gospodarstva, saj so novi uradni listi v Federativni Jugoslaviji prihajali vsakih nekaj dni. V Dolenjski banki Novo mesto sem bila zaposlena 26 let. 20 let sem delala kot kreditni referent in zadnjih 6 let kot vodja kratkoročnih kreditov. Ob delu sem študirala in leta 1971 diplomirala na 1. stopnji VEKŠ Maribor. V banki sem bila med prvimi, ki sem pripravljala bančno dokumentacijo za prenos poslovanja preko računalnikov.

Ko sem prišla v Avstralijo, sem se morala naučiti angleškega jezika in računalništva. Ko sem dobila delo v pisarni na College v Melbourne, sem se morala stalno izpopolnjevati z novimi računalniškimi sistemi. V službi so bili zelo

zadovoljni z mojim delom. Tu sem delala 8 let kot "Student Records Officer" in sem imela vsako leto približno 1.500 učencev. V računalnik sem vnašala njihove osebne podatke, učne uspehe in izdajala poročila o njihovih uspehih. Prepričana sem, da sem bila uspešna v banki v Novem mestu in tukaj v Avstraliji zato, ker mi je stiška gimnazija dala dobro osnovo in obširno znanje.

Nekaj let sem že upokojena, vendar sem še vedno aktivna v slovenski skupnosti v Avstraliji. Od leta 1984 živim v predmestju Melbourne in sem bila štiri leta tajnica in eno leto podpredsednica v Slovenskem društvu Planica Springvale z 270 člani. Vse delo v klubih je prostovoljno. Pomagam Avstralcem slovenskega porekla izpolnjevati različne obrazce pri iskanju slovenskega državljanstva, slovenskih potnih listov, slovenske davčne številke, EMŠO ipd. O delu in uslugah, ki jih nudi naš informacijski urad, sem naredila tudi Internetno stran: www.slovenianwelfare.org.au in sedaj se oglašajo za pomoč ljudje iz ostalih krajev Avstralije po elektronski pošti. Ponosna sem, da lahko pomagam ljudem. Npr. neki moški je prihajal k patru v župnijo že ves teden in nikoli ga ni dobil v pisarni, da bi mu pomagal. Delam v isti stavbi, zato sem mu pomagala rešiti problem iz Davčnega urada iz Slovenije; skrbelo ga je pismo, ki je bilo samo opomin za plačilo zamudnih obresti v višini 0.87 tolarja od premoženja, ki ga je prepustil bratu v Sloveniji. Rekla sem mu, naj pošlje bratu v Slovenijo vsaj 5 \$, da bo to plačal. S tem primerom vam hočem povedati, da veliko naših zdomcev ne razume slovenskih pisem in so potrebni naše pomoči.

Še vedno pa imam dovolj časa za nedeljske piknike v naravi s prijatelji, za plese v slovenskih klubih, za družabna srečanja in za potovanja. Veliko berem knjige – slovenske in angleške, kvačkam, vrtnarim ... V domovino pa prideva z možem vsake tri leta. Kadar je v Melbourne zima, se odpeljeva s kombijem na sončno obalo v tropski Queensland in se vrneva, ko pride pomlad v Melbourne. Tako življenje ni slabo in želim, da bi tako še dolgo trajalo.

Slavka Koščak Gorup

1957

Drugačna pot

Spadam v letnik, ki se je potil ob maturitetnih snalogah in ustnih izpitih v šolskem letu 1956/57. Ko pomislim na čas gimnazijskih let, me navdaja hvaležnost za znanje, ki sem ga prejel. Če ne bi bilo stiške gimnazije, verjetno z mojim študijem ne bi bilo nič. Najbolj prav so mi je prišli slovenščina in tuji jeziki. Pogrešal sem nemščino. V lepem spominu imam razredničarko, blago profesorico Ano Debevec, pa tudi strogega profesorja latinščine Nika Koširja, morda zaradi znanja latinščine, ki sem ga pozneje potreboval. Zdaj sem nekoliko povezan s profesorico Ivo Železnikarjevo, zvesto bralko mojih spisov. V šoli nam profesorji niso posredovali samo znanja, ampak tudi vrednote.

Gledam seznam svojih sošolcev in označujem s križci tiste, ki so že prestopili prag večnosti. Kar sedem jih je. Pri maturi nas je bilo dvaintrideset. Pomislim na tri tisoč let star stavek iz starozaveznega psalma: »Sedemdeset let je doba našega življenja, osemdeset, če smo krepki.« Mi, ki smo še živi in se počasi bližamo »krepkim«, se še vsako leto zberemo, kar kaže, da smo se tudi v šolskih letih med seboj dobro razumeli.

Izbrali smo si zelo različne poklice. Moja pot je bila bistveno drugačna od drugih. Izbojeval sem jo v zadnjih dveh letih pred maturo. Boj ni bil lahek, ker je bil povezan z odpovedjo. Veliko sem razmišljal o veri. Tako močno me je pritegnil Kristus, da sem se končno odločil, da grem za njim in postanem duhovnik. Vplivalo je tudi srečanje z duhovno bedo človeka. Pri sosedovih se je obesil oče. Zaradi pijance so se domači stalno zgražali nad njim in se z njim grdo prepirali. Poiskal je rešitev v vrvi. Z mojim očetom sva ga reševala z umetnim dihanjem, a brez uspeha. Ob steklenih očeh mrtveca je v meni začelo rasti spoznanje: Največ bom koristil ljudem, če postanem duhovnik.

Odšel sem v ljubljansko semenišče in se vpisal na Teološko fakulteto. Po tretjem letniku bogoslovja v Ljubljani je prišlo do nove odločitve, ki zaradi močne notranje Kristusove luči ni bila težka. Vstopil sem k belim menihom v Stični in živim praktično v istem samostanskem kompleksu, v katerem sem preživel dneve in leta gimnazijskega študija. Ime, ki sem ga dobil pri zakramentu krsta, France, je odstopilo prostor drugemu imenu: pater Anton. Takratni opat dr. Avguštin Kostelec, ki mi je določil to novo ime, je pojasnil, da je to v spomin na

Srečanje s papežem Janezom Pavlom II.

nadškofa Antona Vovka, ki me je kot bogoslovca rad odstopil stišskemu samostanu.

Po enoletnem podiplomskem študiju v Rimu 1969/70 sem bil štirinajst let profesor na Teološki fakulteti v Ljubljani in sedemindvajset let opat v stiškem samostanu. S pomočjo zemeljskih in nebeških advokatov je bilo treba pridobiti nazaj od države nacionalizirana samostanska poslopja, ki so bila v zelo slabem stanju. Sledila je obnova; vsako leto je prišlo na vrsto nekaj starodavnih poslopij. Ni bilo prijetno iskanje sredstev, prosjačenje predvsem v inozemstvu pri dobrodelnih ustanovah in samostanih. Končno je uspelo.

Posebno vprašanje, ki mora boleti vsakega predstojnika, je pomanjkanje ljudi. Leto za letom so umirali stari redovniki in napolnili samostansko pokopališče. Prihajali so nekateri mladi in tudi že malo starejši fantje, a večina jih je zopet odšla v svet. Danes ni lahko vztrajati. Človek se težko veže za vse življenje, če ne doživi posebne božje pomoči in se tudi sam ne trudi za duhovni napredek. Kot duhovnik in redovnik si vsak dan znova v molitvi in mašni daritvi prizadevam za tesno povezanost z Bogom. V to molitev so vključeni tudi vsi tisti, ki so ali še iščejo učenost v šolskih klopeh.

Izredno veselje in spodbuda je zame, ko gledam lepo duhovno rast tistih, ki jih duhovno spremljam in spodbujam. Koliko skritih bojov in zmag! Kako lepe so nekatere duše, ne da bi se tega zavedale! Res je na svetu veliko slabega, je pa tudi veliko dobrega, le da smo na to premalo pozorni.

Moja posebna ljubezen so bile in so še knjige. Veliko sem pisal in še pišem, kolikor mi čas dopušča. Ker me je za vse življenje navdušil in pritegnil Kristus, je razumljivo, da najraje pišem o

njem, saj sem prav o njem predaval bogoslovcem na Teološki fakulteti v Ljubljani. Knjige bodo ostale še potem, ko se bomo (bodo) morali tudi »krepki« posloviti. Danes se je doba »krepkih« premaknila od osemdesetih proti devetdesetim. Ne vem, če

bom med njimi. Kar je pomembno, je tisto, kar je zapisal že Simon Gregorčič: »Kar more, to mož je storiti dolžan.«

p. Anton (France) Nadrah

Potovanje v stiško gimnazijo in domov

V stiško gimnazijo smo tako Višnjani kot dijaki iz Trebnjega in ostalih krajev ob dolenski železnici potovali z vlakom. Ker se je iz Ljubljane vozilo tudi nekaj profesorjev, smo skrbno pazili, če se je le dalo, da smo bili v drugih vagonih kot oni. To pa nam vedno ni uspelo in prisiljeni smo bili, da se lepo obnašamo, saj so nas budne profesorske oči opazovale.

Z železniške postaje v Ivančni Gorici smo v soncu, dežju, mrazu ali vročini do šole hodili po makadamski cesti. Nekaj let smo morali korakati v dvoredih, za red in disciplino pa je običajno odgovarjal dijak iz višjega razreda. Občasno smo celo korakali pod komando ena dve, ena dve, leva, desna ... Nekoč je mimo pripeljal kmečki voz s konji, ki so hiteli v lahнем drncu proti stiškemu mlinu. Moj sošolec se je nenadoma odločil, skočil iz vrste in sedel na zadnji del voza. Vodeči naše strumne povorke ga je odločno klical, da naj se vrne v vrsto. Ni ga ubogal, že čez nekaj trenutkov pa ga je doletela huda kazen. Eno nogo je po nesreči vtaknil v kolo in noga je bila zlomljena. Namesto v šolo nas je nekaj učencev nesrečnega sošolca neslo k zdravniku dr. Gregoriju Fedranu. Sošolec je dobil mavec in ga seveda lep čas ni bilo k pouku. Izguba znanja zaradi izostanka od pouka mu v življenju ni pretirano škodila: postal je ugleden in uspešen podjetnik. Zaradi nediscipline pa je dobil tudi ukor, še posebej zaradi tega, ker so ga profesorji videli z vlaka, da pri kopališču igra z mavcem na nogi nogomet, v šolo pa ni hodil.

Pot iz šole domov pa je bila še bolj zanimiva. Zaradi neugodnih železniških povezav smo jo višnjanski dijaki skoraj vedno ubrali proti domu kar peš; iz Stične mimo Mesnega podjetja, kjer smo enkrat videli pobeglega bika, ki je tekal po pokopališču, potem mimo zaselka Kofehaus, kjer je stanovalo nekaj dijakov iz bolj oddaljenih krajev, mimo Štorovja, Male Dobrave, po Kozjih stezicah in že smo zagledali našo Višnjo Goro. Seveda pa se je povratek domov pogosto zelo zavlekel. Velikokrat smo se šli »fucanje«, ko smo se z novčiči bližali h kamnu, ki smo ga vrgli nekaj metrov predse. Najbolj spreten je pobral vse novce, jih vrgel v zrak in kar je bilo obrnjenih na grb, je bilo njegovih. Preostanek je v zrak vrgel naslednji, za manj

Pavel Groznik

spretno v metanju kovancev običajno ni ostalo skorajda nič. Zaradi številnih ponavljanj te igre je pot trajala običajno več ur, doma pa smo se izgovarjali na dodatne ure pouka.

Včasih pa smo se iz šole vračali ob Stiškem potoku. Spomnim se, da je po daljšem deževju potok poplavlil travnik ob njem. Sošolec je imel gumijaste škornje in je zabredel v vodo, drugi smo sneli čevlje in bosopeti prečkali poplavljen travnik. Eden od nas pa ni bil pripravljen, da bi se sezul ali šel po daljši poti. Zaprošil je sošolca v škornjih, če ga za nagrado prenese. Rečeno, storjeno. Ko je obuti sošolec bil na »štuparami« prenesen že do dobre polovice poti, se mu je zazdelo, da je obljubil preveliko nagrado. Sošolcu-nosaču je rekel, da mu bo dal le polovično nagrado, ta pa je obutega enostavno vrgel s sebe v vodo. Vnel bi se kar močan pretep, a ker smo bili na tesnem s časom, da ujamemo vlak, je bilo to ravnanje predstavljeno na kasnejši čas oziroma se je kar pozabilo.

Ko dandanes opazujem dijake, ki hodijo v šolo, imajo skoraj brez izjeme šolske nahrbtnike. V mojem času nahrbtnikov skoraj ni imel nihče, v »modi« so bile aktovke različnih vrst. Te so bile poleg zvezkov in kakšne knjige na dnu polne kruhovih drobtin, ki smo jih konec tedna doma stresli na mizo. Aktovka je bila tudi kar priročno sredstvo za tepež. Jaz sem se tem pogostim dogodkom kot boječnejš najraje izognil s hitrim tekom. Profesor telesne vzgoje je kmalu spoznal to mojo lastnost in me poslal na razna športna tekmovanja, kjer sem se običajno zelo dobro

odrezal. Vedno sem imel v mislih, da tečejo za menoj tisti, ki bi me radi pretepli, in sem pospešil korak ...

Naši profesorji so bili eni najboljših in pokončnih ljudi, kar sem jih v svojem že kar dolgem življenju srečal. Veliko profesorjev je bilo v stiško gimnazijo premeščenih po kazni, eni zaradi odkritega verskega prepričanja, drugi zaradi nestrinjanja s politiko takratne oblasti. Veliko naših profesorjev je že pokojnih. Če smo le bili pravočasno obveščeni, smo se udeležili njihovih slovesov. Sošolci so me določili, da sem v imenu razreda večkrat spregovoril ob žalostnih slovesih od sošolcev in profesorjev, med drugimi od naše legendarne, skromne in priljubljene razredničarke profesorice Ane Debevec.

Moja generacija je bila tretja po vrsti v zgodovini stiške gimnazije. Šolali smo se v skromnih razmerah, šolskih knjig skorajda ni bilo, tako da smo veliko pisali v zvezke. Tudi zvezkov ni bilo dovolj, tako smo domala vsi pisali v en zvezek po dva predmeta, enega s sprednje strani, drugi predmet z zadnje strani. Kljub vsemu smo bili

srečni, mladi in prijatelji. Mislili smo, da je svet naš in smo sanjali o njem. V življenju je pač tako, da so eni bolj, drugi manj uspešni. Iz razreda so izšli kar štirje univerzitetni profesorji, vrsta uglednih zdravnikov, pravnikov, učiteljev, ekonomistov ...

Prijateljstvo med nami sošolci je še vedno pristno. Dobivamo se vsako leto, med letom pa se občasno srečujemo, slišimo, zadnja leta se tudi po malem navajamo na sodobno računalniško tehnologijo in smo tudi na elektronski zvezi. Preteklo leto smo bili gostje naših sošolcev, ki živijo v Novem mestu, letos bomo zagotovo spet nekje skupaj. Žal nas je že sedem manj, a spomini na naša najstniška leta so lepi, naša srečanja prisrčna.

Sedanjim dijaškim generacijam želim, da bi si v današnjem, velikokrat brezobzirnem in tekmovalnem svetu pridobili čim več sodobnega znanja in da bi bili med seboj prijatelji. Prijateljstvo je po mojem ena najlepših odlik, je prava sreča in dragocenost.

Ponosen sem, da sem bil dijak stiške gimnazije.

Pavel Groznik

1958

Profesor Biskupski je vzneseno recitiral Jadro

Starejše generacije gimnazijcev se rade spominjamo profesorjev, ki so v viharjih povojnih časih službovali na stiški gimnaziji. Starosta med njimi je bil profesor Vitold Biskupski, rojen leta 1882 v vasi Jurkovce v Ukrajini, inženir rudarstva, ki je poučeval matematiko in fiziko. Njegova življenjska pot nam je bila neznana. Poučeval je v nekakšni mešanici slovenščine in ruščine. Bil je široko razgledan in zelo strog, osamljen, a vendar ponosen in včasih iskriv. Učni program je podajal zelo zanimivo. Pri fiziki nam je že takrat poskušal pojasniti energetske učinke tunguškega kometa, ki je leta 1908 padel v dolino reke Podkamenaja Tunguska v osrednji Sibiriji in povzročil veliko razdejanje.

Bil je tudi velik poznavalec in ljubitelj ruske poezije.

Na proslavi ob kulturnem prazniku, ki se je odvijala v samostanski dvorani, polni dijakov in

profesorjev, je profesor Biskupski sedel nekje na sredini in s svojo prisotnostjo vzdrževal disciplino. Pazljivo je spremljal kulturni program. Posebno pozorno pa je prisluhnil sošolcu Janezu, ki je čustveno recitiral Puškinov Črni šal, za kar je bil nagrajen z dolgim ploskanjem, ena od dijakinj pa si je obrisala solze. Ko smo se umirili, je profesor nepričakovano vstal in pričel vzneseno, v ruščini recitirati Lermontovo pesem Parus. Ko je končal, se je spet usedel. Nihče mu ni zaploskal. Mučno tišino so presekali njegovi težki koraki in rahel tresk vrat ob odhodu iz dvorane. Izza odra se je zaslišal smeh in se razširil po dvorani.

Na dogodek sem se spomnil pozneje, ko nas je profesor dr. Kajetan Gantar včasih, ko je zaslišal pritajen smeh iz klopi, pokaral: »Stultus sine, causa ridet«.

Jernej Piškur

ПАРУС

Белеет парус одинокой
В тумане моря голубом!..
Что ищет он в стране далекой?
Что кинул он в краю родном? ...

JADRO

Na sinji morski se gladini
v meglicah jadro lesketa ...
Le česa išče si v tujini
in kaj pustilo je doma?

Prva kitica pesmi Jadro Mihaila Jurjeviča
Lermontova

1959

Kako čudovito je biti petdeset let mlajši!

Bili smo poseben razred. Vsak dan skupaj, pa vendar daleč drug od drugega, kot da bi se bali odkriti svoje osebne bolečine. Skoraj polovica sošolcev je bila brez očeta, vendar o tem, kdaj je kateri umrl in kako, se nismo pogovarjali. Tudi o tem ne, kako živimo, kaj nas teži, kakšne načrte imamo, kako se bomo odločili po maturi. Vsak izmed nas je bil svet zase, ograjen od vseh strani, da le ne bi kdo odkril, kaj se skriva v njem.

V peti gimnaziji nas je bilo nekaj čez dvajset – večina sošolcev iz nižjih razredov gimnazije, štirje so prišli od drugod. V prvih dveh letih jih je nekaj odšlo, tako da nas je bilo na koncu devetnajst.

Pravili so, da nismo problematičen razred. Če me spomin ne vara, je bil v vseh štirih letih izrečen en sam ukor razrednika. Sošolca – oba zaljubljena v isto sošolko – sta se, potem ko smo izvedeli, kako so zgrajene gazele, lotila pesnjenja kar skupaj in se mučila še z refrenom. Profesorica ju je zalotila in zahtevala, da ji pokažeta, kaj sta napisala. Ker nista hotela, sta dobila ukor. Kadar sem v šoli obravnavala gazelo, sem se spomnila na to in si zaželela, da bi se kdo od mojih dijakov tako »pregrešil«.

V sedmi smo plesali ne samo na plesnih vajah enkrat na teden, ampak vsak dan, vsak odmor. Naš razred je bil nad zbornico, profesorji so se nasmihali in celo strogi, a srčno dobri ravnatelj Mirko Leder ni rekel nič.

Svojega razrednika dr. Kajetana Gantarja smo spoštovali. Čutili smo, kako ga skrbi za vsakega izmed nas, kako se boji, da ne bi zašli. Zdel se nam je star, veliko bolj, kot je bil v resnici, in dosti manj, kot smo sedaj mi. Nihče izmed nas ni vedel niti slutil, kaj vse je prestal v življenju. Bil je prizanesljiv tudi, ko je koga zalotil, da med njegovim poukom ne dela tistega, kar bi moral. Nekoč se je ustavil pri sošolcih, ki sta reševala matematično nalogo iz Mladih potov. (To je bila takrat znana mladinska serija, ki je poleg literarnih prispevkov objavila v vsaki številki tudi kak matematični problem.) Pogledal je, rešil nalogo in nadaljeval razlago francoskega teksta. Profesorji – kolegi so ga vedno naslavljali dr. Gantar. Nam se je vse to dobro zdelo, vendar se nismo potrudili ali pa se morda nismo upali vprašati, iz česa je doktoriral. Šele iz knjige njegovega sina, dr. Kajetana Gantarja, Utrinki ugaslih sanj, se nam je odkrilo, da je doktorat zagovarjal pri dr. Ivanu Prijatelju kot prvi

Nada (Arko) Golob s sošolci na obletnici mature

iz njegovega razreda na novi ljubljanski univerzi. Bil je slavist, vendar slovenskega jezika in književnosti v takratni slovenski šoli ni smel poučevati.

Lepe spomine imamo tudi na vse druge profesorje, trudili so se z nami, nam prisluhnili, kadar smo zašli v težave, in nam dajali največ, kar so imeli: svoje znanje.

Tako smo prišli do osme, vendar nikoli nismo bili osmošolci. Šolska reforma nas je iz sedme postavila v četrto, pustila pa nam je maturo po starem: ustno in pisno preverjanje iz treh predmetov in še ustno iz dveh. Pa smo tudi to premagali in pot v svet je bila odprta. Še prej pa na maturantski izlet ... Ravnatelj Mirko Leder je vedel, da marsikdo izmed nas ne bi mogel iti. Izbral je igralce in igro (Marjana Rožanca), učil, svetoval, režiral in potem smo z njo gostovali v sosednjih krajih. Sošolec je zapregel konja v stari zapravljičev, naložil kulise in nas, ravnatelj pa se je pripeljal za nami s kolesom. Z zasluženim denarjem smo štirinajst dni preživeli v Zadru, obiskali pa še Dubrovnik, Split in Plitvička jezera.

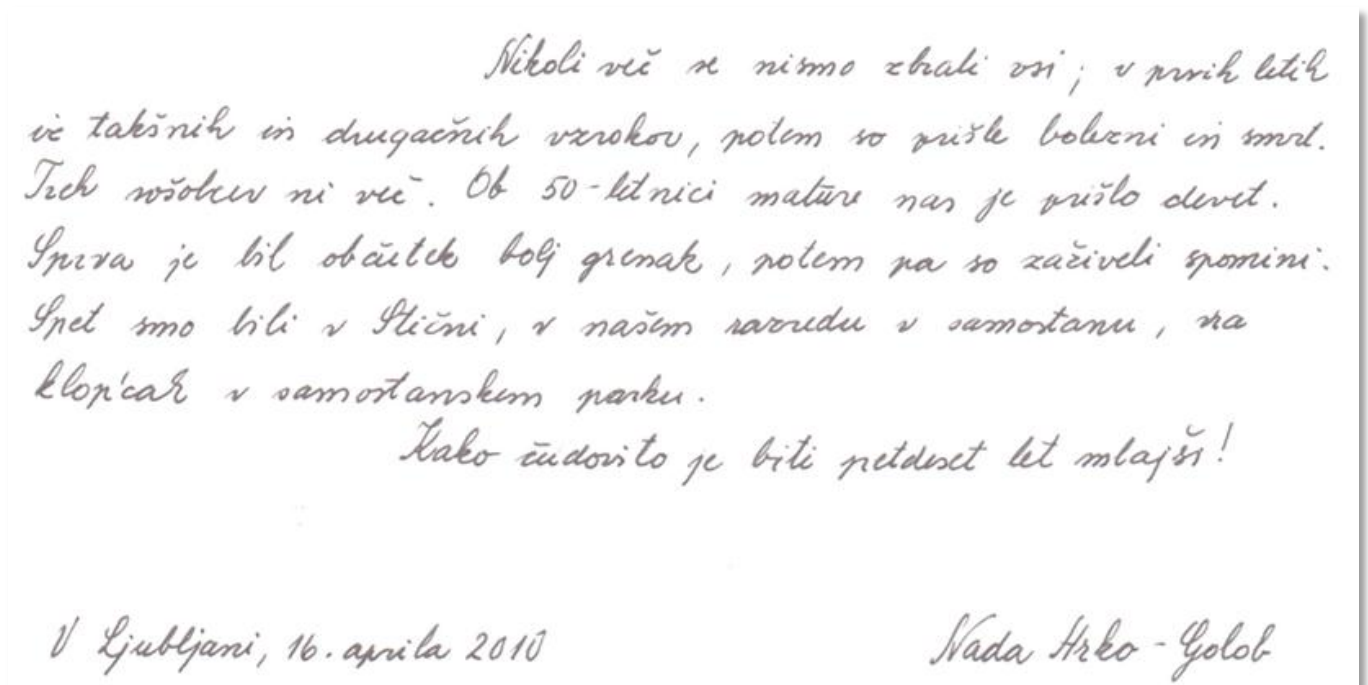
Poslovili smo se; polovica nas je šla študirat, drugi so se zaposlili, vendar pa so kasneje – ob delu dosegli zaželeno stopnjo izobrazbe. Naše poti so se vse manj križale, srečanja so postajala redkejša, tudi tista ob obletnicah mature. Nikoli več se nismo zbrali vsi; v prvih letih iz takšnih in drugačnih vzrokov, potem so prišle bolezni in smrt.

Treh sošolcev ni več. Ob 50-letnici mature nas je prišlo devet. Sprva je bil občutek bolj grenak, potem pa so zaživel spomini. Spet smo bili v Stični,

v našem razredu v samostanu, na klopcah v samostanskem parku ...

Nada (Arko) Golob

Kako čudovito je biti petdeset let mlajši!

1960

Zlati maturantje, ker smo doživeli 50. obletnico mature

Ponosna sem, da sem obiskovala Gimnazijo Stična in pred 50 leti na njej 1960. maturirala. Razrednik je bil dr. Kajetan Gantar. Spomnim se na veselje, neobremenjenost, optimizem, pot, ki smo jo vsakodnevno prehodili od Ivančne do Stične.

Nikoli se nismo delili na naše in vaše, bili smo MI – dijaki Gimnazije Stična, rojeni v začetku 2. svetovne vojne in se šolali v 1. in 2. petletki Titove Jugoslavije. Šolske prostore in zavetje nam je nudil stiški samostan.

Nismo imeli veliko, ampak imeli smo starše, ki so verjeli v nas in vedeli, kaj pomeni izobrazba, ter se v našem času borili za obstoj gimnazije v tem delu Dolenjske. Mi pa smo dokazali, da njihov trud ni bil zaman, saj smo vsi dosegli poklice, ustvarili družine in vzgojili otroke.

Zahvalila bi se staršem, profesorjem in vsem ostalim za pomoč, da smo dosegli svoje cilje.

Dijakom svetujem: Znanje je pot v življenje! Življenje pa je kot kaktus, poln trnje, a en samcat cvet ga naredi nepozabnega.

Marička Štukovnik

Marička (Pehani) Štukovnik je delala kot elektroinženirka na signalizaciji v železniškem podjetju (pri gradnji proge Sarajevo–Ploče), prekvalificirala se je v računalničarko v Inštitutu Jožef Stefan (računski center) in delala do leta 2000 (program aplikacije za poslovanje podjetij, vzdrževalec projekta za podpiranje poslovanja podjetja od kosovnice tehnološkega procesa do glavne knjige).

Verjemi ali ne:

- v času šolanja smo imeli dve šolski reformi: iz 8-letne gimnazije smo končali v 4-letni, namesto klasične mature smo imeli obvezne predmete in maturitetno nalogo;
- iz razreda s 46 dijakov ob mali maturi nas je 4. gimnazijo končalo le 16;
- prihajali smo iz Stične, Ivančne Gorice, Žalne, Višnje Gore, Krke, Zagradca, Velike Loke, Trebnja, Mirne Peči, Litije;
- izdelali smo razred 100-odstotno;
- maturirali smo celo več kot 100-odstotno, ker se je priključila še dijakinja iz prejšnje generacije;

- vsi smo dosegli poklice;
- nismo uspeli organizirati maturantskega plesa, imeli pa smo valetu s pomočjo gospe Ledrove;
- prodali smo ključ letniku za nami;
- sami smo šli na maturantski izlet v Arbanasi pri Zadru;
- v 49 letih smo se srečali več kot 35-krat (od 15. obletnice vsako leto);
- vzgojili smo 32 otrok, v povprečju po dva (s pomočjo sošolke s šestimi otroki).

Marička Štukovnik

Spomini iz stiške gimnazije so zame nepozabni

Dogodki tistih let so zelo vplivali na moje življenje. Starši in naši profesorji so nas spodbujali k študiju. Verjeli smo, da je izobrazba naša bodočnost. Življenje je bilo bogato brez bogatije.

Moje potovanje od doma do šole je bilo dolgo (iz Velikega Mlačevega) in naporno, posebno pozimi. Včasih mi je sneg segel do boka, pa me ni ustavil, da ne bi šla v šolo. To vztrajanje se me drži celo življenje. Vsako jutro je bila kolona študentov in učiteljev od železniške postaje v Ivančni Gorici do šole. Prihajali smo iz vasi daleč naokoli. Včasih smo videli dr. Gantarja sedeti zadaj na vozu domačega kmeta in nas je z očmi pozdravljal. Razrede smo imeli v zgodovinski in umetniški zgradbi. Iz našega razreda na vogalu smo gledali dol na meniški vrt, kjer je bilo polno sadja in sem in tja smo videli kakšnega meniha. V mali kapeli smo imeli mize za namizni tenis in samo ena vrata so nas ločevala od menihov. Gledali smo skozi ključavnico, da bi videli, kaj se dogaja na drugi strani. Naš razred je imel 16 dijakov, 3 fante in 13 deklet. Bili smo kot velika družina. Skupaj smo hodili tudi na predstave v gledališče, opero, na izlete v hribe, v Planico, na Grintovec s profesorjem Ledrom, Idrijo, na Vršič. Vsak četrtek nas je prof. Oblak učil plesati. Če si imel enko pri kakšnem predmetu, nisi smel priti na plesne vaje, dokler je nisi popravil. Vedno smo morali biti pripravljeni na vsak predmet za ustne ocene. Če se nisi učil in si bil vprašan, ocena ni bila dobra, tega smo se zelo bali. Marička Pehanova, genij v matematiki, nam je že na vlaku od Višnje Gore razlagala matematične probleme.

Kotmara vas 2006

Ta leta so bila tudi romantična. Fantje so spremljali dekleta do postaje ali po stezici ob Stiškem potočku ali pa na Nograd nad samostanom. Od tam je bil krasen pogled na cel samostan in okolico.

Imela sem veliko srečo, da me je sošolkina mama gospa Bubeniček povabila vsak dan na kosilo, tako da nisem bila lačna v tistih letih. Še sedaj sem ji zelo hvaležna.

Na koncu pete gimnazije smo šli na izlet s prof. Logarjevo in prof. Webrom na Plitvice, v Split in na Reko. Bil je krasen izlet; študirali smo kulturo in naravo teh krajev. Zadnje šolsko leto (1960) smo pouk zaključili že 15. maja, potem pa smo se pripravljali na maturo. Na končni maturantski izlet v Zadar pa smo šli sami dijaki, brez profesorjev. Taborili smo v PZS Ljubljana- Arbanasi. Skupaj smo zbrali okrog 80.000 dinarjev in fantje (Janez, Francelj in Peter) so bili naša banka, skrivali so denar po žepih. Imeli smo se krasno.

Čez štiri leta po naši maturi pa sem se vrnila v stiško gimnazijo kot profesorica biologije. Zelo sem bila srečna. Tisti čas pa nisem samo čutila zgodovinskega in umetniškega okolja, ampak tudi človeško ljubezen. Imela sem svoj razred in najlepši spomin od takrat je, ko je pred maturo cel razred prispeval denar za učenca, ki si ni mogel kupiti maturantske obleke. Tisti fant je bil zelo bister in šola mu je bila vse. Živel je daleč od šole v hribih (na Primskovem). Vsako jutro je vstal ob 4.

uri zjutraj in pomagal v hlevu. Ko se je vrnil iz šole, pa je nakupil v trgovini potrebno za vaščane in jim prinesel gor v vas. Slišala sem, da se je ta fant izobrazil in postal celo ravnatelj. To je primer, kako sta bila šola in trdo delo pomembna za življenje.

Cveta Bedene, prof. biologije, poročena z Italijanom Ponezuttijem, odšla v Kanado, zdaj živi v Concardu, Ontario

1961

Ob besedah Stična, gimnazija, samostan ... zabrni nešteto spominov

Kadar zaslišim besede: Stična, gimnazija, samostan ... se takoj čustveno odzovem in v glavi mi zabrni nešteto spominov.

Gimnazijo sem končala leta 1961. Razredničarka je bila gospa prof. Cilka Žagar. Še vedno jo imamo radi. Srečamo se vsako leto, žal, vmes tudi na pogrebi, saj se je od nas poslovilo že kar pet sošolcev. Nazadnje smo se srečali v Kočevju na pogrebu sošolca Toneta Piškurja.

Presrečni smo vsi, kadar se srečamo, posebno težko pa čakamo našo razredničarko, ki nas je s potrpežljivostjo in z ljubeznijo pripeljala do mature in nas še danes spremlja.

V gimnazijo sem hodila pred davnimi, davnimi leti. Morda bo iz teh kratkih utrinkov mogoče razbrati, kaj smo delali.

Učili smo se, ker smo hoteli narediti gimnazijo, ker smo imeli stroge profesorje in nas je bilo sram pred njimi, če nismo znali (Glej črtico Moj profesor!).

Plonkali smo, jaz obvezno matematiko, prof. Pucelj je to vedel, in goljufali profesorje. Prepevali smo pri pevskem zboru, ki ga je vodila gospa Cilka Žagar. (Kdor ni pel pri zboru, je bil pri prof. Žagarjevi slabo zapisan.) Pisali smo v literarno glasilo Iskre (nekaj izvodov smo napisali lastnoročno).

Hodili smo v samostan k patru Marijanu (Rafko Groznik) po hruške in se z njim posvetovali o naših literarnih stvaritvah.

Pred maturantskim plesom smo hoteli nekaj zaslužiti, zato smo ustanovili svoj bend (Joža Hren – harmonika, Marjan Kotar in Janez Pušlar – kitari, Plut – berda, prepevale pa smo Irma, Malči in Joža, nastopili smo celo za izseljence na Krki), uprizorili igre ...

Bili smo lačni. Med uro francoščine sem bila nekoč hudo lačna. Sošolki sem napisala na listek: »Joža, a imaš kej kruha?« Listek je prestregel prof. dr. Kajetan Gantar, misleč, da me bo »dobil«, in ga prebral. Rekel ni nič, samo pogledal me je prav milo. Drugi dan mi je prinesel iz Ljubljane žemljico.

Sicer pa smo bili »vlakarji« večkrat lačni kot siti. V trgovini smo kupili štruco kruha, v mesarijo pa smo šli prosit salamo. Mesarji so bili dobri ljudje in so nam vedno dali kakšen košček zastonj, posebno g. Jaroslav Bubeniček, oče naše sošolke Jarši. Hrano smo si pošteno delili. O kakšni topli malici ni bilo govora tako kot danes.

Bili smo tudi zaljubljeni. Pisali smo pesmi in črtice z ljubezensko vsebino, spogledovali smo se na mladinskih plesih in plesali ob zvokih harmonike, ki jo je igral dijak Anton Rajgelj, se sprehajali ob potoku in hodili na Vir dvigat uteži z Janezom Podobnikom. Vsi fantje bi radi imeli take mišice kot on, ki je bil državni prvak v dviganju uteži.

Po prstih smo hodili mimo ravnateljevega stanovanja, ker je bil ravnatelj Mirko Leder strah in trepet stiške gimnazije.

O sebi ne pišem rada, malo mi je nerodno, tako približno kot v prvi gimnaziji. Upokojena učiteljica sem. Morda ste že slišali, da pišem za otroke pravljice. Objavljam jih v revijah za otroke: v Cicibanu, Kekcu, Trobentici in Zmajčku. Če boste pogledali aprilsko številko Zmajčka, boste v njem našli kar dve: Ko Zemlja zakašlja in Čebela

Sivka (to je nanizanka in bo v jeseni izšla knjiga enajstih zgodbic). Napisala sem še knjige za odrasle (Tonka z Gore, Sledi, Polž na verigi ter knjigo pravljič Zmaji iz našega mesta).

Irma (Mirtič) Jančar

Anekdota o ravnateljevih nogavicah

Bila je huda zima. Na vlaku sem se hotela obgrelni cevi pod klopjo malo pogreti, zato sem porinila noge na vročo cev. Toplo je res bilo, a so mi tam tudi pregoreli podplati. Od Ivančne Gorice do Stične so mi podplati odpadli. Novica je šinila kot blisk po vsej gimnaziji. Ravnateljeva žena, gospa Nada Leder, mi je prinesla svoje čevlje in velike nogavice. Vprašala sem jo: »Nogavice niso Vaše, kajne?« »Ne, ravnateljve so. Potrebuješ velike, da boš zapolnila prevelike čevlje,« je pojasnila.

Ko je odšla, mi je sošolec Andrej potegnil nogavico z noge in jo raztegnil, kolikor se je dalo. Zraven je vpil: »Poglejte, ravnatelja sem »nategnil!« Tedaj pa se je nenadoma pojavil ravnatelj. Mirno je vprašal: »Čigava je nogavica?« »Moja, ne, vaša,« sem odgovorila preplašena. Obrnil se je in spotoma dejal: »Javite se razredničarki!« Posledic ni bilo.

Obletnica mature 2006

Irma (Mirtič) Jančar

MOJ PROFESOR, prvošolska ljubezen

Prvo, kar mi pade na pamet, ko pomislim na gimnazijo, je moj profesor zgodovine. Izbrala sem si ga v prvi gimnaziji, kot se izbere v teh letih nekoga, ali bolje rečeno, neko avtoriteto, nek ideal, za katerega živiš, zaradi katerega trpiš in bi bil zanj pripravljen tudi umreti. On je bil tedaj moj in sploh me ni motilo, da je star, da je poročen, ne, njemu sem v sanjah zaupala vse skrivnosti, on je uravnaval mojo pot in mi je odpiral s svojim znanjem zelene luči v svet ter zapiral zapornice, kadar je bilo potrebno. Občudovala sem ga!

Vsak dan se je pripeljal iz Ljubljane z vlakom in če sem imela srečo, sem ga zagledala že v vagonu, ker sem bila tudi jaz vlakar, kakor so nam rekli, sicer smo od Ivančne Gorice do Stične hodili skupaj peš. Nenapisano pravilo med dijaki in profesorji je bilo, da smo takrat hodili po desni strani, po dva in dva, torej v parih, drug za drugim: najprej profesorji, nato dijaki in dijakinje višjih razredov, nato šele nižji razredi. Lahko si mislite, kako sem capljala na repu kolone, kajti hodila sem šele v prvo gimnazijo.

Na čelu kolone pa je vedno hodil moj profesor, visok in vitek, drugi so rekli, da je suh in dolg kot prekla, ampak jaz sem bila prepričana, da se za tako dobrega profesorja, kot je on, lahko lepše pove. Velik je res bil, skoraj za glavo večji od ostalih, zato sem ga lahko videla, če sem le malo stopila v stran in se povzpela na prste. Vedno sem upala, da bo pogledal nazaj in me morda opazil ali se mi bo celo nasmejal. Nič od tega! Večkrat sem se sama pri sebi jezila,

posebno, kadar je šel z novo profesorico biologije: »Le čakaj, boš videl, kako sem se naučila, vse znam, ti kar pridi v razred in me vprašaj, kar hočeš!« Toliko sem imela opraviti s to svojo zaljubljenostjo, da sem s težavo odgovarjala prijateljici, ki me je kar naprej nekaj spraševala, povedati pa se ji nisem upala. Končno smo prišli do šole in na dvorišču smo se pomešali. Zrinila sem se, majhno bitje, ki me je množica skoraj posesala vase, do profesorja in ga pozdravila:

»Dobro jutro, tovariš profesor!« Ta pozdrav je pomenil, rada vas imam! Zardela sem, kot bi me zasačili pri grdem dejanju, in on je to opazil. Ko je odzdravil, se mi je nasmejal. Kot bi se odprlo nebo! Vse je bilo pozabljeno, celo to, da je vso pot hodil z mlado profesorico in se z njo pogovarjal. Šla sem za njim po širokih stopnicah, skrbno pazila, da sem hodila po njegovih stopinjah in iskala njegove navidezne sledi. Utiral mi je pot, ki je vodila v hram učenosti.

Komaj sem čakala njegovo uro, kajti oborožena sem bila z vsem znanjem, ki sem ga bila sposobna dojeti pri njegovih urah. Ko je spraševal, sem dvigala roko in se pretegovala po klopi, da bi me opazil. Sodelovala sem in kadar me je poklical, sem vstala, vrgla s sunkovito kretnjo dolge lase nazaj, da se mi je pokazal zaljubljeni obraz ter mu odgovorila s tresočim glasom. Iz mene je vrela zgodovina kot ljubezenska izpoved.

»Dobro si se naučila, ali ste jo slišali, kako zna, odlično ti bom zapisal.« Njegove besede so mi zvenele v ušesih in razlagala sem si jih čisto drugače, kot so pomenile drugim.

»Kaj je rekel? Da znam? Da sem pridna?« Tega ne bi rekel, če me ne bi imel rad. In potem, ko me je primerjal z drugimi, ne, saj to ni res. Rad me ima. Pozabila sem na vse, samo gledala sem ga in poslušala, ko je razlagal do konca ure. Ko je odšel iz razreda, me je pogledal in se mi nasmejal, jaz pa sem že delala načrte, kako se bom učila, da me bo spet pohvalil.

Tako se je izpolnjevala moja prvošolska ljubezen do profesorja, v učenju in trudu, da bi bila dobra, najboljša.

Pripis:

Profesorja Webra večkrat srečam v Ljubljani. Kljub starosti se zelo dobro počuti. Včasih skupaj, »po starčevsko«, popijeva kavo in obujava spomine na Stično. Pokazala sem mu tudi to črtico. O, kako sva se smejala!

Irma (Mirtič) Jančar

1962

Peter Podobnik: maturant, ravnatelj, direktor

Med »60 naših« gotovo spada tudi Peter Podobnik iz generacije 1962. Mnogo njegovih bratov in sester se je šolalo na stiški gimnaziji, brat Janez je bil tu tudi profesor in z ženo Cilko sta bila priljubljen športni par.

Ampak o Petru Podobniku želim zapisati osebne spomine, čeprav se mi je na vabilo k sodelovanju pri zborniku opravičil z obljubo, da na obletnico zagotovo pride.

Peter Podobnik me je kot ravnatelj OŠ Veliki Gaber 1981 sprejel v prvo službo – kot enakovredno kolegico, mlado učiteljico slovenščine. Pustil mi je svobodo udejaniti z učenci igre, šolska glasila, železniške natečaje, ki so nam omogočili popotovanja ... in bil pokroviteljsko razumevajoč; z malo besedami se je vsaka zadeva hitro in uspešno rešila. Poznal je ljudi in znal je modro ukrepati. Ni govoril veliko, ampak tehtno; ko je iz pisarne zadišala njegova pipa, smo vedeli, da je zadovoljen in ustvarjal en sredi dela ...

Zagotovo je še danes ponosen na napredek v svojem kraju in uveljavljanje njegove nekdanje OŠ. Ko sva z vlakom peljala nastopajoče učence v Dom španskih borcev, mi je zaupal, da odhaja za direktorja v ŠC Ivančna Gorica. No, par let zatem –

Ravnatelj Peter Podobnik na OŠ Veliki Gaber ob upokojitvi sodelavke

1989 sva se tu spet srečala – on direktor ŠC, jaz profesorica slovenščine na SŠ. Ko se je ŠC preoblikoval, se je kot ravnatelj zaposlil na OŠ Mirna. Zdaj je upokojen; verjetno ga gobarska strast še vodi v bližnje gozdove, saj se pogosto pozdraviva na Medvedjeku – jaz na kolesu, on na sprehodu s psičko.

Tako, dragi kolega, nekdanji direktor ŠC Josip Jurčič Ivančna Gorica in seveda maturant iz generacije 1962, v minevanju časa zasije spomin ...

Breda Kramar

1963

Ekskurzije, izleti, pohodi ...

Deveta generacija maturantov se redno srečuje vsako leto. Ob okroglih obletnicah organiziramo enodnevne izlete. Ekskurzije iz srednje šole so nam ostale v lepem spominu in tako še bolj v živo obujamo dogodke. Ob 40. obletnici smo se odpeljali z avtobusom na izlet v Bohinj, z izletniškim čolnom po Bohinjskem jezeru in nato na pohod do slapa Savice. Za to srečanje je nastal sestavek SPOMINI OB 40. OBLETNICI MATURE.

Maturanti 9. generacije, šolsko leto 1962/1963

SPOMINI OB 40. OBLETNICI MATURE

*O, čas zakaj tako hitiš? Mar hočeš, da nas pomladiš?
Brezupno misliti je to, le spomine na šolska leta obujamo lahko.*

*O, Gimnazija Stična po znanju bogata,
sprejeta od nas si kot šola zlata.
Brezskrbno vpisali smo se v prvi razred - bila je debata,
a korajžno stopili smo skozi odprta samostanska vrata.
Lepo je bilo, ko na dvorišču v parku
so nam ptički peli,
Enako pa na drugi strani so tokovi
potoka žuboreli.
Toda kmalu od strahu postali smo kar beli,
slišali smo le profesorske glasove, ki po razredih so hrumeli.
Nalagali so nam učenja, obsipavali nas z raznimi deli,
da včasih smo kar obnemeli.
In končno smo se zresnili
in se pridno učili.
Celo dobre uspehe in tudi pohvale
smo večkrat zasluženno dobili.
In tudi »špricali« smo kdaj pa kdaj in zakriti znali
smo kak zaljubljeni par.*

*Močno skupaj smo držali, bili za »špase« in Rudijeva baretka
prinesla nam je hude čase.
A bilo je tudi časa za humor in smeh, glasovi kitare
in petja je bila ljubezen nas vseh.
Trudili smo se in v zadnji razred prišli vsi zagnani, bili smo četrtošolci
»taglavni« in vsem dobro poznani.
Uspešno opravili smo maturo vsi kot uigrani, nosili v sebi smo skrite talente
– bili resno »intelektu« predani.
Resnično od takrat je minilo že 40 let, lasje nam srebrijo
a nič zato,
Edinstvena generacija maturantov šolskega leta 1962/1963 **Gimnazije Stična** smo.*

Ob 40. obletnici mature smo si ogledali fotografiji iz leta 1963 in smo se malo pošalili ter ugotovili:
Fantje: Rudi, Cene, Silvo, Tone, Jože, Oto, Jože, Nace
so še vedno enkratni – res prave šolske »face«.

Dekleta: Jerca, Draga, Lenka, Ivica, Joža, Meta, Mara, Martina, Joža, Rozi, Anica in Marina so še vedno nasmejane in dobrega spomina. Žal, Ančke med nami več ni, a v srcih naših vedno živi!

Martina (Erjavec) Muhič

1964

V šolskem letu 1963/64 ni bilo 4. razreda in zato ne maturantov.

1965

Stiški šoli sem ostala zvesta še 37 let

V prvi razred Gimnazije Stična sem prišla leta 1957, stara deset let. Kaj kmalu sem doživela prvo grenko izkušnjo. Na starih samostanskih vratih, za drugim mostičkom, je visel okrogel znak s prečrtanim kolesom. Skozi vrata se je lahko vstopalo le peš. Ko sta nekega sončnega jutra pred začetkom pouka skozi vrata prišli sošolki Marjeta in Maruša iz Ivančne Gorice, smo ju obstopili in občudovali njuni novi kolesi. Marjeta mi je ponudila, naj se zapeljem, če želim. Kolo se je svetilo v soncu, bilo je naravnost očarljivo. Par metrov sem le previdno hodila ob njem, nato pa sem se še nekaj metrov peljala. Takrat pa se je v prvem nadstropju odprlo okno in na njem se je prikazala glava gimnazijskega ravnatelja Mirka Ledra. Vedeli smo, da je zelo strog, še posebno novinci smo se ga bali. Zaslišali smo njegov glas; nisem razumela, kaj je govoril, z iztegnjenim kazalcem je kazal name in jezno vpil. Onemela sem. Maruša je rekla, da najbrž želi, da pridem k njemu. Kot v sanjah sem potrkala na vrata njegove pisarne. Ko sem vstopila, je zarohnel: »Do jutri zjutraj napiši dvestokrat: Po dvorišču se ne vozi s kolesom.« Drugo jutro sem mu prinesla lepopisno napisano kazen. Prijel je popisane liste, jih z jezo pretrgal in vrgel v koš. »Si si zapomnila?« »Sem.« In sem odšla. Prvo kolo pa sem si kupila šele čez šest let za med počitnicami prislužen denar.

Še danes mislim, da je bil ravnateljjev pristop neprimeren, saj spomin na dogodek z leti dobiva še večjo dimenzijo.

Mi, iz prvega razreda gimnazije, smo občudovali fante in dekleta iz osme. Zdeli so se nam podobni filmskim igralcem na sličicah iz prvih žvečil. Večkrat so pripravili različna predavanja; bolj smo jih gledali, kot poslušali. »Ali bomo čez osem let tudi mi tako lepi, veliki in pametni?«

Z enim izmed njih sem se čez trinajst let poročila.

Naslednje šolsko leto so s šolsko reformo nižji razredi gimnazije postali višji razredi osnovne šole. Tako sem v prvi razred hodila spet v šolskem letu 1961/62; smo deseta generacija. Razred je bil

Dolgoletna ravnateljica OŠ Stična Marinka Piškur
na proslavi 50-letnice

številčen, bilo nas je 38. Trije so odšli že pred zaključkom. Bili smo mladi, živahni, nagajivi, polni domislic, delavni in skromni ... lepi, veliki in pametni ... Sošolcem sta bili bolj kot sošolke vseč profesorica matematike in fizike Slava Hrovat in razredničarka – profesorica zgodovine Alma Hrovat, dekletom pa profesor matematike in fizike Jože Kotnik ter profesor nemščine in francoščine Ludvik Jevšenak.

Po zaključku gimnazije smo se razkropili po fakultetah in višjih šolah, nekateri pa so šli v službo. Kar pol razreda nas je postalo učiteljev različnih področij, tako da bi lahko v današnjih časih odprli kar zasebno devetletno šolo. Sledi smo pustili v šolstvu, zdravstvu, socialni, gradbeništvu, kemiji, pravosodju, bankah, upravi in drugod.

Veseli smo, kadar se naključno srečamo, ob okroglih obletnicah pa se nas vedno zbere več kot polovica. Takrat se nam zdi, da se čas premakne nazaj. Veliko si imamo povedati, šaljivci so ostali šaljivci, manj zgovorni so z leti postali bolj klepetavi. Odstirajo se male skrivnosti, nekaterim zameram se nasmejemo. Pretreseni smo se zbrali ob slovesih od sošolke Nike ter sošolcev Branka in Jožeta.

Deseto generacijo je šola dobro pripravila na življenjske izzive.

Stiški šoli sem ostala zvesta še 37 let. Zadovoljna sem, da sem 21 let vodila eno največjih šol v Sloveniji – Osnovno šolo Stična.

Pod skupno streho s srednjo šolo nam ni bilo lahko; obremenjevalo nas je pomanjkanje prostora, dvoizmenski pouk, kronično pomanjkanje sredstev

za vzdrževanje slabo grajene stavbe in spodobne plače ter najrazličnejša usklajevanja.

Delo z ljudmi, majhnimi in velikimi, sem kljub vsemu z veseljem in odgovorno opravljala; nagrajena sem bila z uspehi učenk in učencev ter s prijetnim delovnim vzdušjem na šoli.

Tudi pretesna in že postarana šola je lahko lepa, prijazna in topla. In za tako smo se trudili, dokler smo bili skupaj ...

Marinka Piškur

1966

Spomini na lepe čase in na dobre ljudi so pravi biseri srca

Rad se spominjam gimnazijskih let, sošolk in sošolcev ter vseh, ki so nam odpirali pot v bogastvo znanja in nas bodrili za pošteno življenje. Bili smo enkratna razredna skupnost: složni, solidarni, bratski, dobri, veseli, a skromni. Povezovalo nas je prijateljstvo pod skrbnim mentorstvom razrednika prof. Ludvika Jevšenaka. Lepo nam je bilo v razredu, na igrišču in pri drugih dejavnostih, še posebno v tretjem letniku, ko smo nastopali na odrih po naših krajih s komedijo Teta iz Amerike ter nabirali sredstva za maturantski izlet. Kako ponosni smo bili na maturo v juniju 1966! Odprla se nam je pot v prihodnost. Vedeli smo, da bo naše slovo od gimnazije tudi naše slovo od razredne skupnosti. Obljubljali smo, da se bomo redno srečevali. Nekaj let smo srečanja pripravili, a vsi niso mogli vedno priti. Razšli smo se. Začelo se je novo obdobje. Vsak izmed nas si je izbral svojo študijsko pot. Vsak po svoje pišemo list za listom v knjigo življenja. Ko se srečamo, nam je lepo. Obujamo spomine na mlada leta in radi prisluhnemo, kako gre drugim. Vedno vzdihnemo, kako lepo bi bilo, če bi se srečali. A za to uresničitev ni poguma, premalo volje, preveč izgovorov ...

Vedno sem bil ponosen na našo stiško gimnazijo, ki nam je omogočila pot naprej. Hvaležen sem vsem, ki so me poučevali, vsem, ob katerih sem oblikoval svojo pot. Čudovito me je vodila Božja roka na duhovniški poti iz Stične, preko župnij Šentvid, Dobropolje, Krpanovih krajev – Bloke in Sveta Trojica, v Grosuplje ter Šmarje Sap. Pred dvajsetimi leti sem se vrnil v rodni kraj, postal prvi župnik nove župnije Ivančna Gorica, kjer zdaj domuje nekdanja stiška gimnazija. Gradili smo novo cerkev svetega Jožefa, Gospodovo svetišče, za posvečenje

Jože Kastelic

duha, za moč in pomoč romarjem skozi življenje v polnost Očetove slave. V teh letih sem se veselil z mnogimi mladimi, ki so v »naši gimnaziji« nabirali znanje ter se tudi v poglobljeni veri pripravljali za življenjsko pot. Res smo srečni, tako večkrat sam pri sebi modrujem, da imamo v našem kraju, v tej lepi stiški dolini, tako dobro srednjo šolo.

Počasi dopolnjujemo zemeljsko bivanje, dopolnjujemo tudi poslanstvo, ki nam ga je zaupal Stvarnik, bližamo se poveličanemu bivanju, ki je večno. Življenje je dar, ki se ne izgubi. Kmalu ga bomo dopolnili v Ljubezni vstalega Jezusa.

Lepo je obujati spomine, še lepše je živeti v upanju, ki se gotovo uresniči.

Jože Kastelic, župnik v Ivančni Gorici

Nekaj utrinkov iz gimnazijskih časov

Sem p. Avguštin Novak, v gimnazijskih letih Tonček Novak, rojen 25. 9. 1946 v Kriški vasi. Osnovno šolo sem končal v Višnji Gori 1961., maturiral 1966., novo mašo imel 1973. Dvajset let sem bil samostanski ekonom, od lani civilno v pokoju, kar nič ne spremeni mojega meniškega dnevnega reda in dolžnosti, samo skrbi ni toliko za druge, razen za čebele.

Sem eden redkih učencev, ki je gimnazijo obiskoval kar v domači hiši, v stiškem samostanu. V samostan sem namreč vstopil leta 1961, takoj po osemletki. Leta 1966 pa sem maturiral na naši gimnaziji.

Kot prvi spomin na šolo so mi ostala okna v prvem in drugem nadstropju šolskih prostorov, ki so med odmori oživila z nasmejanimi obrazi in glasnim govorjenjem, sem in tja pa je po samostanskem vrtu zakrožil tudi kak papirnati avionček, ki sem ga kot vrtnarjev pomočnik moral seveda pospraviti.

Živahno je bilo med velikim odmorom tudi na samostanski porti, kjer so se učenci z dobrosrčnim vratarjem Franceljnom (Lušnik) neutrudno pogajali, koliko hrušk bodo dobili za kovanec, ki so ga slučajno premogli.

Ob vstopu v drugi letnik gimnazije sta mi najbolj ostala pri srcu moj prvi razrednik Kajetan Gantar in ravnateljica Cilka Žagar, ki sta po očetovsko in materinsko sodelovala pri izpitih, ki sva jih s sošolcem Jožetom Kastelicem starejšim morala napraviti za prvi letnik, ki ga nisva obiskovala v Stični.

Od stanovalcev v prostorih internata v samostanu sem si najbolj zapomnil profesorico zgodovine Lini Lampret, ki je tudi najdlje ostala naša sosedka. Bila je z nami menihi sicer zelo prijazna, nikakor pa ni mogla verjeti, da bi ji ne hoteli malo nagajati, da bi se čim prej izselila. Zato ji je stalno nekdo vdiral v kuhinjo in tudi ključavnica z dodatno obešenko ni pomagala.

Med žive vtise sodijo tudi razsvetljena okna v stari in novi prelaturi, kjer so se že v zgodnjih jutranjih urah prižigale luči po razredih. Medtem ko smo menihi v cerkvi peli hvalnice Bogu, so pridne snažilke kurile velike zelene lucove peči, da so do pričetka pouka vsaj malo ogrele razrede, in duh po

Pročelje nekdanje gimnazijske stavbe s skupinsko sliko menihov v križnem hodniku
(na panjski končnici)

ognju in premogu nas je ob vstopu prepričal, da smo na toplem.

Na panjsko končnico je stiško šolo in menihe v križnem hodniku naslikal Višnjan Janez Kastelic, ki je tudi sam sedel za lesenimi šolskimi klopmi in na njih občudoval prve poskuse likovne vzgoje. Poslikana panjska končnica vam sporoča, da je moj hobi v samostanu delo s pridnimi čebelicami, ob rednem urniku samostanskih dolžnosti, seveda!

p. Avguštin (Anton) Novak

1967

Dobrih uspehov in lepih odnosov želim ob 60-letnici gimnazije!

V srednji šoli je bila lepa in brezskrbna mladost. Medsebojno smo si zelo pomagali, bili solidarni drug do drugega, predvsem pa imeli spoštljivejši odnos do profesorjev. Ti so bili strogi, a srčno dobri. Naša razredničarka je bila prof. Cilka Žagar. V razredu je bilo veliko vozačev. Ti so iz šole kasneje odhajali na vlak. Zato smo pri njih radi ostajali tudi domačini in vrgli kdaj tarok. Karte je prinašal sošolec, ki jih je jemal bratu. Enkrat pa je nas kvartopirce zalotil ravnatelj Šonc in nas podučil: »Še liter na mizo!« ... In karte vzel! Sošolec se je brata bal ... Zbrali smo denar in šli ponje v trgovino! Bile so nove, take krasne podobice ... Kdo bi se jim mogel upreti!? Pa smo vrgli še enkrat! Ravnatelj nas je ponovno opazil. Povedali smo mu resnico, zakaj imamo še ene itd. Ne boste verjeli, ampak strogi ravnatelj Šonc je vrnil tudi prejšnje karte! Razumel nas je in imel je mehko srce!

Tudi kadili smo – za zidom za cerkvijo pa seveda v straniščih.

Vsi iz generacije, ki jih vidite na sliki s profsorskim zborom, so dosegli izobrazbo in bili

Generacija 1967

zadovoljni z delom. Najbolj ponosen pa sem na sošolko Tatjano Lampret, ki se je kar takoj po maturi odpravila v Švico študirat medicino. Postala je doktorica medicine, specialistka za radiologijo. Najmanj na pet let se dobivamo sošolci. Nazadnje je bilo za našo 40-letnico v Grosupljem.

Milan Vrhovec

1968

Starcem pristaja modrost, uglednim razmislek in nasvet!

Gimnazijskih let se Jože Mestnik spominja skozi svetopisemske besede:

»Če v mladosti ničesar nisi nabral, kako boš kaj našel v starosti?

Kako lepo pristaja sivi glavi razsodnost, starim, da znajo svetovati!

Kako lepo pristaja starcem modrost, uglednim razmislek in nasvet!

Venec starcev je bogata izkušnja, njihov ponos pa strah Gospodov.»

Sirah

Gimnazijo je zaključil leta 1968, razredničarka pa je bila Metka Ravnikar.

Nazadnje so se zbrali ob 40. obletnici mature in si obljubili, da se bodo še večkrat srečali in obujali spomine. Iz svoje generacije so najbolj ponosni na Jerneja Lampreta, župana Občine Ivančna Gorica, in Lada Ambrožiča, novinarja in televizijskega voditelja.

Sebe pa predstavlja takole:

Po končani Pedagoški akademiji sem tri leta poučeval matematiko in fiziko na Osnovni šoli Stična. Ob pomanjkanju kadra sem pomagal tudi na Gimnaziji Stična. Potem sem se zaposlil kot računalničar na Inštitutu Jožef Stefan. Ob delu sem si pridobil izobrazbo profesorja fizike in magistra računalništva in informatike. Skoraj 30 let sem bil na vodstvenih in vodilnih mestih, kjer sem bil odgovoren za delo na področju razvoja informacijskih sistemov in samo operativno delo.

Po odcepitvi Slovenije iz Jugoslavije je slovenska SDK ostala brez podpore informacijskega sistema pri plačilnem prometu in brez poznavanja celotnega sistema, saj je bil razvoj enoten za celo Jugoslavijo. Kot vodja projekta, na kar sem najbolj ponosen, sem skupaj z zunanjimi izvajalci uspešno postavil nov sistem na takrat sodobnih tehnoloških osnovah.

Ustvaril sem si družino s petimi otroki. Sedaj pa uživam zaslužen pokoj in se ukvarjam s svojimi vnuki.

Ob pogledu na stavbo sedanje gimnazije in stavbo gimnazije, v kateri smo se mi šolali, se zamislim, v kakšnih nemogočih prostorskih pogojih smo bili takrat. Ti slabi pogoji za bivanje so bili za nas še večji motiv, da smo se vzgajali v medsebojnem prijateljstvu in tovarištvu. V času našega šolanja je vodstvo gimnazije vložilo veliko truda in navora, da je bila Gimnazija Stična sploh verificirana. Temu smo dodali svoj prispevek tudi mi dijaki s svojim zavzetim delom na učnem področju in izvenšolskih dejavnostih, saj smo brez strojev gradili stadion in rokometno igrišče.

Jože Mestnik

1969

Tudi sama je 37 let poučevala

Na gimnazijo ima veliko lepih spominov. Razredničarka ji je bila prof. Maja Smolej, por. Ficko. Ponosna je na vse sošolce, ker so postali pokončni ljudje.

Tudi sama je 37 let poučevala matematiko v osnovni šoli v Šentvidu pri Stični in imela svoje delo neizmerno rada. Če bi se ji bilo treba za poklic še enkrat odločati, bi tega ponovno izbrala.

»Gimnazijo sta obiskovali tudi obe moji hčerki, Irena in Maja; vsi smo bili zadovoljni, ker sta svoje obveze izpolnjevali in sta si pridobili veliko znanja, s katerim sta uspešno nadaljevali študij na fakulteti. Pohvaliti bi morala profesorje, ki so bili

V učilnici

strogi, dosledni in obenem z veliko mero razumevanja do mladega človeka.

In kaj je najlepše zame kot učiteljico? Gledati mladega človeka, ki bi se rad nekaj naučil, za to pa se je pripravljen tudi potruditi in ne pričakuje, da bodo vse naredili drugi namesto njega.«

Hčerka Maja (maturirala 2005) pa dodaja: »Srednja šola mi ni omogočila le velikega zaleta na odskočni deski v svojo poklicno prihodnost, temveč me je socializirala z vrednotami učenja, spoštovanja in trdega dela. To so bili časi, ko so mi za vedno vcepili naslednji moto: Nič ni nemogoče in vse se da, če se le hoče.«

Anica (Fajdiga) Golf

Gimnazija na dlani

Ni vsakomur dano, da bi imel gimnazijo tako rekoč na dlani. Gimnazijo, ki je mnogim omogočila, da so se zapisali v sam vrh eminentnih oseb na vseh področjih. Učili so nas profesorji – najboljši. Strogi, dosledni, a s poslušom za mladega človeka. Z mnogimi življenjskimi nasveti so nam omogočili, da smo odrasli v pokončne mlade ljudi, ki so znali ceniti in vzpostavljati prave vrednote v odnosu do sočloveka in družbe.

Poleg učenja smo počeli še vrsto drugih stvari, tako v šoli in izven nje. V prostem času smo poslušali Beatle in kdaj tudi zaplesali. Prvo plesno znanje smo osvojili kar v šoli. V tem času je začela izhajati Mladina, ki smo jo pridno brali. V njej smo našli posamezne lekcije s področja politike. Poglobljali smo se v različna mnenja posameznih piscev in jih s sošolci analizirali. Nekateri so postali že pravi

politični komentatorji. Zanimiva literarna srečanja (Pavček, Mate, Flisar) so v mnogih prižgala željo po ustvarjanju. Pod vodstvom prof. Žagarjeve smo širili slovensko pesem in se udeleževali posameznih proslav, ki jih je bilo v tistih časih mnogo.

Najlepši je bil maturantski večer. To je bil vrh vsega dogajanja, skorajšnji zaključek našega šolanja. Pa ne toliko zaradi lepih oblek in nas samih, ampak bolj zaradi naših staršev, ki so bili ponosni na svojega maturanta.

Povedati moram, da smo imeli v času našega šolanja neizmerno spoštovanje do naših profesorjev. Prav takega nosimo še danes s seboj.

Čisto na koncu hodnika je bila knjižnica. V zastekljenih omarah so bile zložene knjige, ki smo si jih dijaki sposojali domov. Ni jih bilo ne vem koliko, a vendarle dovolj, da smo vsi tisti, ki smo radi brali, prišli na svoj račun. Tu pa je bila tudi prof. Cilka Žagar, ki nam je o vsebini izbranih knjig marsikaj povedala. Vzbudila je naše zanimanje za avtorja, ilustratorja, prevajalca, založnika ... V knjižnici je bilo čutiti posebno energijo. V njej je vladal mir, poseben mir. S sošolci smo tiho izmenjavali svoja mnenja o posameznih prebranih delih. Bilo nam je lepo.

Čez čas smo v pritličju dobili nov prostor, ki je kar vabil noter. Pa tudi knjig je bilo več in seveda sošolcev, ki so želeli brati. Še danes sem hvaležna prof. Žagarjevi, da sem ji smela pomagati pri njenem delu. Zato ni čudno, da me je celih 28 let neizmerno veselilo delo v grosupeljski splošnoizobraževalni knjižnici, me bogatilo in izpopolnjevalo. Zasluge za to ima nedvomno tudi profesorica Žagarjeva, ki me je usmerila v to delo. Rada povem, da se je spominjam z vsem spoštovanjem.

Lojzka (Strmole) Cilenšek

1970

Vztrajna ekipa z jasnimi cilji

TEKMOVANJE: Vseživljenjsko izobraževanje
ETAPA: Gimnazija Stična

START: September 1966

UDELEŽENCI: 32 mladih deklet in fantičev, letnika rojstva med 1950 do 1952

TRENER IN TEHNIČNI VODJA: Alma Hrovat, prof.

GLAVNI SODNIK: Alojz Šonc, ravnatelj

CILJ: Matura

ZAKLJUČEK: Junij 1970 – za večino sošolcev

Bili smo ena trmasta, delavna, občasno celo preveč, marljiva ekipa, ki trenerju, vaditeljem, sekundantom in sodnikom ni delala resnih preglavic. Grizli smo in vztrajali in prišli do cilja.

Malo pred ciljem smo si kar v stari dvorani v Stični organizirali še maturantski ples. Program večera nam je delal več skrbi kot vse ostalo. Seveda je treba priznati, da tudi skrb za toaleta ni bila zanemarljivo majhna. Če je ples, mora biti muzika ... gramofon ali živa glasba. Denarja ni bilo kaj posebno veliko, cenejše bi bile plošče, a smo stisnili in improvizirali živo glasbo. Za izziv pa smo v programu maturantov prispevali še lastni instrumentalni vložek. Kar nekaj, ampak bilo je pa le, čeprav posebne glasbene izobrazbe nismo imeli.

Bilo je lepo – enkratno in enostavno neponovljivo!

Nikolaj Erjavec

1971

Generacija, ki brez vsakoletnih srečanj ne zdrži

Bili smo generacija 30 zelo živih dijakov, močno povezanih med sabo in pripravljeni za vsako nagajivost. Ljuba razredničarka, gospa Cilka Žagar, pa nam je znala prisluhiti in nas je globoko razumela. Čutili smo, da smo njeni ljubljenci in lahko rečem, da nam je bila druga mama. Pa saj je morala biti! Izpovedali smo se ji o vsem: o križih in težavah v ljubezenskih zadevah, branila nas je pred ravnateljem Šoncem in za nas vedno z dobro besedo vse uredila. Prav vsako leto se dobivamo, zadnjih šest vedno pri Magovcu na Krki.

Prvi spomin je gotovo na izostajanje. Namreč pouk smo imeli tudi v soboto. Zaradi pomanjkanja kadra so prihajali profesorji ob sobotah z Inštituta Jožef Stefan učiti matematiko in fiziko. Torej smo imeli ravno takrat tri ure matematike pa fiziko ... Splačalo se je špricati! Enkrat pa se nismo dogovorili, kdo lahko gre od pouka in šlo nas je preveč. Samo trije zagreti za naravoslovje so

Sonja v mini krilu s sošolkama v maturantskih oblekah po uradnem programu

obsedeli v razredu. Bojan je matematiko drugače dojemal, bil je t. r. genij in je vedno vse znal, žal, pa nam ni znal poenostaviti, da bi še mi kaj došli. Razredničarka mu je rekla, naj gre po nas. Bili smo na Gradšču, celo kuro smo pekli ... In Bojan je res prišel z motorjem po nas ... mi pa je res k pouku! Po hudih besedah smo Žagarjevi vse skesano priznali, povedali, da smo šli zaradi urnika, ki je ob sobotah tako neznosen ... In ni bilo ukorov.

Drugi spomin pa je vezan na pripravo in izvedbo maturantskega plesa. Imeli smo ga 29. maja 1971 v dvorani kulturnega doma v Stični. Že prej smo naštudirali igro (najbrž Poročil se bom s svojo ženo), z njo gostovali od Zagradca do Šentvida že v 3. in 4. letniku. Tudi na sam večer smo jo zaigrali za starše in povablence. Naredili smo priložnostni ansambel – kar Bele vrane smo se imenovali. Dekleta smo skrbno načrtovale svoje obleke – že minice, Žagarjeva pa nam je postavila standarde: Koža se ne sme videti! Ker se ni strinjala z našim izborom, me pa smo jo spoštovale, smo naredile tak kompromis, ki so ga sprejeli tudi naši starši: za uradni del krila čez koleno, potem pa takoj v najljubše oblekice – minice, kombinezone, ki so tudi bili moderni ...

Podobno je bilo tudi s kajenjem. Posebno strog je bil ravnatelj Šonc. Skrival smo kadili za samostanom za kuhinjo in v moških straniščih. Na razredni uri je Žagarjeva predlagala, če o našem kajenju starši res vedo, naj napišejo izjavo. Res sem prinesla podpisano od matere: »Seznanjena sem,

da moja hči Sonja kadi ...« Vendar tega nismo izkoriščali. Med kajenjem pa smo se veliko nasmejali, načrtovali ... Bilo je res lepo.

Posebni so spomini na maturantski izlet. Kam vse nas je razredničarka peljala! Z vlakom in ladjo sama iz Ljubljane, v Beograd, Sarajevo, Dubrovnik, Zadar, Split ... V Beogradu smo spali v Košutnjaku, se razporedili po bungalovih ... in ušli zvečer ven! V vsakem je po eden ostal, ampak Žagarjeva je vstopila in naš pobeg opazila ... se jezila, da bo poskrbela za letalske karte ... Povedali smo, da smo le posedeli, prižgali ... poslušali glasbo in opazovali ljudi. Sprejela je ... in naslednjič šla z nami na teraso v Splitu. Nepopisno doživetje je bilo, ko nam je pel ravno Mišo Kovač. Še danes smo ji hvaležni za vsa ta doživetja! Radi se jih spominjamo.

Po srednji šoli sem se takoj zaposlila, saj me je služba že čakala v finančnem sektorju na železnici. Kasneje me je zamikalo v prodajno službo Dela, zaradi bližine doma in hčerke Bojane pa sem leta 1975 postala matičarka v Šentvidu in na takem delovnem mestu se po 37 letih upokojila. Še vedno, že 12. leto, sem občinska svetnica, najraje pa čas posvečam vnukinji Mini, domu ...

Tudi moja hči je 1991 maturirala na tej šoli in je danes okrožna sodnica v Ljubljani.

Sonja Maravič

1972

Na površje splavajo le lepi spomini

Vedno sem užival ob gledanju slovenskega črno-belega filma Vesna. V ta čas sem postavljaj svoje prijatelje, ki so v poznih petdesetih bili med prvimi generacijami maturantov na gimnaziji Stična. Cenim jih po klasičnih znanjih, ki so jih pridobili in so v globini znanja še vedno v prednosti pred kasnejšimi generacijami. V prednosti so tudi po življenjskih izkušnjah, nabranih v trdih in skromnih povojnih razmerah, po sklenjenih večnih medsebojnih prijateljstvih, ki se tudi danes kažejo v polnih udeležbah na obletnicah mature in pogrebi mrtvih sošolcev. Nekateri med njimi še danes igrajo tarok.

O pisanju spominskih utrinkov bi morda veljalo, da se v tovrsten almanah pišejo le lepe stvari. Še najbolje bi bilo, da namesto črnega in belega stolpca spominov naredim enega svetlega, takega, ki bi dal morda čutiti, da je bilo vse lepo in prav, hkrati pa bi se dalo zaznati, da vse le ni bilo

Janez Zupančič

doživeto in uveljavljeno tako, kot smo si takrat dijaki mislili in želeli.

Spomnim se, kako nam je bilo nudeno, da že v zgodnjih letih šolanja spoznavamo kulturo, saj smo šli nekajkrat na leto z vlakom v ljubljansko Dramo.

To je bil tudi čas, ko si se lahko resno preizkusil v vlogi izzivalca usode, ko si v kavarni pokadil kak cigaret in te profesor ni zasačil. Spomnim se, kako me je ujel ravnatelj na gimnazijskem stranišču, ko sem kadil skupaj z gimnazijkami iz letnika pred sabo. Izgovor, da imam rojstni dan, ni pomagal, g. ravnatelj pa je dal priporočilo, da bi za tako priliko raje postregel s cajno krofov (na stranišču bi bilo sigurno prima). Nismo pa bili takrat tako »od boga«, da bi poslinjene čike frcali na strop in bi se tam prijemali in ostali kot stalaktiti leta dolgo. To so delali predhodniki, belilo pa se ni pogosto.

Moja generacija sošolcev ni »špricala«, poznal pa sem mnogo svojih predhodnikov, ki so marsikakšen dan v skupinah izkoriščali prisojnost Gradišča, Nograda in prikritost zakajene Štalce. Štirje gimnazijci smo sestavili »bend«, ki se je imenoval Sitticum. (Če smo si rekli »Stitih«, je brž kdo pripomnil, da bi bilo bolje, da bili »tith«.) Z ansamblom smo bili kar dežurni na raznih proslavah in drugih »procesijah«, poleg tega smo igrali skeče, za »8. marec« je imel bend celo koncert s plesom. Če bi kdo od tistih, ki smo znali kak inštrument, odklonil sodelovanje na proslavah, bi je ne odnesel poceni. Kakih privilegijev na račun tega pa nismo bili nikoli deležni. Spomnim se, kako sem si zažgal nalepljeno brado, ko sem ob zaključku performansa v vlogi mojstra Boccaccia iz Decamerona upihnil svečo. Predstavljajte si ».... že grem, samo piko še pristavim ...« z ožganim »ksihtom«. Spomnim se, kako smo nekateri iz neuradne gimnazijske kulturne skupine v Metliki izvajali odlomke iz Jurčičevih del in se odlično odrezali.

Gimnazija je v tistih časih organizirala tudi plesno šolo in tekmovanje na zaključku. Tisti čas je bilo na gimnaziji tako pomanjkanje moških, da sta imela dva letnika skupaj telovadbo. Kar nekaj gimnazijcev nas je sodelovalo v rokometnem klubu Partizan Stična (pozneje Gradišče). Spomnim se, da smo bili eno sezono dolenski prvaki v košarki kljub precej nižji povprečni telesni višini v primerjavi z slavnimi Novomeščani. Fiskultura, kot smo rekli, nam je bila blizu, in to večina zvrsti, vse pa po zaslugi odličnega profsorskega para Cilke in Janeza Podobnika.

Eno leto sem imel na zaključku leta vedenje 4. Pritožil sem se in odgovor profsorskega zbora je bil, da sem kaznovan zaradi uničevanja družbene imovine, čeprav prej nisem bil nikoli opominjan ali ukorjen ... Po neki tekmi za barve gimnazije sem si zlomil palec na nogi in hodil z eno nogo v mavcu, z drugo v čevlju tistih enaindvajset dni in to je bilo to.

Vzcvetele so prve simpatije – imeli smo že dekleta in punce so imele fante. Naslanjali smo se na podboje vrat, hodili prodajat šarm v nižje letnike ... Nikoli nismo imeli posebnih uspehov z dekleti iz letnikov pred nami. Bili smo še preotročki in ko gledam fotografije iz tistih časov, se mi šele sedaj zazdi, da je bilo res, o svobodi seksa se nam ni sanjalo. Mladi profesorji, ki so še pred diplomo prišli poučevati na gimnazijo, so bili neredko tarča zapeljevanj gimnazijk. Slišal sem, da je bila podobna, strumnejša praksa gimnazijcev že v petdesetih. Kot mladinski funkcionar sem vodil mladinsko organizacijo na gimnaziji dva mandata in bil kar aktiven pri uveljavljanju samoupravljanja na srednjih šolah. To je bilo v času Mitje Gorjupa in Živka Preglja, ki sta odigrala odmevni vlogi tudi v mladinskem gibanju v jugoslovanskem prostoru. Tisto z uničevanjem družbene imovine je imelo izvor bolj v moji naravi, ki se »napumpana« iz raznih seminarjev in nazadnje iz velike »problemske konference v Celju« ni hotela upogibati po predpisih in volji takratnih gimnazijskih avtoritet. Rad se spomnim ravnateljve violine in Lorelei: »Ich weiss nicht, was soll es bedeuten ...«, šolske naloge v gotici, profesorice francoščine z »ouvre les fenetres« ob vstopu v zatohli razred in kako smo že v prvi šolski nalogi nasedli in prevajali »qu'est ce que c'est« v množino. Francoščino sem po štirih letih bolje obvladal kot nemščino po osmih letih. Slovenske in pa tudi druge slovnicе nisem nikoli dobro znal. Všeč mi je bila literarna zgodovina, rad sem se na pamet naučil kakšno pesem iz kitajske ali egiptčanske lirike, da sem se pozneje postavljaj. Pred nedavnim sem v ljubljanski drami gledal Julija Cezarja in po veliko letih sem ob Antonijevem govoru mrtvemu Cezarju potihoma recitiral tudi jaz. Spomnim se, kako smo po maturantskem večeru svojih gimnazijskih predhodnikov, na katerem sem pomagal streči hrano in pijačo, z dvema gimnazijskima kolegama iz tega letnika, preko Ria, primerno dobrovoljni, šli na tekmovanje iz francoščine na Šubičevo gimnazijo. Pisali smo temo To je življenje, ki ga je treba odkrivati. Zamislil sem se nekaj v zvezi z Diogenom, ne vem zakaj. Verjetno mi ga je prinesla predhodna noč, pa kljub temu smo se razvrstili nekje med dvajsetim in petindvajsetim mestom. Moram reči, da smo se na tekmovanjih iz tujih jezikov v tistih časih vedno dobro odrezali. Še danes mi je hudo, da mi je manjkala angleščina, za pozneje. Manjkala je tudi latinščina in spet sem malo nevoščljiv gimnazijskim prednikom iz petdesetih.

Kaj bi želel po gimnaziji, če ne bi šel na medicino? Šel bi na igralsko akademijo ali pa na akademijo za likovno umetnost. Rad se spomnim »kupovanj in

prodajanj gimnazijskega ključa» v zadnjih letnikih. Obstaja knjiga zapisov o teh dogodkih, ki jo hrani gimnazija, in v tej knjigi je kar nekaj spominov, ki jih ta almanah ne bo zajel. Imel sem srečo, da mi ni bilo treba delati mature, sem se pa namesto tega pripravljaj na sprejemne izpite na fakulteto. V prijetnem spominu mi ostaja maturantski izlet v Makarsko. Obilo prijetnih toplih noči, simpatij, plesov in sparjenega proška. Goreli so otoki ter obala in kot zaveden gasilec sem šel na gašenje v natikačih s steklenico radenske za pitje in gašenje ter kovinsko pahljačasto lopatico za gašenje. Potem

sem se lahko kazal z do krvi odrgnjenimi konicami prstov na nogah in osmojenimi kocinami na golenih. Radi smo se izpostavljali v tistih časih, pa čeprav je večkrat bolj bolelo, kot pa se je izplačalo. Tisti, ki so bili na tem maturantskem izletu, vedo vse v zvezi s »kikirikanjem« in policijsko marico, pozneje je padlo kar nekaj ukorov, jaz sem imel tisto leto že tako vedenje prav dobro /4/.

Na koncu ugotavljam, da pravzaprav splavajo na površje le lepi spomini.

Janez Zupančič

1973

Skupaj smo kovali znanja za kasnejša leta

Povabilo, naj napišem prispevek za zbornik ob 60-letnici gimnazije, me je razveselilo, saj me je miselno povrnilo v dijaška leta slavne stiške gimnazije ter pod okrilje starodavnega stiškega samostana. O tem sva se pogovarjala tudi z ministrom prof. dr. Boštjanom Žekšem (ministrom brez resorja, pristojnim za Slovence v zamejstvu in po svetu), ki je bil v začetku 70-ih let moj gimnazijski profesor fizike in matematike. Prav po njegovi zaslugi, ker sem imel tako rad termodinamiko, sem se odločil za študij geografije, čeprav sem sprva sanjal bolj o meteorologiji. Ni mi bilo žal, saj mi je ravno študij geografije dal prepotrebno širše znanje, ki sem ga pozneje s pridom uporabljal na svoji znanstveni, diplomatski in politični poti. Ko se z ministrom Žekšem pozdravlja na tedenskih sejah Vlade Republike Slovenije, se ogovoriva kot "sošolca". Na eni prvih sej vlade je namreč protestiral, ker sem ga nagovoril kot "dragi profesor moj!" Pogledal je naokrog in tihoma dejal: "Ne me tako naslavlja, da ne bodo mislili, kako star sem že!" Od takrat naprej, in to je bilo lansko leto, sva "sošolca". Seveda je sledilo dodatno vprašanje v kasnejših mesecih, ko sva se pozdravljala kot sošolca. "A vidva sta sošolca?" so se glasila vprašanja ministrov in predsednika vlade. Midva pa v en glas: "Seveda, saj sva hodila skupaj na stiško gimnazijo!" Jasno, da nisva govorila o različnih vlogah. In tako je tudi sedaj. Ministrski zbor naju pozna kot sošolca slavne stiške gimnazije.

Vrnitev v rodni kraj po skoraj dveh desetletjih bivanja v Ljubljani in po svetu mi je omogočila, da se ponovno pogostokrat srečam z nekaterimi sošolci in sošolkami, v stiški trgovini pa predvsem z meni tako ljubima profesorjema Smolejevo (por. Ficko) in Glavanom. Velikokrat posežemo v leta, ko smo skupaj kovali prepotrebno znanje za kasnejša leta. Prof. Maja Smolej mi je dala prepotrebne

Dr. Rado Genorio

osnove iz francoščine, kar sem v kasnejših diplomatskih letih s pridom uporabljal pri svojem delu v Bruslju in drugje po svetu. Pa še štipendijo mi je zagotovila, da sem sploh lahko hodil v šolo in kasneje tudi študiral. Njena velika človeška veličina mi ostaja kot drag spomin na leta, ko sem kot najstarejši zidarjev sin v skromnih družinskih pogojih segal v džunglo znanja. To je bila enkratna dota za kasnejša študijska leta v Ljubljani.

Rad se spominjam svojih sošolcev, ki so postali uspešni v gospodarskem življenju države, lep pa je spomin tudi na tiste, ki jim je življenjska pot prekrizala uspešno dokončanje svojih ambicij. Vedno se je lepo srečati z nekdanjimi sošolci, generacijami dijakov pred mano ter tistimi, ki so kasneje gulili stiške klopi.

Rado Genorio se je rodil 1954 v Stični na Dolenjskem in tu leta 1973 maturiral. Na Filozofski fakulteti je študiral geografijo in za svoje raziskovalne dosežke prejel dve nagradi Prešernovega sklada. Kot asistent se je zaposlil na Inštitutu za geografijo, zaključil magistrski študij in si pridobil doktorat geografskih znanosti. Njegova

osnovna usmeritev je bila na področjih politične geografije, geopolitike ter ekonomske in socialne geografije. Njegov znanstvenoraziskovalni opus obsega preko sto enot.

V letih 1984 do 1992 je bil ravnatelj Inštituta za geografijo, nato je vstopil v tedanjo Vlado Republike Slovenije kot državni sekretar v Ministrstvu za znanost in tehnologijo, začel z izvajanjem predpristopnega programa PHARE in leta 1994 Slovenijo pripeljal v polnopravno članstvo EUREKE. Od leta 1996 je deloval v Uradu za evropske zadeve, nato kot državni sekretar v vladni službi in bil ena ključnih oseb slovenskega vstopanja v EU in zvezo NATO ter v schengensko območje. V obdobju po mednarodnem priznanju

Republike Slovenije pa je kot dolgoletni pogajalec za evropska sredstva ključno prispeval, da je Slovenija iz EU uspešno črpala razpoložljiva evropska sredstva in se s tem pripravila na prevzem obveznosti članstva v EU po njenem vstopu 1. maja 2004. Enako velja za njegova prizadevanja pri zadnji schengenski širitvi, ki jo je aktivno udeleževal polnih 10 let.

Za svoje dolgoletno znanstvenoraziskovalno delo ter delo v številnih Vladah RS je dr. Rado Genorio prejel mnoga priznanja in odlikovanja.

Dr. Rado Genorio

1974

Spomin na prvo šolsko uro pri novem profesorju

V 8. razredu osnovne šole smo si začeli izbirati nadaljnjo šolo. Večina sošolcev si je izbrala poklicne šole; takrat so bili za fante moderni poklici: mehanik, avtoličar, avtoklepar, monter centralne kurjave, električar ..., za dekleta pa: natakara, trgovka, šivilja in podobni praktični poklici. Malo se nas je odločilo za srednjo šolo, od teh pa večina prav za gimnazijo v Stični, ki nam je bila najbližja. Jaz nisem bil med temi, izbral sem si elektrotehnično šolo v Ljubljani. Prehod s podeželja in iz podeželske osnovne šole v mesto, v internat in povsem drugačen odnos profesorjev do dijakov od osnovnošolskih prijaznih učiteljev je bil prehud. Znanje, pridobljeno v osnovni šoli, predvsem v matematiki, ni bilo dovolj dobra podlaga za uspešen začetek na tej šoli, zato sem se konec prvega četrtletja od nje poslovil.

S pomočjo staršev in po utrjeni poti sestre, ki se je v istem šolskem letu vpisala v Gimnazijo Stična, sem na začetku drugega četrtletja prestopil v gimnazijo. Okolje in profesorji so delovali bolj domače in prijazno, zato sem se lažje vključil v gimnazijski program izobraževanja. Manjkajočega osnovnošolskega znanja matematike sem nekaj pridobil v prvem četrtletju v Ljubljani, kar se mi je takoj obrestovalo. Posebej pa je vplival na moj pristop in nadaljnji odnos do matematike profesor, ki je takrat in še par let potem učil v Stični kot »honorarec«, to pa je bil dr. Boštjan Žekš. Matematiko nam je predaval kot pripovedke, naučil nas je matematičnih aksiomov ... S svojim načinom podajanja doktorskega znanja je dosegel, da nam je bila matematika prav ljub predmet, kot profesorja pa smo ga imeli vsi dijaki izredno radi. Sam nisem imel z matematiko nikoli več v življenju

Generacija 1974 na samostanskem dvorišču

težav. Spomnim pa se sošolca, ki je v tretjem letniku pisal pri drugem profesorju matematike 1. šolsko nalogo edini v razredu odlično. Novi profesor, tudi začetnik v tem poklicu, ga je zato kar nekaj časa obravnaval kot zglednega dijaka. Prvi petki pa se je pridružila enka – prva, druga in zatem še tretja. Profesor je potem spoznal »fenomen«, da je bila edina prva petka v razredu rezultat priljubljenosti dijaka pri požrtvovalnih sošolkah – odličnjakinjah in posledica »zračne pošte« v obliki »plonklistkov«, zato je ob koncu leta dijaka nagradil s popravnim izpitom. Sošolcu so tudi tokrat ponovno priskočile, zdaj z inštrukcijami, na pomoč sošolke odličnjakinje. Naslednje šolsko leto smo ponovno sedli skupaj, v isti sestavi in uspešno zaključili štiriletno šolanje – z maturo.

V spominu mi je ostal tudi komičen, naključen dogodek z novim profesorjem, ki je prišel v tistem času na gimnazijo – zanj je bila to prva zaposlitev.

Sošolec se je ob jutranji kavici v bifeju zapletel v pogovor z neznancem. Beseda je dala besedo in sošolec je sogovorniku povedal marsikaj o sebi, vendar nič po resnici. Neznanec se je poslovil od sošolca in mu nekako skoraj z obžalovanjem povedal, da mora zdaj v službo, ki jo danes začenja kot profesor na gimnaziji. Čim je neznanec odšel, je sošolec pogledal urnik in glej ga zlomka – 1. ura je bila prav njegova. Pomislil je na vse, kar si je v pogovoru z neznancem – neresničnega izmislil, med drugim, da je zaposlen v Nemčiji, a trenutno na dopustu ... To razmišljanje mu ni dalo moralne opore za odhod v šolo in za ponovno srečanje z neznancem – tokrat v vlogi profesorja. Sošolcu sva se na kavici pridružila še dva sotrpina in skupaj smo iskali rešitev iz zagate, zato se družno nismo udeležili prve šolske ure pri novem profesorju. Naslednji šolski dan smo se zjutraj, slučajno – tokrat vsi trije, srečali z novim profesorjem, prav tako na kavi v bifeju. Sošolec in profesor sta se pozdravila – zdaj že kot stara znanca in poklepetala o njegovem včerajšnjem nastopu službe ter o sošolčevem preživljanju dopusta. Sošolec je mimogrede predstavil še mene in drugega sošolca kot prijatelja, s katerima skupaj preživlja dopust; pri tem pa ni skoparil z novimi izmišljotinami in podrobnostmi. Z novim znancem smo se kar nekaj časa srečevali na jutranjih kavicah in postali »tovariši« ob kavi. Seveda pa v nedogled naše znanstvo ni moglo vztrajati na tak način. Slej ko

prej je moral nastopiti trenutek resnice. Neke naslednje ure pouka smo se trije sošolci usedli v najbolj oddaljen kot zadnje vrste. Novi profesor nas je opazil: »Kaj pa vi tukaj – tukaj imamo pouk in ne smete biti tu, lahko pa se dobimo po šoli na kavi.« To so bile njegove besede, odločne in namenjene nam trem. Skoraj nismo vedeli, kaj naj storimo, in ne spomnim se več po nekaj desetletjih, ali smo presenečenje dokončno razrešili takoj ali po končanem pouku ob kavi.

Zdaj, po skoraj štiridesetih letih od šolanja na Gimnaziji Stična oziroma Gimnaziji Josipa Jurčiča, kot se je v času mojega šolanja preimenovala, imam na to šolo prijetne spomine. Šola mi je dala dovolj splošne izobrazbe in razgledanosti na vseh področjih, kar mi v življenju večkrat koristi. Moja službena pot se je začela in se bo verjetno v nekaj letih zaključila na železnici, na raznih delovnih mestih – od prometnika, šefa postaje, do vodje oddelka za predpise in procese na upravi železnice; zdaj pa vodim delovno enoto na železnici. Živim na deželi – v Radečah blizu železniškega križišča Zidani Most, v petčlanski družini. Kadar potujemo z družino na Dolenjsko, se večkrat ustavimo v Stični in si vsaj bežno ogledamo cistercijanski samostan, v katerem so bili šolski prostori gimnazije, ki sem jo obiskoval.

Stanislav Kramar

1975

Popolnega učenca v času učiteljevanja še nisem spoznala in tudi ne popolnega učitelja

Stična, mogočno samostansko zidovje: v zgornjih prostorih osnovna šola, v srednji etaži gimnazija, v pritličju telovadnica in šolska kuhinja, v notranjosti samostanskega obzidja park s klopami, ribnik ...

Na koncu dolgega gimnazijskega hodnika, levo od tajništva majhna učilnica, kjer smo v 1. b-oddelku zavladata sama dekleta, le razrednik je bil moškega spola. Menim, da je bil to edinstveni primer dekliškega razreda v 60 letih obstoja stiške gimnazije in še to samo eno leto. Vodstvo šole je že za prihodnje leto spoznalo, da naš kraljevič (prof. Rudi Luštek) ne bo vzdržal med princesami, zato smo dobile v drugem letniku še štiri fante iz a-oddelka: Miha, Borisa, Lojzeta in Slavka.

V šolskem letu 1972/73 smo bili v 2. b-oddelku dijakinje in dijaki, ki smo se dobro razumeli; imeli smo nekaj sošolk, ki jim ni bilo nikoli odveč

Darinka (Kramar) Dremelj

razložiti učno snov in pomagati sošolcem. Organizirali smo se in se skupaj učili; velikokrat smo se zbrali na Mileninem domu v Znojilah, pri Miri ali Tončki na Muljavi, včasih pri Dragici v

Gabrovčcu, včasih pri meni v Radohovi vasi ... Pri vseh družinah smo bili dobrodošli in z dovoljenjem staršev tudi prenočevali.

V drugem letniku dekliške solze profesorjev niso več ganile, razrednik je postavil stroga, jasna pravila, a v strogosti ob pogledu na množico deklet ni dolgo vztrajal. Njegova duša je ostala mehka in popustljiva vsa štiri leta.

»MATURA!« Strah in trepet vsakega nekdanjega in zdajšnjega gimnazijca. Misli so begale. Kako in koliko časa naj se učim? Ali naj spijem kavo, da se bom učila dalj časa? Katera vprašanja bodo na listku? Kaj naj naredim, ker nisem prebrala knjig za domače branje?

Obhajali so me občutki slabosti, obžalovanja »sezonskega učenja«, očitki, da sem preveč časa izgubila s pletenjem, kvačkanjem, šivanjem oblačil, s treningi odbojke v šolski telovadnici ... Ne, ne morem se učiti. Jutri bom začela z resnim delom! Iz dnevne sobe že slišim znani glas: »Darinka, ali se učiš?« »Jaaaa ...« je moj odgovor. Tedaj sem spoznala, da mi ne ostane nič drugega, kot da vzamem v roke zvezek in knjigo in začnem ponavljati snov za maturo. Učenje je steklo, slaba vest o neprebranih knjigah pa se je spremenila v največjo moro in željo mojega življenja: »Kako bi bilo lepo, če bi potegnila listek z vprašanji, na katerem bi bilo vprašanje iz knjige Ana Karenina?!« V času priprav na maturo je bil namreč na televiziji prikazan film po tej knjigi. »Če dobim vprašanje iz te knjige, bom maturo naredila uspešno, « so bile moje tihe želje. Dnevi so hitro minevali. Naučena snov je ostajala v glavi, hrepenenje po enem samem vprašanju, ki bi odločilno vplivalo na uspešnost, pa vedno večje.

Prišli so odločilni dnevi. Nemščina pisno, psihologija ustno ... in slovenščina ustno. STRAH, TEŽKE NOGE, ki morajo prestopiti prag razreda in stopiti pred komisijo, ROKE in PRSTI, ki bodo izbrali listek s tremi vprašanji. Kakšna bo moja usoda? Na katedru so bili ozki lističi z vprašanji, razporejeni v krogu. Kje je MOJ listič? Iščem ga z očmi. Joj! Vsi so enaki, a samo eden je MOJ! Zamižim in se ga dotaknem, vzamem in ga izročim profesorici, ki je prebrala vprašanja. Zmrzilo me je, nato me je oblil pot, zajela sem sapo, kot da sem zadihala zadnjič. Šele takrat sem se zavedala, da me moje roke niso izdale. Kako sem na maturi uspela izbrati SVOJE vprašanje, se sprašujem že 35 let! Matura je bila uspešna.

Kam naj se vpišem v novem šolskem letu? Študij je na tehtnici. Oblikovna, mikrobiologija, likovna vzgoja, biologija, šport? V gimnaziji mi je profesor vcepil v glavo, da znam slovensko nemščino in da nemščine ne bom nikoli znala. Torej, odpade študij, kjer je izpit iz tujega jezika. Kaj mi ostane? Pedagoška akademija, smer biologija in gospodinjstvo. Vpis, študij, izpiti, diploma, strokovni izpit, služba. Moja odločitev je bila pravilna.

Pedagoško delo opravljam že 32 let. Srečna sem med svojimi učenci. Učim biologijo in gospodinjstvo, šolsko prehrano pa sem vodila 29 let. V času pedagoškega dela sem pridobila naziv mentorica in svetovalka. Pri svojem delu posvetim veliko časa učencem, ki jih vzpodbujam k učenju za vsakdanjo rabo in tekmovanjem iz znanja. Moji učenci dosegajo lepe rezultate na šolskih in državnih tekmovanjih. Svoje izkušnje in spoznanja iz časa šolanja skušam prenašati mladim, ki se srečujejo s podobnimi težavami, kot so bile moje. Vlivam jim samozavest in zaupanje vase: »Zmorem, če hočem! Usmeri misli v znanje in ne išči v sebi neznanja!«

Kaj bi svetovala svojim mlajšim kolegom? Včasih bi bilo prav, da se predvsem mlad učitelj spomni, da je tudi on obiskoval šolo, šel od doma s strahom in razmišljal, kako se bo iztekel dan. Ali ga je spremljala sreča ali mu je znal vsaj en učitelj prisluhniti in mu vlil upanje in voljo za nov dan? Popolnega učenca v času učiteljevanja še nisem spoznala in tudi ne popolnega učitelja. Spoznala pa sem, da sem bila kot mlada učiteljica polna zagona in zahtev po popolnosti učenca. Ko sem spremljala šolanje svojih otrok, sem spoznavala veselje, uspeh, neuspeh in šibkosti, ki jih doživlja otrok in mladostnik, v zrelih letih pa se zavedam, da se tudi današnji otroci in mladostniki srečujejo s podobnimi željami in upi, kot so bili moji. Da si učitelj, je dovolj diploma. Biti učitelj z velikimi črkami pa je umetnost poučevanja in vodenja učenca skozi celo leto, saj v svojem poklicu združuje poklic učiteljice, vzgojiteljice in »šolske mame«, ki učenca in njegove prezaposlene družine v mesecu juniju ne razočara s popravnim izpitom. Učitelji smo proti kampanjskemu učenju. Razmisli, ali ni kampanjsko učenje tudi tisto učenje, ko naj se učenec nauči učno snov desetih mesecev v enem tednu.

Darinka (Kramar) Dremelj

1976

Zanimivih prigod iz časov srednje šole je na pretek

Naša generacija, ki se je v stiško gimnazijo vpisala leta 1972 in maturirala leta 1976, je po številu dijakov ena prvih večjih generacij. Komaj dve leti pred našim prihodom je gimnazija prenehala s poukom ob sobotah in se poimenovala

po Josipu Jurčiču. Delno preurejeni samostanski prostori so dobili sodobnejšo opremo in ravno v teh letih je na gimnaziji pričelo z delom več izvrstnih mladih učiteljev, ki so tvorili jedro stiške profesorske zbornice še dolga desetletja.

Novi dijaki stiške gimnazije leta 1972 na samostanskem dvorišču z ravnateljico

V generaciji pred nami je že bilo dijakov za dva oddelka in tudi mi smo za štiri leta postali tako imenovani ajevci in bejevci. Dijaki, ki so iz osnovne šole nadaljevali z učenjem angleškega jezika, so prihajali iz Grosuplja in Trebnjega in že iz tega razloga ostali skupaj. Dijaki iz Šentvida in Višnje Gore so bili razporejeni v drug odderek, domačini iz stiške šole pa porazdeljeni med oba. Interesno smo bili precej nehomogena skupina, za vsakogar pa sta se našla priložnost in čas, da je lahko razvijal in udeleževal svoj potencial. Primerni so bili šolski in tudi drugi prostori, od skrivnostnih temačnih soban v stavbi stiškega samostana do kotičkov v stiških lokalih in na ravno prav oddaljenih lokacijah v Ivančni Gorici.

S čim vse se poleg vsakodnevnih šolskih obveznosti nismo ukvarjali! Nepozabna so potovanja z vlakom v Ljubljano na redne abonmajske predstave v gledališče in opero ter za mnoge prva samostojna srečanja z mestno ponudbo vseh mogočih dobrin. Pa strokovne ekskurzije, izleti po Sloveniji ter nenazadnje

maturantski izlet ... A in B sta se seveda napotila vsak po svoje.

Še več je neponovljivih dogodkov, izhajajočih iz konkretne situacije in posameznikov. Nekaj posebnega so bile avdicije za mešani pevski zbor. Presenečali so nenapovedani dopoldanski obiski profesorjev v nepredvidljivih situacijah. Ponudba prehrane dijakom v trgovinici sredi Stične je bila za današnji čas preobila skoraj nepredstavljiva. Prav tako tudi prihod k pouku in povratek domov. Kdor je zamudil edini redni odhod avtobusa, je moral vzeti kar pot pod noge. Pa o tem takrat sploh ni nihče razmišljal. In ogrevanje v hudem zimskem mrazu! Prinašanje kurjave iz drvarnice na dvorišču in primernih napitkov za profesorje in dijake je bilo nekaj samo po sebi umevnega. Ukvarjali smo se tudi z napredno tehnologijo. Digitrončki s štirimi računskimi operacijami, ki so začeli zamenjavati okorne lesene »rehnenšibarje«, so bili zadnje čudo tehnike, prav tako voki-tokiji za klic v sili v najhujših situacijah. Tudi matrični špiritni

razmnoževalnik je igral pomembno vlogo pri iznajdljivih dijakih.

Zanimivih zgodbic in skoraj neverjetnih prigod iz časov srednješolske radoživosti je na pretek. Podoživljamo jih na naših srečanjih, ki so bila zlasti prva leta po maturi dokaj redna. Kar nekaj srečanj nam je celo uspelo organizirati s sodelovanjem obeh oddelkov. Lep je spomin na vsebinsko bogat skupni avtobusni izlet ob okrogli obletnici mature po vinorodni Beli krajini. Sošolci iz b-razreda so se zadnjih nekaj let v skoraj polnem številu srečevali ob osebnih jubilejih na pobudo posameznikov. Naša srečanja so vedno prekratka. Toliko si imamo povedati, pa čeprav so nekatere teme v obdelavi vedno znova in znova. Zapojemo *La Marseillaise* - *Allons enfants ...*, recitiramo *Lorelei* - *Ich weiß nicht, was soll es bedeuten ...* in že se sporečemo o starih, nikoli razčiščenih dolgovih ...

Naši dve paralelki sta se nekoliko razlikovali. En oddelek je bil iz takšnih in drugačnih razlogov bolj športno orientiran, drug pa bolj umetniško navdahnjen, vendar so se interesi tudi združevali in prelivali. Imeli smo skupne plesne vaje, mešane športne ekipe, druženja ob kitari, tarok omizja, odhode v mladinske delovne brigade z družbeno-političnim angažiranjem in seveda vsak razred tudi nekaj ekstremnih posameznikov, še posebej močno izstopajočih na točno določenem področju. Veliko je bilo tudi priložnostnih sprememb osebnih imen in nekatera so dobila kar trajni značaj.

V zvezi s športno navdušenostjo ožjega kroga entuziastov pa naslednja zgodbica. Šport številka ena je tudi med takratnimi gimnazijci seveda bil nogomet. V posebnem prostoru se je igralo tudi odbojko, črta za avt pa je bila zaradi utesnjenosti narisana meter visoko na steni. Zagnanci so organizirali nabavo pravih športnih dresov, kar je bilo za tisti čas nekaj edinstvenega. Zbrali smo potreben kupček dinarjev, opravili nakup ter se nemudoma uniformirali, ne samo za telovadbo, in se ponosno razkazovali po Stični v modrih majicah z belo črto in ustrezno številko na hrbtu. Kakšni športniki smo bili pri rednih urah telovadbe v tej imenitni opravi in s prav posebnim ekshibicionističnim smislom, je lepo razvidno s fotografije.

Po štiriintridesetih letih smo nastavljanje fotografskemu objektivu poskušali čim bolj identično ponoviti. Trem odstotnim igralcem so telo posodile in se v primerno pozo namestile sošolke, takratni bradati trener pa na ponovljenem fotografiranju ni bil prisoten zaradi županskih obveznosti. V zasebnih arhivih je najti še nekaj slik

s podobnim fotografskim pristopom in s časovno razliko tretjine stoletja. Ogled je prav zanimiv.

Nekaj sošolcev žal ni več med nami. Tudi vrste naših profesorjev se neusmiljeno redčijo. Večine se spominjamo s spoštovanjem, precej podob oseb iz preteklosti pa čedalje bolj zastira časovna odmaknjenost. Še kako je potrebno, da si na občasnih srečanjih izmenjamo spomine ter vsaj kdaj pa kdaj podoživimo stare, dobre, neponovljive čase naše mladosti.

Nogometni navdušenci v novi športni opreml

Nogometna ekipa po 34-letih

Med nami so bili odličnjaki in tudi taki, ki jim popravni izpiti niso povzročali glavobolov. Življenjska pot nas je zanesla vsepovsod. Številne posameznike iz naše generacije najdemo na najvidnejših pomembnih mestih v različnih sferah javnega življenja. Nekateri so izjemno uspešni s strmimi poslovnimi karierami, drugim več pomeni umirjeno življenje in ustvarjalnost na njihovem področju. Stiška gimnazija nam je nudila dobro življenjsko popotnico, zlasti splošno izobrazbeno osnovo, ki je bila v veliki večini primerov tudi uspešno nadgrajena z nadaljnjim študijem in izpopolnjevanjem v stroki.

Na stiško gimnazijo mene in mojo družino veže še nekaj več, saj takih primerov v dolgi zgodovini

stiške gimnazije ni ravno na pretek. Z ženo sva se spoznala v gimnaziji, bila sva štiri leta sošolca in tudi najina sin in hči sta bila uspešna stiška maturanta, vendar že v naslednjem obdobju, v modernem šolskem centru, v precej spremenjenih razmerah življenja in dela v novi, drugačni ureditvi celotnega sistema.

Zahvaliti se je treba vsem, ki so kadarkoli in kakorkoli prispevali k uspehom in ugledu naše gimnazije in njenih dijakov. Pomembnost stiške gimnazije v prostoru in času je velika. Tradicija se bo nadaljevala.

1977

Preteklost in prihodnost

Nikoli ne gledam starih fotografij, ker pač nisem tak tip, da bi se spominjal, kako je bilo včasih lepo in kako danes ni več. Vedno sem bil bolj usmerjen v prihodnost, tisti, ki me dobro poznajo, pravijo, da preveč in premalo v tukaj in zdaj. Ampak tako je to, človek težko gre iz svoje kože in z leti postaneš bolj patetičen. Tudi če si psiholog.

Torej nekoč davno, ko še ni bilo netloga in facebooka, je bil 4. a. 15 dijakin in 8 dijakov in prof. L. kot legenda. Gledam staro fotografijo, na kateri zadaj piše le HA, HA. Ko jo obrnem, preberem AH, AH! Je kaj nenavadnega na nas, je današnji 4. a kaj drugačen? Na zunaj gotovo, fantje smo imeli dolge lase, vsi po vrsti, in dekleta so nosila hlače, kot jih nosijo še danes. Fantje smo silili v ospredje, dekletom pa to ni bilo potrebno. Tudi to nekaj pomeni, saj nič ni slučajno. Poglejte še ozadje: to ni tovarna znanja, to ni kip J. J. in ena smreka, to je Zgodovina, Arhitektura, Religija, Umetnost, to je to, ker ti ne more dati človek, ampak le g. Sam Ostan. In zadaj na desni skladovalnica drv, še pomnite, tovariši?

1978

Vejice vstavi po potrebi

»Fantje včasih potrebujete malo več časa, dekleta pa so vedno bolj fejst,« se mi je pred leti smejala danes že pokojna profesorica slovenščine Marjeta Glavan. Profesorica, ki me je spremljala skozi moja gimnazijska leta, ženska, ki je po svoje navdušila za slovenščino tudi mojo hčerko, in gospa razredničarka, ki je tudi mojega sina ogromno naučila. Ja, fantje včasih potrebujemo več časa, dekleta tudi, profesor pa je tisti, ki ti zna ali pa tudi ne stati ob strani.

Dragi sošolci, stiški maturanti 1976, Martina, Marjan, Viktor, Vida, Ana, Ivanka, Roman, Miloš, Danica G., Anton G., Danica H., Martin, Olga, Majda, Milan, Dušan, Franc K., Milena K., Anton K., Vesna, Tomaž, Damijan, Marta M., Mara, Andrej, Jože N., Milena O., Željko, Jože P., Marta P., Dragica P., Janko P., Nada, Marija, Marta R., Rado, Damir, Miran, Franc S., Terezija, Matjaž, Janko T. in Jože Z., razveselim se, kadarkoli slišim o vas kakšno dobro novico, še bolj, če se nam prekrizajo poti. Upam, da se kmalu spet srečamo.

Anton Linec

Naš razred

Bilo je hudooo, mrzlo in lepo. In že takrat mi je bilo popolnoma jasno, da bomo trije iz 4. a poleteli v »nebo« in pristali v zbornici Srednje šole J. J. Skratka, takrat sem ugotovil, da lahko vidim v prihodnost.

In kakšna je? Lepa, čudovita, enkratna, bogata, uspešna, zmagovalna, topla, za vse ista in enaka, kot za vse ljudi.

Marjan Gorišek, prof. psihologije

Verjetno sem nekoliko netipičen izbranec generacije za zapise spominov iz stiške gimnazije.

Vprašali boste, zakaj. Preprosto. Ker ne bom pisal o tem, kako sem že v srednji šoli hlepel po znanju, kako sem občudoval profesorje, kako sem pisal spise in pilil svoj talent, ker so se mi takrat po glavi motale druge stvari. In posledice so bile različne. Tudi neuspešnost, da o težavah s francoščino in o popravnem izpitu na maturi niti ne govorim. Sedaj

Kamni iz potoka

V vabilu na 25. obletnico sva napisala: »Obletnice se vrstijo, in če verjamete ali ne, pred nami ali skoraj že za nami je 25. obletnica naše mature. Takrat smo bili stari 18 let in bili prepričani, da smo odrasli, sedaj pa smo 25 let starejši, izkušenejši, morda pametnejši, morda pa še vedno vsaj malo zasanjani, da ne uporabiva kakšne drugačne besede.

Prijateljstvo je treba negovati in to je najlepša deviza, ki si jo daš za popotnico v življenju. In mi smo štiri leta preživel skupaj, štiri leta, ki so bila kot partizanska, dvojna, kajti takrat smo živeli najbolj intenzivno in najbolj vroče. To so pač leta, v katerih smo dobili najboljše prijatelje in najlepše spomine.«

Tako je pisalo na vabilu, mi pa smo se dobili 4. julija 2003 pri Taborski jami, ker pa je bilo gostišče zaprto, smo sami poskrbeli za postrežbo. Pečenega jagenjčka, ki sta ga pripravila Vasja in Cvetka Kos, posebna darila pa so čakala tudi vse udeležence. Kamen iz Stiškega potoka.

Vrtnice s samostanskega vrta

Trideseto obletnico pa smo pripravili, kot se spodobi.

Dobili smo se v Stični in se sprehodili okoli samostana, potem krenili v notranjost ter si ogledali prostore, kjer smo včasih nabirali učenost, in se obnašali, kot da smo spet gimnazijci, tako da so najbolj goreči (pa ne versko, kajti najbolj je klepetulje miril sošolec, ki ni bil še nikoli pri maši) sošolci začeli množico miriti, češ da v samostanu vendarle ne moremo tako glasno klepetati.

Organizatorja sva po stari navadi spet pripravila zgodbo, zanj pa sva potrebovala vrtnice. In ker nikoli ničesar ne prepuščava naključju, sva od samih cistercijanskih menihov dobila dovoljenje, da z vrta ob samostanu odtrgava nekaj vrtnic za najine sošolke. In da se ne bi mučila s trni, sva imela s seboj celo škarje. Očitno pa nama sošolci in sošolke še vedno ne zaupajo, saj nama niso verjeli na besedo, da sva dogovorjena za rože, tako da se niti eden med njimi ni upal odrezati vrtnic. Ampak, častna gimnazijska, res so nama dovolili.

Rože smo dobili, potem pa smo se preselili v gostilno Griček na Vir. Malo smo zamujali, pred vrati pa nas je že čakala razredničarka Staša Glavič, ki je tja prišla prva. Ampak tudi tu se skriva

Jelka Pušlar (prej Ljubič) je do kolen bredla po Stiškem potoku in namesto rib lovila kamne, potem pa jih je zavila v vrečevino in opremila z napisom, ki je spet zrasel na Božič-Bukovec zelniku: »Za kamne v potoku pravijo, da se kotalijo in gredo naprej. Ne vedo, kam, ne vedo, zakaj.

Pred petindvajsetimi leti smo se v hiši poleg potoka, iz katerega je ta kamen, kotalili mi – v svet odraslosti. In tudi številni izmed nas nismo vedeli, ne kam in ne zakaj.

Morda vemo danes, morda ne. Ne glede na to pa je negotovost jutrišnjega dne posebej lepa in vznemirljiva. Naj te spremlja sreča kamna iz Stiškega potoka. Ob 25. obletnici mature 4. b-razreda. Stična 1978–2003.«

Na obletnico pa ni bilo naše razredničarke. In kaj smo hoteli? Sredi noči smo se kot tatovi prikradli k njeni hiši in ji kamen obesili na kljuko vrat. Očitno več kot uspešno, vsaj če podrobno preberete besedilo o 30. obletnici.

30 let od mature

zgodba. Včasih tudi midva z Dragom narediva kakšno neumnost. Drago Božič je mislil, da sem jaz povabil razredničarko, jaz sem bil prepričan, da jo je on, zadnji večer pred obletnico pa sva ugotovila, da je ni nihče. Tako sva jo obvestila šele ob 21. uri na predvečer srečanja. Saj boste prišli, kajne? Kamen na vratih s 25. srečanja je očitno pomagal, zagotovo pa tudi posebno presenečenje, ki sva ji ga obljubila. Posebej zanjo ...

Rož ne moreš dati kar tako, ampak potrebujejo zgodbo, najine sošolke v najlepših letih pa po njih še toliko bolj hlepijo. In tako je vsaka sošolka

oziroma sošolec dobil vrtnico s stiškega vrta, na njej pa karton s podpisi vseh udeležencev in napisom: Certificat de ma Vie. Stična 1974–1978. Da se ve, kje in kdaj se je rodilo naše življenje. V Stični. In če se dame zaradi naju prej niso nikoli raznežile, so se tokrat ...

Obljubljenega presenečenja za razredničarko pa ni in ni bilo. In ko je že skoraj odšla, ko je praktično stala pri vratih, so zunaj zasvetile avtomobilske luči. Samo malo še sedite ... In potem sta se tiho

oglasili kromatska harmonika in pesem. Vasja Kos iz Ivančne Gorice, verjetno eden najboljših slovenskih harmonikarjev na kromatski harmoniki, je tiho igral francoske melodije. Kot bi sedel na bregu Sene, je izpod njegovih prstov prihajala pesem Edith Piaf, ki jo je prvič zapela le leto po tem, ko smo se rodili. Non, je ne regrette rien. Ničesar ne obžalujem.

Tomaž Bukovec

1979

S pozitivno selekcijo do boljše samopodobe

Moji spomini na šolanje v Gimnaziji Josipa Jurčiča Stična so vsi po vrsti pozitivni. Vse, kar je bilo slabega, je že izpuhtelo v čas. S spoštovanjem in hvaležnostjo se spominjam zlasti dveh profesorjev, ljube mi razredničarke prof. Marjete Glavan, ki je v nas spodbujala osebnostno rast in kolektivni duh, in prof. Jožeta Intiharja, ki je prepoznal naše potenciale in nas ni silil v tisto, za kar je vedel, da ne zmoremo in nam je vedno ponudil še drugo možnost. Oba sta premogla širino in senzibilnost, da sta komunicirala na način pozitivne selekcije in nas s tem vzpodbujala k boljši samopodobi.

Za svoje temeljito znanje tujih jezikov pa se moram zahvaliti tudi profesorjema Glavičevi in Glavanu. Njun način je bil drugačen, strog in temeljit, včasih nepopustljiv, a za moj trmast značaj morda ravno zato dovolj provokativen.

Z veseljem, a tudi kančkom trpkosti, pa se spominjam tudi vseh svojih sošolcev. Z večino od

Kustosinja Breda Škrjanec

njih sem obdržala stik do danes. Z nekaterimi globljega in interesnega, z drugimi zgolj formalnega, sem pa vsakič zelo vesela, če koga, še zlasti pa te slednje, po naključju kje srečam.

Mag. Breda (Dobrovoljc) Škrjanec

1980

Vsi moji gimnazijski sošolci so bili na mojem škofovskem posvečenju

Doc. dr. Anton Jamnik, ljubljanski pomožni škof, predavatelj na Teološki fakulteti Univerze v Ljubljani, redni član Evropske akademije znanosti in umetnosti, predsednik Republiške maturitetne predmetne komisije za filozofijo takole razmišlja o svoji nekdANJI gimnaziji:

Ob omembi stiške gimnazije se najprej spomnim na čudovite samostanske zidove, odlične profesorje in krasne sošolce. Pa seveda na vso našo navihanost, ki nekako pritiče tem letom: od različnih »vodnih iger« ob samostanskem vodnjaku sredi dvorišča, kjer smo se zelo radi zbirali, pa do raznih stvari, ki smo jih »ušpičili« profesorjem.

Dr. Anton Jamnik

Naša generacija se zbere prav vsako leto. Kraji, kjer se zbiramo, so od Trebnjega, ker je bilo kar veliko sošolcev od tam, do Grosuplja pa seveda naše drage Stične. Zadnjega srečanja se nisem mogel udeležiti, ker sem bil na neki konferenci v tujini. Predzadnje pa je bilo na Pristavi nad Stično. Seveda je redna rubrika teh srečanj pogovor o tem, kaj kdo počne. Predvsem sošolke so pred leti, zdaj nekoliko manj, imele celo vrsto fotografij o svoji družini, otrocih; ne manjka humorja pa seveda nikakor ne moremo mimo tega, da se vrnemo v gimnazijske klopi, obujamo spomine na različne dogodke, profesorje ... Izjemno sem bil vesel, da so bili prav vsi moji gimnazijski sošolci na mojem škofovskem posvečenju v ljubljanski stolnici 8. januarja 2006. Potem je bil sprejem in prav do konca je ostal naš razred, saj smo še dolgo v noč klepetali. Bilo je res fantastično ... Prav vsem sošolkam in sošolcem sem hvaležen, da sem bil v tako enkratnem razredu. Bili smo navdušeni za delo, pa tudi za to, da kakšno ušpičimo, radi smo se potepali, skratka popestrili obvezni pouk z našimi različnimi »dodatki«, ki so popestrili življenje. Vsak je bil edinstven na svoj način. Posebno mesto pa je v našem razredu imela naša predsednica razreda Darinka Vidmar, zdaj zdravnica in se piše Strmole. Imela je neomejen predsedniški mandat in ga ima še danes. Zelo pametno nas je znala povezovati in prenašati ter razumevati tisoče idej, ki smo jih imeli za različne projekte.

Z velikim veseljem spremljam sedanje delo Srednje šole Josipa Jurčiča v Ivančni Gorici. Čestitam ravnatelju prof. Jevnikarju in izredno kvalitetni profesorski ekipi, saj ima šola izreden ugled v slovenskem šolskem prostoru. To delo spremljam tudi kot predsednik maturitetne komisije. Vsem skupaj želim, da bi z bogastvom svojega osebnega pričevanja, in to velja prav za vse predmete, učence kvalitetno izobrazili, jih vzgojili v poštene osebnosti, predvsem pa, da bi prav v vsakem pomagali odkrivati njegove osebne talente. Tako ob šolskem znanju človek razvija samostojnost razmišljanja, ustvarjalnost in svojo enkratnost. Ob veselem sprejemanju samega sebe je prav tako pomembno, da v mladih čim bolj spodbujamo čut odgovornosti za bližnjega. Samo v osebnem odnosu, prijateljstvu mlad človek dobiva moči in poguma, da je rad to, kar je, in s tem doživlja bogastvo in lepoto bivanja.

Anton Jamnik se je rodil leta 1961 v Ljubljani, doma pa je iz Velike Ilove Gore v dobrepoljski občini. Po končani osnovni šoli se je vpisal na Gimnazijo Josipa Jurčiča, ki je bila tedaj nastanjena v stiškem samostanu. Po diplomu na teološki fakulteti je bil leta 1987 posvečen v duhovnika, bil

tri leta kaplan v Kočevju, potem pri dr. Alojziju Šuštarju za osebnega tajnika, magistriral 1993 in 1996 doktoriral iz filozofije. Na Škofijski klasični gimnaziji je bil učitelj filozofije in verskega pouka, postal je docent na teološki fakulteti, leta 2000 pa direktor Zavoda sv. Stanislava vse do imenovanja za ljubljanskega pomožnega škofa. Za škofovsko geslo si je izbrali stavek »Vi ste moji prijatelji«.

Še vedno predava filozofijo religije na teološki fakulteti ter predseduje državni maturitetni komisiji za filozofijo, predava po svetu in doma, piše knjige (Liberalizem in vprašanje etike), razprave (npr. Trstenjakovo etično pojmovanje človeka, Med vrednotami in liberalizmom, Postmoderna etična perspektiva, Strpnost - krepost za nove čase, Evropa išče svojo dušo, Propad totalitarnih ideologij in družbeno-moralna kriza idr.).

Kaj meni dr. Jamnik glede filozofije, kako jo je mogoče povezati z vsakdanjim življenjem in jo približati mladim rodovom?

Filozofija pomeni človekovo iskanje Boga. Najbolj presenetljivo pa je to, da ima človek možnost postavitve tega vprašanja. Bog je namreč človeku dal spoznanje in svobodo, ravno v tem pa je veličina človeka. Filozofija je tista, ki postavlja vprašanja, teologija pa prihaja kot razodetje, kot odgovor, preko nje pa se razodeva božja skrb za človeka. Razodetje pomeni prav to, da Bog sam prihaja k človeku.

V grškem smislu filozofija ne pomeni samo teoretičnega razmišljanja, telovadbe možganov ter postavljanja sistema, ki je daleč od realnega življenja, ampak je filozofija način življenja. Spraševanje o resnici vedno vodi k temu, da se oblikuje določena etika, iz tega potem izhaja tudi metafizika. Ali kot je Kant zapisal, da filozofija pomeni odgovor na tri vprašanja: kaj morem spoznati, kaj moram storiti in kaj smem upati. To troje naj bi se tesno povezovalo med seboj. Približati mladim filozofijo pomeni predvsem to, da v njej začutijo določen razmislek, ustvarjalno in kritično življenje o temeljnih vprašanjih, pa naj bo to ontologija, etika, filozofija religije, politična filozofija itd. To pomeni obogatitev njihovega življenja, predvsem pa je pomembno, da razvijejo lastno razmišljanje. Samo nekaj vedeti o filozofiji ni dovolj. Vedno, ko sem poučeval na gimnaziji in na fakulteti, sem želel, da bi ob znanju filozofije nekdo vedno bolj postajal filozof. Želim poudariti predvsem to, da bi dijaki in študenti na podlagi nekega vedenja čim bolj razvili osebno misel.

1981

Zadnja generacija maturantov v starih samostanskih prostorih

Bili smo zadnja generacija maturantov v starih samostanskih prostorih. S tramovi podprti stropi, majhna okna, zelene peči na drva in boj za sedenje v klopih ob peči pozimi ... pa posedanje ob ribniku in na klopcah zelenega dvorišča stiškega samostana poleti. Bili smo verjetno najmanjši oddelek v zgodovini gimnazije. Začelo nas je 22, v drugem letniku nas je bilo samo še 17. Prav zato smo bili še toliko bolj povezani med sabo; pomagali smo si (predvsem med kontrolnimi nalogami, pri spraševanju, pa tudi pri učenju) in bili zelo kolegialni (pri delitvi sendviča, ki ga je pripravila katera od mam, pa tudi pri špricanju). Ob koncu šolskega leta smo šli vedno na dvodnevni izlet, z razrednikom ali brez. Na maturantskem izletu smo bili v Sarajevu, Dubrovniku in na Korčuli – ker vmes ni bilo primerne prevoza, smo del poti celo prestopali.

Ta povezanost je ostala do danes. Srečujemo se že od vsega začetka vsako leto. Enkrat nas je bilo več, drugič manj, saj smo si v tem času ustvarjali družine in kariere. Srečujemo se na relaciji od Grosupljega do Trebnjega, od koder tudi prihajamo, največ pa nas je iz okolice Šentvida pri Stični. Srečujemo se tudi v sedanji gimnaziji Josipa Jurčiča na govorilnih urah za svoje otroke, ki so šli po naših stopinjah; pa tudi drugje, saj smo ostali prijatelji. Ne mine srečanje, da ne bi obujali spominov na stare samostanske zidove, profesorje, spraševanje, kontrolke, špricanje in na zbiranja zadnjih kovancev za liter deita in »džuboks« v Štalci ali Pod lipo. Vedno se spomnimo še kakšne nove, skupaj preživete dogodivščine. Šentvidčanov nas je bilo kar nekaj, večkrat smo šli domov peš, a nikoli nas ni bilo preveč za fička prof. Uršičeve, ki ni nikoli odpeljala mimo. Spomnimo se, kako so se naši fantje dogovorili in prišli v šolo v očetovih poročnih oblekah. Veliko je spominov, večinoma lepih.

Žal smo se v velikem številu srečali tudi tik pred zadnjim novim letom, da se poslovimo od naše sošolke Marije Grčman, rojene Kek. Z boleznijo se je srečala že pred leti, jo z veliko močjo in optimizmom premagala, a je udarila ponovno.

Z Marijo sva ostali sošolki tudi na fakulteti za kemijo in prebili skupaj marsikatero uro, noč ob knjigah. Po diplomi sta se najini poklicni poti ločili; Marija se je zaposlila v svoji stroki, mene pa je premagala ljubezen do letal, kjer sem si začela

Zadnji posnetek z Marijo

služiti kruh že kot študentka. A ostali sva v prijateljskih stikih. Marija je bila izjemna oseba; preprosta, vedno nasmejana in pripravljena pomagati. Ob družini, štirih otrocih in zahtevam v službi je naredila še magisterij in doktorat. Na zadnji obletnici lani poleti nas je polna optimizma povabila na naslednjo obletnico v svojo zidanico. Ponosna sem, da je bila med nami, del nas in za vedno bo ostala v naših srcih.

Še vedno se redno srečujemo

Želela bi, da bi bilo tudi pri zdajšnjih generacijah šolajočih toliko prijateljstva, tovarštva in iskrenosti, kot jo je bilo in je še vedno med nami.

Želela bi, da bi si pomagali med sabo, tako pri učenju kot kakršnikoli drugih težavah in najstniških problemih.

Želela bi, da bi se več pogovarjali tako doma kot v šoli in ne nazadnje bili odgovorni in poštene.

Tatjana Petan Mele

1982

Zgodovina se ponavlja ...

V jeseni leta 1978 sem vstopila v Gimnazijo Josipa Jurčiča v Stični. Bila sem že četrta iz naše družine, ki sem odšla na srednješolsko izobraževanje v stiško gimnazijo. Pri odločitvi je bila pomembna bližina, dobra železniška povezava in možnost, da ob gimnaziji nadaljujem glasbeno izobraževanje v domači okolici ter sem vsaj še nekaj let v domačem gnezdu, ki mi je nudilo preprosto, urejeno in kulturno bogato življenje.

Gimnazija mi je pomenila predvsem nadaljevanje splošnega izobraževanja, vse temeljne aktivnosti pa sem v največji meri posvečala glasbenemu izobraževanju in ustvarjalnosti. Takratni čas, splošne razmere in podeželsko okolje za tovrstno početje in želje niso bili naklonjeni. Zato sem večkrat na teden takoj po gimnazijskem pouku potovala še v Trebnje in kasneje v Ljubljano, da sem ob glasbenih pedagogih pilila še tehniko igranja klavirja in poustvarjanja klavirske literature, razumevanje kontrapunkta, harmonije in solfeggia. Že v večernih urah sem z vlakom prihajala domov, kjer pa me je čakalo še vse delo za prihodnji dan v gimnaziji. Čeprav je bilo dostikrat zelo naporno, sem vse vztrajno izpolnjevala, saj sem imela vseskozi jasen cilj: želim študirati glasbo in postati učiteljica, ki bo z otroki ustvarjala glasbene pravljice, spevoigre, muzikale in predvsem otroke navduševala za umetniško-glasbeno poustvarjanje.

Gimnazijska leta so mi hitro minila in po zaključnem izpitu na stiški gimnaziji sem uspešno opravila tudi sprejemni izpit na Akademiji za glasbo v Ljubljani, kjer sem študirala glasbeno pedagogiko. Mislim, da sem bila do takrat prva, ki sem odšla s stiške gimnazije na študij glasbe na ljubljansko Akademijo za glasbo. Spominjam se, da so me bili profesorji že na sprejemnem izpitu veseli, saj je bilo takrat na Dolenjskem pomanjkanje učiteljev glasbe, kar pa je bila posledica tudi šele ustanavljanja glasbenih šol. Ob študiju sem uresničevala svojo dolgoletno željo. Študijska leta sem preživela skozi praktično glasbeno udejstvovanje ob poučevanju otrok in pevskih zborov. Že kot študentka v drugem letniku AG sem postala učiteljica glasbene vzgoje in pevskih zborov na šolah blizu domačega kraja. Vajena večletnih naporov in celodnevne delavnosti sem poleg študija že ob koncu tretjega letnika AG na OŠ pripravila otroško spevoigro R. Gobca Kresniček, ki je odmevno zapolnila dolenjsko

Pevski zbor 1984 na OŠ Veliki Gaber

glasbeno dejavnost in jo je posnela in predvajala tudi TV Ljubljana. Po diplomi na AG v Ljubljani se mi življenje praktično ni nič spremenilo; že dobri dve desetletji glasbeno ustvarjam z učenci tudi glasbene pravljice, operete in muzikale, pri tem pa zmeraj za vse nastopajoče tudi sama izdelam kostume. Svoje službeno delo sem zmeraj občutila kot izredno možnost glasbenega ustvarjanja z otroki in me je delo vseskozi ustvarjalno izpopolnjevalo in bogatilo.

Mislim, da sem svoje glasbeno navdušenje nehote ob ustvarjalnem načinu življenja prenašala tudi na svojo družino, saj so se vsi trije otroci že od malega radi glasbeno in ustvarjalno izražali. Sedaj pa že stopajo po mojih glasbenih stopinjah, ki pa so celo mnogo večji podvigi, seveda primerni sedanjim možnostim glasbenega izobraževanja. Vesela pa sem predvsem, da so si v tem potrošniškem času raje izbrali naporno, a čudovito pot z glasbo in umetnostjo, ki jih srečno izpolnjuje, prav tako, kot je mene ob vseh naporih.

Zgodovina se resnično ponavlja: pred dvema letoma je tudi sin maturiral na Gimnaziji Josipa Jurčiča in se odločil za študij glasbe na AG v Ljubljani.

Spomin na gimnazijska leta pa je še vedno živ; obnavlja se ob pogostih srečanjih s sošolci vsakih pet let ali pa kar ob poklicnem sodelovanju, saj se mi velikokrat zgodi, da sem nekdani sošolki ali sošolcu v vlogi učiteljice njihovega otroka. Tudi z mnogimi gimnazijskimi profesorji se večkrat srečujem v različnih vlogah in zmeraj mi je ob pogovoru prijetno. Zavedam se, da mi je vsak podaril za prihodnost del sebe in tega se vedno bolj zavedam tudi sama, ko delam z učenci.

Nekatere sošolce svojega letnika v gimnaziji pa redno srečujem preko medijev, saj so postali prepoznavni glasovi na RTV Slovenija: Robert Škrjanc nam predstavlja družbenopolitične razmere, Darja Groznik bogati program Vala 202, Tomaž Perpar prinaša vesti s Kmetijskega inštituta ... Veliko sošolk je razrednih učiteljic in vzgajajo slovensko bodočnost, Katarina Vukelič nas zdravi, doktor geografskih znanosti pa je postal Jernej Zupančič. Milena Živkovič nas povabi v svoje prijetno domovanje blizu Mannheima, kjer pridno poučuje tudi slovenščino, srbsščino in hrvaščino

vse, ki se tam želijo naučiti teh jezikov. Sicer pa je tudi uspešna ekonomistka.

Čeprav so se naše življenjske poti razšle po uspešno opravljenem zaključnem izpitu na stiški gimnaziji, smo prijatelji in v mislih povezani, saj smo del življenjske poti prehodili blizu domačega kraja in stiška gimnazija je v vseh nas za zmeraj pustila svoj pečat, ki se ga s hvaležnostjo radi spominjamo.

Marta (Kramar) Steklasa

1983

Češpljev gaj

Pripadamo generaciji, ki je daljnega leta 1979 svoje šolanje na gimnaziji začela še v prostorih starega stiškega samostana. Nekje na polovici pa so nas preselili v nove prostore šolskega centra. Prav gotovo so najbolj romantični spomini vezani na razrede in hodnike za debelimi zidovi stiškega samostana.

Bili smo poseben razred. V razredu sta bila dva, nekaj časa pa »celo« trije sošolci. Zaradi tega smo si pridobili zanimiv vzdevek, ki je bil v rabi tako pri gimnazijah kot pri nekaterih profesorjih (češpljev gaj). Naša razredničarka gospa Cilka Žagar je imela z nami obilo potrpljenja in nas uspešno pripeljala do konca. Gimnazijska leta pa smo preživel v večjimi ali manjšimi pretresi. Večje pretese smo preživljali pri urah biologije, kjer so se včasih dogajali celo »potresi«. Zato pa so nam te ure dobro ostale v spominu in še danes vemo, kaj je fotosinteza. Zanimivo je bilo tudi pri zgodovini, kjer je profesor znal zelo popestriti ure. Pravo strahospoštovanje smo občutili pred urami francoščine in matematike.

Najbolj pa so bile prijetne in kratke ure v Gradičku, Štalci ali Hramu ob kavici in soku (ampak zares samo to!), ko smo čakali na vlak ali avtobus. Tam smo obdelali vse tiste življenjske teme, o katerih pa nam v šoli niso povedali kaj veliko. Kdo od nas se ne spomni maturantskega izleta na Pagu; za mnoge iti na morje v tistih časih, ni bilo samoumevno. Pa norčij, ki si jih »tradicionalno« lahko privoščijo maturanti, da proslavijo svoj zrelostni izpit, vaj za četvorko ...

Ko danes gledamo nazaj, ko smo si že nabrali nekaj življenjskih izkušenj in se nam je časovna dimenzija že nekoliko spremenila, so bila to prijetna, lahkotna leta, ki so hitro minila. Preprosto moraš preživeti tista najbolj napeta

Generacija 1983 v 1. letniku

obdobja ocenjevanja. Kako, pa je odvisno od posameznikovih ambicij in želja.

Naše poti so se žal razšle in naših srečanj praktično ni. Med nami resda ni velikih imen, ni predsednikov, poslancev, ministrov, še manj škofa. Najde pa se kakšna super mama s številom otrok, ki precej presega slovensko povprečje. Veseli pa smo, ko se srečamo na današnjih poteh. Ne glede na to, koliko in kako je posamezniku uspelo v življenju, nas združujejo skupni spomini in dejstvo, da smo hodili na dobro šolo. Žal se naša generacija ne dobiva prav pogosto, zbirali smo se ob žalostnih trenutkih, saj smo izgubili že tri sošolce. Pa vendar bo mogoče ravno tole premišljevanje pripomoglo, da se letos srečamo. Nekaj nas je to trdno sklenilo. Generacije naših otrok, ki se zdaj šolajo na stiški gimnaziji, so mogoče drugačne od nas. Živijo v drugačnem, bolj storilnostno naravnem svetu, pa vendar se tudi v njih skrivajo radovedni, iskrivi otroci. Želimo jim, da bi tudi oni odkrivali osupljivi svet znanja. Svet, ki so nam ga uro za uro in dan za dnem odkrivali profesorji našega časa.

Mojca in Maruša

1984

Najlepša leta so gimnazijska

Ozirati se nazaj na prehojeno pot je po navadi hvalevredno dejanje, ker naj bi se iz doživetega naučili vsaj to, da nekaterih napak ne smemo ponoviti. Prav tako se ne spodobi pozabiti lepih stvari in dogodkov, ki morejo človeka v manj veselih trenutkih ohranjati v primerni kondiciji ... Spomin je treba vedno znova krepiti, da služi človeku na poti zorenja. Ciceronov izrek o spominu »Memoria minuitur, nisi eam exerceas« (Spomin slabi, če ga ne uriš) velja upoštevati kot opozorilo, da je spomin vredno negovati. V tej luči je smiselno pogledati (spomniti se) tudi v čas gimnazijskih let. Pogosto sem slišal praviti starejše študente in že zaposlene, ko je pogovor nanesel na gimnazijo, da so jim bila gimnazijska leta najlepše obdobje v življenju. Danes se jim pridružujem s podobno trditvijo. Zakaj? Tisti, ki sem jim postavil to vprašanje, mi niso nikoli jasno odgovorili. Dana mi je priložnost, da nanj odgovorim jaz.

V prvem letniku srednje šole (gimnazije) naj bi si človek izoblikoval svetovni nazor, samostojen pogled na svet. Samo dve poti se ponujata mlademu človeku, da uresniči svoje gledanje na svet: idealistična in materialistična. Nekaterim je bliže prva, idealistična pot, katere cilj ne opravičuje sredstev. Druga pot je bolj ekvatorialna, pozemeljska. Romarji na njej so v nevarnosti, da pretiravajo v nenasitnosti in požrešnosti, da bolj poudarjajo imeti kot biti. V drugem in tretjem letniku naj bi se mladostnik dejansko in ne zgolj teoretično zavedal svojih dolžnosti in pravic. Sprejemal naj bi odgovornost za svoje besede in dejanja. V četrtem letniku in pri sami pripravi na maturo naj bi dosegel zrelost, ki je lastna tistim, ki si že ustvarjajo družine in prevzamejo skrb za potomstvo.

Navkljub dejstvu, da smo mnogi obiskovali stiško gimnazijo v času socialistično-komunistične Jugoslavije, katere sestavni del je bila naša Slovenija, smemo po tolikih letih zapisati, da nismo bili deležni hujših pritiskov ali psihičnega maltretiranja, kakršnega so bili deležni mnogi moji sovrstniki iz drugih socialističnih evropskih dežel. Z njimi sem namreč imel veliko stikov v času fakultetnega študija.

Za dobro voljo smem zapisati, da nas je profesorica, ki sem jo sicer zelo spoštoval, v prvem letniku gimnazije nagovarjala, naj se vpišemo v Zvezo komunistov, ki da je napredna organizacija, zato bi bilo prav, da bi se vanjo včlanili pametni,

Marjan Lampret

svobodomiselni in napredni dijaki. Zanimivo je bilo, da se v mojem razredu (1. b) ni našel nihče, ki bi bil 'napreden', 'pameten' ... Le ena sošolka je v duhu lojalnosti do profesorice sramežljivo izdala: »Še ne vem, se bomo doma pogovorili.« Ko je profesorica zapustila razred, je vzkliknila: »Mene bo 'fotr' ubil, če se vpišem v partijo! Ne pride v poštev!« Mislim, da se je takšno novačenje za članstvo v ZKS zgodilo samo enkrat. Torej, ne moremo reči, da smo bili pod prisilo ...

Za nežno ali manj nežno prisilo je šlo tedaj, kadar so nas nekateri profesorji obteževali s svojimi edino zveličavnimi predmeti, pa naj je šlo za biologijo, slovenščino ali kateri koli drug predmet. Najmanj lepe spomine imam na 'posiljevanje' možganov, ko se je bilo treba učiti neumnosti, namesto da bi tedaj človek kaj pametnega prebral, na primer iz zakladnice domače proze in poezije. Ni pomembno, ali bi to počenjal, gre za načelo. Samo en primerček navajam: trije dijaki smo bili pri predmetu zgodovine določeni za tekmovanje iz snovi »Tito, revolucija, mir«. Privolili smo in na veliko željo profesorja zgodovine pristali v ekipi, ki je našo gimnazijo zastopala na državnem tekmovanju. Z nastopom smo si zagotovili odlično oceno, z morebitno zavrnitvijo pa bi bila končna ocena malo nižja ... Od tega tekmovanja je preteklo že četrto stoletje. In ne boste verjeli, še vedno poznam odgovor na vprašanje s tega tekmovanja, zakaj je bil delegatski sistem v Jugoslaviji nujno potreben: »Z uvajanjem delegatskega sistema je naša družba ustvarila pogoje za večjo stabilnost socialistične, samoupravne demokracije, kar je bistvena predpostavka hitrejšega in skupnega razvoja vseh demokratičnih oblik družbenega in političnega življenja.« Odgovor je bil popolnoma pravilen ...

Tragikomično je le to, da so bili možgani dobesedno zastrupljeni in v enem delu še vedno

niso dekontaminirani ... Problematično je to, da omenjenega besedila ne znam na pamet citirati samo jaz in moji dve sotekmovalki, žal, ga znata na pamet tudi Pahor in Potrč in še kdo iz vladajoče garniture in nam ga citirajo v svojih razpravah, ko gre za pomembne odločitve za prihodnost naše države ...

Navkljub zapisanemu moram priznati, da mi je gimnazija dala lepo popotnico za življenje in zato nisem okleval, na katero fakulteto naj se vpišem, če hočem nekaj narediti za svojo državo, za narod, ki mu z veseljem pripadam. Vpisal sem se na Teološko fakulteto in po šestih letih rednega študija me je tedanji nadškof msgr. dr. Alojzij Šuštar posvetil v duhovnika. Najprej me je

imenoval za kaplana, nato pa za župnika v Kočevju. Enajst let sem tam služboval kot duhovnik in si prizadeval ne samo za pristno krščansko vero, marveč tudi za osveščenost ljudi, ki tam živijo in pripadajo 22 različnim narodnostim. Učili smo se spoštovati drug drugega, predvsem pa se sprejemati v drugačnosti. Najlepši trenutki so bili v času osamosvajanja Slovenije. Odprle so se poti do Kočevske Reke in Gotenice, kjer si je komunistični režim pripravil 100 metrov pod zemljo lepa bivališča s kinodvorano, z operacijsko sobo, z udobnimi ležišči v primeru napada tujih, sovražnih sil na državo ... Prvič po 45 letih smo smeli tam

maševati in ljudem podeljevati zakramente. Krstili smo na desetine otrok policistov, vojakov in še danes smo (prenekateri) dobri prijatelji. Ker so komunisti na Kočevskem po vojni porušili okrog 90 cerkva in preko 400 kapelic, smo maševali v kinodvorani, kasneje pa v novozgrajeni cerkvi v Kočevski Reki. Preprostost nas je povezala in postali smo prijatelji. Vera jim ni bila vsiljena, marveč je mnogim, kot so trdili, vrnila človeško dostojanstvo in jim okrepila pogum. Če so prvi kristjani maševali v katakombah in ohranili voljo do življenja in vero v Boga, zakaj ne bi po dveh tisočletjih, ko nam nihče ne more in ne sme prepovedovati svobodne veroizpovedi, svobodno ustvarjali v tem delu Slovenije ... Tako so mnogi razmišljali in se veselili novega stila življenja: nič več zaprti v zlati goteniški in kočevskoreški kletki.

Kot duhovnik sem doživljal smisel svojega poklica v vsej hvaležnosti do tistih, ki so me na poti priprave bogatili bodisi s svojim zgledom bodisi s tem, da sem se od njih naučil, kakšen ne bi smel biti. Vsem, prvim in slednjim, privoščim blagoslovov nebes in zemlje. Hvala in boglonaj vsem gimnazijskim profesoricom in profesorjem, sošolkam in sošolcem, kakor tudi tistim, s katerimi smo se družili v času gimnazijskih let – pa ni pomembno, ali spadajo med prve ali med slednje!

Marjan Lampret, župnik v Šmartnu pri Litiji

1985

Kovinarji smo bili šminkerji, foucki in kmetje

Spomnim se na lepa leta srednje šole. Mi smo bili druga generacija usmerjenega izobraževanja z razrednikom Francijem Žnidaršičem. Kovinarska šola je delovala vzporedno z litostrojsko šolo. Pokrovitelj šole je bil Livar Ivančna Gorica. Tedanji generalni direktor Livarne je bil Valentin Mendiževac, ki je bil na šolo zelo ponosen. Leta 1985 je prejel Kraigherjevo nagrado. Jaz sem mu šel kot predstavnik srednje šole izročiti šopek rož in lepe želje.

Naša generacija se je dobivala z zamikom 5 let. Zadnjič smo bili za 20-letnico na Perovem. Za vsa srečanja je zaslužna sošolka Brigita Fajdiga.

Kovinarsko šolo smo sestavljali Grosupeljčani (šminkerji), Dobropoljci (foucki) in Šentvičani. Nam pa so rekli kmetje.

Od naše generacije je bil najuspešnejši podjetnik Borut Petrič iz Višnje Gore. V Elvezu je imel zaposlenih 120 ljudi. Žal je že pokojni. Umrli pa sta tudi Alojz Mišmaš in Tine Miklavčič s Primskovega.

Na stopnicah pred šolo

V srednji šole sem se veliko naučil, predvsem praktičnih del. Imeli smo lepo delavnico in dobre predavatelje. Srednjo šolo sem končal kot oblikovalec kovin. Zaposlil sem se v IMP - Tovarna armatur v Ivančni Gorici. Delal sem kot izdelovalec prototipnih izdelkov in naprav, torej kot orodjar. Delo sem opravljal 7 let, potem pa sem v firmi

Armex 11 let izdeloval vse za vodovod. Sedanja služba pa je pri Akrapoviču in tu sem strugar. Vseskozi pa opravljam dopolnilno dejavnost, ta pa je delo na kmetiji in prav to mi vzame največ časa.

Na sliki sem prvi z desne. Zraven mene je Toni Rojec, nato Drago Lokar, prof. Franci Žnidaršič pa

je v prvi vrsti drugi z leve. Na sredini pa so naša tri dekleta: Brigita Fajdiga, Joži Blatnik, Marjana Kuhelj. V zadnji vrsti drugi z leve pa je Anton Zajc iz Žalne, ki je postal duhovnik.

Bojan Štrus

V nove, svetle učilnice in zavidanja vredno telovadnico

Ko smo se preplašeni osmošolci prihajali vpisovat, je bil sedež šole, takrat še gimnazije, še v Samostanu Stična in že mogočna, a nekoliko temačna in skrivnostna zgradba je name napravila še dodaten vtis, tako da je bil strah pred novim in neznanim še večji.

Naša generacija je imela »srečo« z eksperimentom, ki se je imenoval usmerjeno izobraževanje, in se je pričel z 1. 9. 1981, tako da smo tega dne začeli obiskovati Srednjo šolo družboslovno-jezikoslovne usmeritve v Šolskem centru Josip Jurčič Ivančna Gorica in ne v Gimnaziji Stična. Spomnim se polemik o tem, ali je šola v Ivančni Gorici ali Stični, dijakom te polemike niti niso prišle do živega, nam se je zdelo, da smo v šoli nasproti Marofa, od koder se je iz svinjske farme posebej v pomladanskih in poletnih dnevih širil dokaj neprijeten prvinski vonj, ki pa nas že po nekaj dneh ni popolnoma nič motil.

Ob začetku šolanja so nas pričakali popolnoma novi prostori, svetle učilnice in telovadnica, ki so nam jo zavidali skoraj vsi, ki so po končani osnovni šoli nadaljevali šolanje v Ljubljani.

V razredu smo se zbrali iz vseh vetrov, od Ljubljane, nekdanje grosupeljske občine do Trebnjega. Na začetku smo bili vsi previdno zadržani in se držali vsak zase, kasneje pa smo postali prijatelji, in to pravi, saj imam še po 25 letih, ki so (žal) minila od maturantskega plesa, v imeniku mobilnega telefona telefonske številke polovice takratnega razreda.

Imeli smo srečo, da nam je bila razredničarka rosno mlada Marina Strnad, ki nas je hkrati razumela in nam (skoraj vse) odpuščala, po drugi strani pa nas je znala zelo subtilno in brez povzdigovanja glasu usmerjati točno tja, kamor je želela. In tudi zaradi njenega načina »razrednikovanja« smo ne samo uspešno zaključili šolanje, ampak tudi ostali prijatelji. Znala je spodbuditi medsebojno pomoč.

Pred petimi leti, ko smo se nazadnje zbrali ob 20-letnici zaključka (»usmerjenci« namreč nismo

opravljali mature, kar je bil velik plus, minus pa, da smo po zaključku šolanja dobili naziv informatik, bibliotekar, arhivist in dokumentalist ..., komentar ni potreben), so iz razreda manjkali samo štirje. Noč, ki je trajala do naslednjega belega dne, je minila kot v delčku sekunde, ob obnavljanju starih zgodb, ob katerih smo se na smrt zabavali, in seveda klasičnem »up-datu« kje živiš, kaj delaš, otroci, služba ... Tudi takrat sem začutil, da so okoli mene ljudje, ki jih imam rad in se še vedno čutim pripadnega 4. b. In vsakokrat sem vesel, če me pokliče sošolka ali sošolec, ne glede, zakaj kliče.

Šola je bila v tistem času dovolj majhna in intimna, da smo se poznali dijaki vseh letnikov in vseh paralelek. Spletle so se tudi nekatere čustvene naveze, katerih večina je minila že med šolanjem ali kmalu po zaključku, druge pa so se nadaljevale s porokami. Iz razreda smo imeli dva poročena para (fantje smo bili samo štirje), eden je še skupaj.

Anekdot iz časa šolanja je za mali ocean. Svojemu starejšemu sinu, ki gre letos v gimnazijo, večkrat povem, kako je bil eden najstrožjih in hkrati najpravičnejših profesorjev sedanji ravnatelj gospod Milan Jevnikar, za katerega je veljalo, da je pri njegovi šolski nalogi nemogoče prepisovati, ker pozna vse možne trike in vse vidi. Dokler sošolka, ki je zaradi njenega sedanjega poklica ne želim imenovati z imenom (da ne bi postala idol sedanjim generacijam dijakov), ni iznašla za tiste čase popolnoma revolucionarnega načina, ki mu tudi Milko ni bil kos. Namreč: sredi zime se je pojavila v hudem mini krilu (ki je fantom onemogočalo tudi najmanjšo koncentracijo na šolsko nalogo) in ne predebelih nogavicah, skozi katere se je dalo brati, pod katerimi je imela prav na robu miniča montiran »plonk listek«. In ji je seveda uspelo, pri čemer je krilce po potrebi pomikala centimeter ali dva dol ali navzgor, odvisno od Milkovega gibanja po učilnici.

V drugem letniku se nam je pridružil nov sošolec, ki mu ni uspelo absolvirati letnika v Ljubljani, umetniška duša, igral je bobne pri takrat in danes znani slovenski glasbeni skupini. Res je bil pravi

umetnik, lepega dne je zjutraj stopil iz vlaka v Ivančni Gorici, se udaril po glavi in rekel: »Matr, puzabu sm, dons mam v London snemanje!!!« Odšel je na štop (takrat priljubljen način prevoza predvsem tistih, ki so kakšno uro prej zapustili našo družbo in bili posledično zabeleženi v dnevniku kot (ne)opravičeno odsotni) in se ni vrnil dva meseca. Letnika mu žal ni uspelo izdelati.

Med olimpijskimi igrami 1984 je drug sošolec razredničarki Marini z vso resnostjo oznanil, da bo manjkal cel mesec, ker mora s smučarskim klubom v Sarajevo, kjer je angažiran pri urejanju prog. Tako je tudi bilo, po prihodu očeta na govorilne ure kakšen mesec kasneje pa sta se tako oče kot Marina močno čudila, kje je bil ves mesec. Oče je povedal, da je redno vsak dan odhajal zjutraj v šolo in se vračal domov, v Sarajevu pa zagotovo ni bil (Marina pa je dodala, da tudi v šoli ne). Pa je uspešno dokončal šolanje (res da je nekdo v četrtem letniku zanj napisal spis za popravni izpit iz slovenščine, on pa ga je lastnoročno prepisal), danes pa je uspešen podjetnik.

Šola nam je dala dovolj šolskega in življenjskega znanja, da smo se našli in znašli v življenju, seveda vsak po svojih željah, potrebah in možnostih.

Sam sem šolanje nadaljeval na Pravni fakulteti v Ljubljani, študij končal pred rokom, saj mi je znanje, ki sem ga dobil v srednji šoli, dalo več kot dobro podlago za nadaljevanje.

Po sodnem pripravništvu sem postal kazenski sodnik, se po trinajstih letih odpovedal trajnemu sodniškemu mandatu, sedaj pa sem mlajši (kar se glede na moja leta nenavadno sliši) partner v največji slovenski odvetniški družbi, kjer imam srečo, da je moj hobi (kazensko pravo) hkrati tudi moj poklic.

Še vedno pa se z veseljem in nostalgijo spomnim srednješolskih časov, saj so mi zaradi šole, dijakov in profesorjev ostali v krasnem spominu.

Janez Koščak

Mladim privzgojimo občutek odgovornosti

Naša generacija je bila izjemna ne le po znanju in sposobnostih, ampak tudi po številu razredničark, ki smo jih zamenjali. Bile so kar štiri: Renata Rovšek v prvem polletju prvega letnika, nato Marina Strnad, Ida Radan in Staša Glavič. Tudi profesorice angleščine, je bilo pet: Renata Rovšek, Ida Radan, Ana Kosor, Maja Lozar, Ana Volk Kosor. Zamenjali pa smo tudi tri ravnateljice: na začetku je bil Jože Intihar, nato Cilka Žagar, ob zaključku šolanja pa je šolo vodila ravnateljica Cvetka Bunc.

Ob omembi srednje šole se spomnim prihoda v šolo na prvi šolski dan. Velika množica dijakov, ki se je usula z jutranjega vlaka in odšla peš proti šoli kar po glavni cesti v smeri proti Stični. Že od daleč je bila vidna nova velika modra šola sredi neokrnjene narave ob gozdičku, ki je 1. 9. 1981 prvič sprejela dijake. Bili smo prva generacija usmerjencev in šolo smo si delili skupaj z že prekaljenimi gimnazijci in osnovnošolci. Kmalu je sledila uradna otvoritev šole in priprava programa za slovesnost. Zato smo bili že prvi teden pri uri slovenščine deležni povabila prof. Žagarjeve v pevski zbor in obveznega preizkusa glasbenih sposobnosti. Dijaki višjih letnikov so nam povedali, da se prof. Žagarjevi najbolj prikupimo s sodelovanjem v pevskem zboru in da je pozitivna ocena pri slovenščini zagotovljena.

Majda Kovačič Cimperman

Tudi sicer imam na prof. Žagarjevo lepe spomine. Bila je izjemna profesorica slovenščine, poučevala pa je tudi umetnost in bila v času našega šolanja v. d. ravnateljice. Ves čas je vodila pevski zbor in skrbela za kulturno dogajanje na šoli. Mislim, da smo se poleg razredničarke največkrat s svojimi problemi obrnili nanjo. Imeli smo tudi priložnost, da smo v času šolanja skupaj praznovali njen okrogli življenjski jubilej, čeprav je to želela prikriti. A njen rojstni dan nam je bil zelo znan, pa čeprav ga je praznovala le vsaka štiri leta. Za

okroglo obletnico smo jo pri uri slovenščine presenetili z okroglim številom jabolk, ki smo jih lično dekorirali v pleteno košaro. Tega darila je bila izjemno vesela.

Spominjam se tudi dogodka ob odhodu prof. Milana Jevnikarja na služenje vojaškega roka in nato njegove vrnitve med dijake s kratko pristriženimi lasmi. Bil je med mlajšimi v profesorskem zboru, a s svojim humorjem in podajanjem snovi nas je vse pritegnil. Tudi tisti, ki matematike niso marali, so jo ob njegovem nazornem podajanju vzljubili. Prof. Jevnikar je vse dijake vikal in to je bilo nekaj posebnega, saj v osnovni šoli tega nismo bili vajeni. Zelo smo ga cenili in spoštovali.

Najbolj ponosna sem na sošolko Ksenijo Livk. Spoznali sva se na prvi šolski dan v srednji šoli. Je moja prijateljica že petindvajset let. Tudi najini družini se pogosto obiskujeta in vse pomembne življenjske dogodke sva obeležili skupaj. Sicer pa je dokončala študij ekonomije in dela kot vodja računovodstva v A-bančni družbi za upravljanje.

V naši generaciji je kar nekaj sošolcev zelo uspešnih in na pomembnih mestih, tako Jaka Koščak, odvetnik v Odvetniški družbi Čeferin, sošolka Katarina Marolt, višja sodnica na Višjem sodišču v Ljubljani, Dragica Perpar profesorica na Srednji ekonomski šoli in gimnaziji Josipa Jurčiča v Ivančni Gorici, Tadeja Kavšek profesorica na OŠ Maksa Pečarja v Črnučah.

Današnji srednješolci odraščajo v hitrem tempu življenja, kjer družina nima takšnega mesta, kot ga je imela nekoč. To vse se odraža na naši šolajoči mladini. Zagotovo je pomembno, da mladim privzgojimo občutek odgovornosti. Šola ne more narediti čudežne spremembe, sploh ne čez noč, zagotovo pa lahko veliko pripomore k oblikovanju mlade osebnosti v sodelovanju s starši. Nekaj zagotovo velja: Če starši cenijo in spoštujejo delo profesorja, tudi dijak ceni in spoštuje profesorjevo delo.

Stiška gimnazija je bila, je in bo gimnazija, ki daje številnim mladim kvalitetno splošno izobrazbo.

Sem ravnateljica Osnovne šole dr. Ivana Prijatelja v Sodražici. V okviru šole vodim tudi podružnično šolo in enoto vrtca s šestimi oddelki. Funkcijo ravnateljice opravljam četrto šolsko leto z vso odgovornostjo in velikim veseljem. Ob številnih obveznostih pa si najraje še vedno vzamem čas za učence in rada prisluhnem njihovim pobudam in idejam. Strokovno se že dvaindvajset let ukvarjam

s pedagoškim delom in delujem na področju šolstva. Po zaključenem študiju specialne pedagogike sem vpisala še visokošolski študij razrednega pouka. Osemnajst let sem poučevala na razredni stopnji in več kot petnajst let bila strokovna sodelavka na Osnovni šoli Stična. Tako sem svoje pedagoško poslanstvo več kot dvanajst let delila tudi s stiškimi gimnazijci in profesorskim zborom, saj smo bili pod isto streho v modri šoli.

Zadnje desetletje aktivno sodelujem tudi z Zavodom za šolstvo kot organizatorica in predavateljica na dveh področjih, in sicer na področju IKT in na področju delovanja mentorskih mrež.

Pedagoško delo poznam z vseh plati – kot ravnateljica, učiteljica, predavateljica in mama dveh osnovnošolcev. Moja otroka, Kaja in Aljaž, obiskujeta OŠ Primoža Trubarja v Velikih Laščah. Tako aktivno spremljam tudi življenje in delo domače šole in sem že drugi mandat predstavnica ustanovitelja v svetu zavoda. V velikolaški občini aktivno sodelujem tudi v odboru za družbene dejavnosti in pri nastajanju občinskega glasila, nekaj let kot urednica, zadnje časa pa kot članica uredniškega odbora.

Zadnjih petnajst let z družino živim v svoji hiši na Rašici, v rojstnem kraju Primoža Trubarja, ki je med Slovenci dobro poznan. Lahko rečem, da sem srečen človek in da sem v življenju dosegla vse zastavljene mladostne cilje.

Ponosna sem, da sem stiška »maturantka« družboslovno-jezikovne srednje šole iz prve generacije usmerjenega izobraževanja in to rada povem tudi drugim.

Še živo se spominjam intervjuja z ravnateljem Intiharjem, ki sem ga pripravila v prvem letniku za šolsko glasilo Iskre. Opraviti pogovor z ravnateljem in še kot čisto zelen srednješolec, je bilo pogumno dejanje. Pogovor z njim je bil zelo zanimiv, razgiban, na udobnih sedežih v njegovi mali pisarni in celo s sokom naju je tajnica postregla. Dogodek, ki ga imam še danes živo pred očmi in ga ne bom nikoli pozabila. A končni zapis intervjuja za Iskre je šel skozi njegovo avtorizacijo in nekaj podatkov sva potem izpustila pri objavi, ker so bili preveč osebni in jih gospod ravnatelj ni želel deliti z vsemi. Sem pa pri gospodu Intiharju od tedaj naprej imela posebno mesto, saj me je vedno ogovoril na šolskih hodnikih.

Majda Kovačič Cimperman

1986

Gimnazijske prešernosti

V času pred letom 1990 so se že močno razmahnila civilnodružbena gibanja in majali so se že temelji prejšnje države. To je bil čas, v katerem je moja generacija obiskovala Srednjo šolo Josipa Jurčiča v Ivančni Gorici. Nekako nezavedno je bil to del nas, vse te spremembe pa smo sprejemali kot povsem samoumevne.

Imeli smo srečo, da smo bili del tega časa, v katerem so s polnimi pljuči odmevali punk in nove parole demokracije, kljub temu da so takratni mladinski funkcionarji o srednji šoli govorili kot o kadrovskem bazenu dolenjske regije. Gimnazija je bila kljub svoji navidezni odmaknjenosti od centrov dogajanja oaza svobodomiselnosti in na tisti čas se spominjamo ne samo z nostalgijo po mladostnih brezskrbnostih, prvih ljubeznih in prijateljih za vse življenje, temveč tudi s posebnim občutkom popolne osebne svobode, ki se je v tistih trenutkih nismo zavedali. To je bil čas, ko je bilo dopuščeno razmišljati po svoji volji, pisati in govoriti o vsem. Z današnje perspektive šele lahko prepoznamo bogastvo različnosti nazorov profesorjev in posrečeno mešanico tradicionalnih vrednot okoliša šole in liberalnosti duha v njej. Tudi če to ni povsem držalo za svet okoli nas, je bilo to nepisano pravilo v naši gimnaziji. Srednji šoli pravzaprav nismo nikoli rekli drugače kot le gimnazija – ne glede na očitno nenehne šolske reforme, ki so nas poimenovala za družboslovne tehnike iz TOZD-a Srednja šola družboslovne in kovinarske usmeritve. Šolski radio, ki smo ga z veseljem uporabljali, je tako prenesel vse naše pobalinske domislice, zaradi katerih bi lahko zardevale še generacije naših potomcev. Takrat pa so se intervju z živalmi iz bližnje farme, branje provokativnih besedil, pesmi v prvič slišanih jezikih in prekinitev pouka z minuto molka ob izgubi katerega od nogometašev, za katerega nismo nikoli prej slišali, zdeli edino potrebni. V duhu časa smo prekinili tudi s tradicijo šolskega časopisa in ustanovili svojega, ki se je imenoval Inicijativa – polna duhovičenj in angažiranih tekstov, ki še vedno niso povsem prekriti s patino časa. Iz prve številke o šoli veliko pove preprosta misel dijaka o vzdušju na šoli: »Čisto v redu. Poznamo se vsi, na hodniku lahko pričnem debatirati s komerkoli, profesorji so sproščeni in varni v zbornici, za mal'co pa je dons bil eurocrem.« Čas pač, v katerem je svet pretesen, šolska stavba pa ravno prav velika. Šola je za mlade težko razumljena, za starejše pa vir najlepših

Tomaž Vesel

spominov. Na šoli in po šoli se je takrat dogajalo veliko: znameniti ogled kitajske razstave v Zagrebu, 24-ur nogometa, recitacije po delovnih kolektivih ob praznikih, ki so danes že zbledeli, pikniki, izmenjave šolskih delegacij in sestanki z razredniki, ki so se povečini končali z obljubami o lepši prihodnosti in novimi pravili šolskega reda. Tam so se stkala prijateljstva za vse življenje. Med prijatelje iz šolskih dni sodijo sedanji režiserji, odvetniki, bankirji, podjetniki, uradniki in športniki, neprecenljivo emocionalno socialno omrežje – za vse ostalo je mastercard. Tudi s profesorji sem se čez čas srečal v čisto drugačnih vlogah in funkcijah. Ob teh srečanjih se obujajo prijetni spomini na nesebičen čas odraščanja. Menda sedaj v šolah zamenjuje tovarštvo brutalna tekmovalnost in individualizem, skrb za točke in posebne dosežke. Takrat pa facebook, twitter in youtube še niso obstajali, imeli smo čas za druženje in kot posebni dosežek smo šteli zmago na nogometni tekmi, piknik do trde teme, ukraden poljub in na šolsko torbo zapisano pesem.

Kljub na videz sproščenemu vzdušju smo si očitno nabrali veliko znanja in samozavesti za svet odraslih, saj naše generacije niso imele nobenih problemov pri nadaljevanju študija in danes najdem veliko šolskih tovarišev na odgovornih mestih. Veliko veselje je svoje tovariše srečati na okroglih obletnicah, čedalje bolj okrogle, vendar v očeh iste mladostnike, kot da je bil čas vmes samo posojen drugim. Tem drugim je namenjena prihodnost in zanje se kujejo veliki načrti. Pri tem jim bo lahko v pomoč tudi ta institucija, sedaj očitno že s pridihom tradicije. Upam, da bodo gimnazijska leta vse generacije, ki si tam podajajo kljuke, razumele kot čas neizmerne svobode in zaupanja.

Tomaž Vesel

1987

Pouk strojepisja v razredu brez oken

Razredničarka v 1. letniku prve generacije Upravno-administrativnega programa je bila Vlasta Strmljan, v 2. in 3. letniku pa Alenka Grgur.

Tatjana Perpar, por. Škrabec, in Angelca Ostanek, por. Grabljevec, sta iz te prve generacije. V razredu so bila namreč sama dekleta.

Obe se ob omembi srednje šole najprej spomnita na leta brezskrbne mladosti, odraščanja, vseh izletov, profesorjev in drobnih lumparij. Takrat je bila šola skoraj nova, usmerjeni program pa brez mature. Gospa Angelca se najbolj spomni tega, ko ji mati ni hotela dati denarja za končni izlet, zato celo šolsko leto ni malicala v šoli, da je prihranila denar za končni izlet.

Njuna srednješolska generacija se zbere bolj poredko; nazadnje so se dobile leta 1999 v Višnji Gori. Beseda je največkrat nanesla na zasebno življenje, vendar je bilo tudi spominov na šolo kar nekaj.

Tatjana Škrabec razmišlja: Po nekaj več kot 20 letih se je v šoli verjetno veliko spremenilo. Ko sem sama hodila v šolo, smo bili še skupaj z osnovnošolci, takrat je bila na šoli tudi strojna šola (triletni program) ter skrajšani dvoletni program in družboslovna usmeritev. Mature nismo pisali. Pouk strojepisja smo imeli v razredu, ki je bil brez oken. V razredu pa smo imeli samo dva električna pisalna stroja, ostali so bili »klasični« pisalni stroji. Morda se danes sliši smešno, vendar sem takrat obiskovala »obrambni krožek«. Na šoli smo imeli tudi dramski krožek, takrat pod budnim očesom prof. Žagarjeve. Že na šoli sem bila članica šolskega pevskega zbora, prav tako pod vodstvom prof. Žagarjeve, in tudi danes pojem v pevskem zboru, pa čeprav ni šolski.

Sem mati treh odraščajočih otrok, dva sta že študenta, eden pa je še osnovnošolec. Vedno jim rada govorim, da se učijo zase in ne zame.

Zaposlena sem v zdravstvu v administraciji na delovnem mestu kot sanitarni tehnik. Svoj poklic rada opravljam in menim, da sem se zanj prav odločila. V prostem času pa rada zahajam v hribe, pešчам po bližnji okolici in odkrivam lepote naše dežele. Tudi slaščice so moje veselje.

V učilnici za strojepisje

Po več kot dveh desetletjih moja generacija administratork ostaja neopazna. Veliko se jih je kasneje odločilo za nadaljevanje šolanja in si tako pridobilo V. stopnjo izobrazbe, kar jim danes še kako pride prav. Spomnim se vrstnikov iz šole: Uroša Slaka, ki je takrat vzporedno z nami obiskoval družboslovno usmeritev, in nekaj let starejša Tomaža Vesela in Marka Okorna, tudi družboslovca.

Angelca Grabljevec pa svojo pot po končani administrativni predstavlja takole:

Po končani srednji šoli sem se zaposlila v Chemo, kjer sem opravljala administrativna dela. Tamkajšnje delo je bilo odlično in z veseljem sem ga opravljala. Na žalost pa je Chemo nato propadel in sem šla na 14-dnevno usposabljanje za trgovko v Maribor. Po usposabljanju sem se zaposlila v Obiju. Ker sem bila veliko od doma, so me premestili v Merkur, tu pa sem sedaj kar že nekaj let in sem dokaj zadovoljna. Sedaj s svojo družino živim v Stični. Omenim lahko tudi, da je tudi moj sin obiskoval tu srednjo šolo, sedaj pa še hči. S šolo smo zelo zadovoljni – z načinom poučevanja in tudi s profesorji, še posebej s profesorico Marjeto Vozel Verbič in ravnateljem Milanom Jevnikarjem, ker sta spremljala mene, nato sina in sedaj še hčer.

Tatjana Škrabec in Angelca Grabljevec

Imeti širok pogled na svet pomeni živeti zanimivo

Prva asociacija na srednjo šolo je gotovo informativni dan, Marof, pa tudi sošolci in profesorji. Moja generacija se je po koncu šolanja dokaj pogosto zbirala, zdaj pa na 3 do 5 let. Nazadnje smo bili skupaj leta 2007 v gostinskem lokalu v Ivančni Gorici. Mislim, da smo lahko kar na vse ponosni, ker smo vsi postali zrele in odgovorne osebe. Običajno je na naših srečanjih veliko govora o prof. Luštku, ki je bil dokaj poseben in zanimiv profesor, o razredničarki prof. Staši Glavič, o sedanjem ravnatelju prof. Jevnikarju in drugih.

»Stiška gimnazija« je vedno veljala za kakovostno gimnazijo. Verjamem, da to kvaliteto vzdržuje in da jo bo dosegala tudi še naprej. Ker je gimnazija praviloma edina prilika pridobiti splošno izobrazbo, vsem učencem želim, da te prilike ne zamudijo. Imeti širok pogled na svet okoli sebe namreč pomeni najmanj živeti zanimivo.

Sem oče dveh sinov, starosti 20 in 16 let; prvi je že zaključil to gimnazijo, drugi jo zdaj obiskuje. Po poklicu sem diplomirani pravnik z opravljenim pravniškim državnim izpitom, zaposlen pa sem skoraj ves čas delovne dobe v zavarovalništvu, trenutno na Pozavarovalnici Sava, d. d., v Ljubljani,

Generacija 1987

kot direktor področja za izvajanje zavarovanj. Večino časa posvečam delu, ki je tako ali drugače povezano z mojim poklicem, tako sem na primer nekaj časa vodil občinske volitve v Občini Ivančna Gorica, sodelujem v izpitnih komisijah na pravniških državnih izpitih, izdal sem nekaj strokovnih knjižic, napisal več strokovnih člankov ipd. V prostem času, razen obveznih hišnih opravil, pa rad predvsem planinarim in kolesarim.

Milan Viršek

1989

Zaključila sem magistrski študij kriminologije in kriminalnega prava v Londonu

Ob omembi srednje šole se spomnim na lepe trenutke s sošolci in na profesorja Milana Jevnikarja, ki je takrat predaval matematiko. Bil je naš razrednik. Mislim, da smo se ga vsi zelo bali. Priznam, da sem se ga tudi jaz, mogoče zato, ker mi matematika ni bila posebno zanimiva. No, spomnim se tudi, da sem večkrat želela, da čim prej končam šolo, šele kasneje pa sem se zavedala, kako lepa so bila ta leta. Rada bi se zahvalila vsem takratnim profesorjem in ostalim delavcem za res odlično delo; dijaki so lahko ponosni, da se šolajo na Srednji šoli Josipa Jurčiča Ivančna Gorica.

Ponosna sem na vse svoje sošolce. Čeprav nisem toliko v stiku zaradi svoje oddaljenosti, pa sem prepričana, da so vsi dosegli, kar so si želeli. Moj razred se je zbral in praznoval 20. obletnico septembra 2009. Na žalost se nisem mogla udeležiti.

Živim v Londonu od leta 1992. Čeprav sem končala ekonomsko šolo, dela v tujini kot ekonomistka

Bogdana Janeš

nisem dobila, ker Anglija v tem času ni priznavala izobrazbe, pridobljene na večini slovenskih šol in fakultet. Ker me je vedno zanimala psihologija, sem leta 2001 sklenila, da se vpišem na študij psihologije. Študij sem končala leta 2003 in od leta 2004 delam kot psihologinja v zaporu za

mladoletnike v Londonu. Moje področje dela so mladostniki, stari od 15 do 18 let, ki imajo problem z alkoholom in drogo. Nato sem študij nadaljevala in diplomirala iz družboslovja (BSc Social Science with Social Policy hon). Letos pa sem zaključila magistrski študij kriminologije in kriminalnega prava (Msc in Criminology and Criminal Justice) na

King Collegu v Londonu in trenutno poleg svojega rednega dela sodelujem tudi v projektu – raziskavi o rasni diskriminaciji v Veliki Britaniji na Ministrstvu za pravosodje (Ministry of Justice).

Mag. Bogdana Janeš

Bili smo družboslovci a-jevci!

V letu, ko naša srednja šola praznuje okroglo obletnico, je »okrogla« tudi večina naše generacije – le z minus dvajset let razlike. Sedemindvajset štiridesetletnikov se danes ne more pohvaliti: »Bil sem gimnazijec« ali »Bil sem maturant«, pahnjeni smo bili namreč v kratkotrajni sistem usmerjenega izobraževanja, ob koncu četrtega letnika pa so nam ob spričevalu in brez zaključnih izpitov, ki bi spominjali na maturo, dali še uradni naziv »družboslovni tehnik«.

Pa vendar smo imeli radi našo šolo. Še več: ponosni smo bili, da smo »družboslovci«! Kot samooklicani – in edini, se razume! – intelektualci na šoli, smo štiri leta dokazovali primat a-razreda v generaciji. Tajnice iz b, kovinarji iz c, sploh pa ekonomisti iz f so se štiri leta prav na vsakem koraku soočali z našimi številnimi NAJ-i A-kategorije: najpametnejši, najboljši, najlepši ...

Da smo družboslovci a-jevci, smo dali vedeti tudi našim profesorjem. Čeprav smo bili sploh v prvem obdobju v razredu razdeljeni na »problematične Ljubljance« in »marljive Dolenjce« – razlika med nami pa je bila le v nošenju blagovnih znamk, smo odkrili mnogo pozneje –, smo znali potegniti skupaj, kadar je šlo za dokazovanje tega, da smo vendar iz a-ja. Ponašali smo se z izdajanjem časopisa s prilogo v tujem jeziku, imeli smo recitacijski krožek, pevski zbor bi bil brez nas precej okrnjen, zaradi pasivnosti četrtega letnika smo že kot drugošolci organizirali novoletni ples za vso šolo ... Dovolimo pa si trditi, da so se profesorji, pravzaprav profesorice, a-jevce zapomnile po proslavi za dan žena. Zvabili smo jih kar v učilnico za francoščino, ki nam jo je odstopil naš razrednik, in jim pripravili bogat kulturni program. Ganjenost večine profesorice je zmotil le nam nerazumljiv odziv profesorice slovenščine na domoljubno pesem Rož, Podjuna, Zila – po njenem mnenju pač narodna pesem, ki opeva Koroško in njene ljudi, ni sodila v šolo. Takrat nismo razumeli, danes pa je pogled na tisti čas in njen »zaveden« odziv jasnejši.

Vodstvo šole je bilo vizionarsko, da je že v prvem letniku a-jevcem dodelilo prvovrstnega razrednika

Gregorja Ficka, ljubitelja rjave barve, saj je to »barva zemlje in zrelosti«, nam je vedno dopovedoval. Bolj kot pri ocenjevanju pri francoščini, delu razreda pa tudi pri nemščini je bil razumevajoč za naše najstniške probleme. Sploh pri opravičevanju izostankov od pouka je zvedel za vse naše izvenšolske dejavnosti in zdravstvene probleme. Še danes ne vemo, ali je njegova dobrosrčnost ali naivnost opravičila odhod na vaje pihalne godbe »harfistki«, ki zvoka harfe najbrž med instrumenti nikdar ne bi prepoznala, in ali je verjel datumom, zabeleženim sicer s štipiljko, na kartoncu za okulista in zobozdravnika. Zares zaropotal je le enkrat, ko nam je moral po naročilu ravnatelja zaradi skupinskega »špricanja« italijanščine izreči razredni ukor.

Morda smo se prav od našega razrednika nalezli širokosrčnosti (in tudi naivnosti), ki se je pokazala ob napovedani poroki enega od štirih sošolcev. Brez posebnih težav je dobil na svojo stran ženski del razreda. Stavki: »Noseča je«, »Nimava denarja za poroko, zato vas ne morem povabiti«, »Starši naju ne podpirajo« so v nas zbudili obilico sočutja. Daljše obdobje je imel vso našo naklonjenost in pozornost, vrtele smo se okrog njega in mu v vsem ustregle, za ohcet smo zbirale celo denar ... Pravzaprav se je večji del našega prostega časa – v dogajanje je bil vpleten tudi kakšen profesor – vrtel okrog načrtovanja sošolčeve poroke. Dan ali dva pred usodno soboto pa nas je zjutraj na oglasni deski čakal plakat: Po predlogi komedije Jean Baptista Moliera Namišljeni bolnik so Namišljeno poroko uprizorili: ženin Oto Plut, prijatelji v hudem: Miran Kovačič, Marko Kavšek in Andrej Komac. Da, takšni zabavljaci so bili naši štirje fantje, žal slednjih dveh ni več med nami.

Ponosni družboslovci smo ostali do konca šolanja. Našo družboslovno usmerjenost zavzeti profesorji naravoslovnih predmetov niso omajali. Profesor matematike nas ni navdušil za enačbe in logaritme niti s štetjem zank med štrikanjem puloverja za katedrom, ko smo pisali kontrolno nalogo, profesor biologije pa nas ni prepričal za življenjeslovje niti z živo kobilico, ki jo je ujel kar med uro v travi ob

oknu učilnice ... Družboslovni tehniki smo se podali – z redkimi izjemami – na družboslovne fakultete in poklice. Žal se nam po zadnjem šolskem dnevu junija 1989 ni več uspelo srečati, pa vendar štiri piske tega prispevka vsaj približno vemo, kakšne poklice danes a-jevci opravljamo. Ko se torej kdaj snidemo, bomo od blizu odkrili, da so iz generacije družboslovnih tehnikov iz leta 1989 zrasli slovenisti, nemcisti, anglisti, pravniki, ekonomisti, novinarji, zdravniki, zgodovinarji, etnologi, samostojni podjetniki. Do takrat bomo morda

pozabili tudi na naš največji razredni neuspeh: zadnje mesto na šolskem tekmovanju v teku. Kljub vsemu: nikdar se nismo hvalili s športnimi dosežki, bili smo pač »le« naj a-jevci družboslovci.

Helena (slavistka),
Andreja (nemcistka),
Simona (ekonomistka) in
Ksenja (novinarka)

1990

Ko bom velik bom ...

Vihrava in uporniška leta naše srednje šole so sovpadala z vihnimi in uporniki leti slovenske pomladi. Spominjam se, kako smo od blizu doživljali proces slovenske samostojnosti, po pouku skupaj odhajali v Ljubljano na množične prireditve na Roško pa na Trg Republike, Kongresni trg ... Izdelovali smo broške »Ko bom velik, bom graničar na Kolpi«, zaradi česar sem imel osebno tudi pogovor s policijo. Leta 1988 smo za božič po šolskem radiu predvajali Sveto noč in s tem povzročili težave našemu mentorju Janezu Mežanu. Skupaj smo sanjali, kako bo v novi obljubljeni deželi – Sloveniji.

Sicer pa je naš razred prekipeval od ustvarjalnosti. V tretjem letniku smo uredili našo učilnico (bivšo mediateko ob knjižnici) povsem po svoje: prepleskali smo jo na modro in potihem iz razreda odstranili sliko tovariša Tita, ki se po pleskanju ni več vrnila v naš prostor. Povsem samoiniciativno smo izdajali razredni časopis Ave, v katerem smo obravnavali aktualno šolsko problematiko, splošno družbeno problematiko, objavljali intervjuje z zanimivimi profesorji, ankete med dijaki. Časopis je nastajal v popoldanskih urah v strojepisni učilnici (strojepisje je bil eden od najbolj koristnih predmetov). Večina razreda je tipkala posamezne dele, ki jih je potem oblikoval in skupaj zlepil v glavnem Dejan Cirkvenčič. Za fotokopiranje pa smo se dogovorili s podjetjem Livar. Časopis smo prodajali med dijaki po šoli po vzoru prodajalcev Mladine po ljubljanskih ulicah. Tudi te dni sem s ponosom listal po tem našem časopisu.

Tudi danes so bolj znani predvsem naši novinarji: Valentin Areh, Maruša Penzeš, Dejan Cirkvenčič, fotograf Uroš Hočevnar. Skupaj se že dolgo nismo dobili. Srečujemo se bolj po skupinah. Je pa vedno lepo srečati koga od sošolcev in z njim obupati stare spomine.

Dr. Roman Globokar

S profesorji smo se zelo dobro razumeli. Imel sem občutek, da nas spoštujejo in nam želijo dobro. V najlepšem spominu imam tiste, ki so od nas veliko zahtevali, a so nam hkrati tudi posredovali ogromno znanja in modrosti za življenje (prof. Jevnikar, prof. Glavič, prof. Mežan). Spomnim se tudi kakšne zanimive epizode, npr. kako se je prof. Luštek poskočno odpravil skozi okno loviti kobilico za poskus pri biologiji.

Za učitelje je bistveno, da imajo svoje delo radi in ga doživljajo tudi kot osebno poslanstvo. Bolj kot posredovalca znanj in informacij potrebujejo dijaki osebo, ki z zavzetostjo in žarom opravlja svoj poklic.

Po končani srednji šoli sem kot zadnja generacija slovenskih fantov služil v jugoslovanski vojski in julija 1991 tudi pobegnil iz vojske. V vojašnici v Jastrebarskem sem bil skupaj s sošolcem Petrom Novljanom. Študiral sem teologijo v Ljubljani in Rimu, kjer sem leta 2001 doktoriral iz ekološke etike. Leta 1997 sem bil posvečen v duhovnika. Zaposlil sem se v Zavodu sv. Stanislava v Ljubljani, kjer sem na Škofijski klasični gimnaziji poučeval

vero in kulturo, od leta 2006 pa sem direktor tega zavoda. Zavod sestavlja pet enot: Škofijska klasična gimnazija, Jegličev dijaški dom, Osnovna šola Alojzija Šuštarja, Glasbena šola in Študentski dom Janeza F. Gnidovca. Gre za največjo ustanovo s področja zasebnega šolstva v Sloveniji. Odlično sodelujemo s številnimi javnimi šolami pri nas (upam, da bomo v prihodnje še poglobili sodelovanje z gimnazijo v Ivančni Gorici) in v tujini (partnerske šole imamo v 20 državah po svetu). Poleg vodenja Zavoda sv. Stanislava pa sem tudi docent na Teološki fakulteti Univerze v Ljubljani,

kjer predavam predmet Osnovna moralna teologija. Sem član Komisije Republike Slovenije za medicinsko etiko in član Nacionalne strokovne skupine za pripravo Bele knjige s področja šolstva.

In kaj dr. Globokar svetuje današnji mladini?

Dijaki, izkoristite številne možnosti, ki vam jih ponuja šola, in ustvarjajte mrežo prijateljev, ki vam bo tudi v težjih trenutkih dajala oporo.

Dr. Roman Globokar

Slabih spominov ne pomnim, le lepe in smešne

Spomini na gimnazijo oziroma takratno družboslovno-jezikovno šolo kljub letom, ki drvijo naprej, še niso megleni. Slabih spominov ne pomnim, le lepe in smešne. Lepi so, v kolikor se spomnim vseh sošolcev, prijateljev in našega skupnega odraščanja. Žal so se naše življenjske poti s končanjem šolanja na gimnaziji in z enoletnim odhodom v jugoslovansko vojsko razšle. Le posamezniki smo ostali zelo dobri, lahko bi rekli življenjski prijatelji. Lepi so spomini, v kolikor po vseh teh letih želim ovrednotiti delo mnogih profesorjev. Spomnim se njihove delavnosti, neutrudnosti, prizadevnosti in potrpežljivosti z včasih neukrotljivimi učenci. Seveda vse te lastnosti takrat kot gimnazijci nismo opazili, kaj šele, da bi jih cenili. To spoznanje pride kasneje, ko človek s kritične distance pogleda v lastno preteklost. Bile pa so tudi izjeme, posamezni učitelji, ki jih nismo spoštovali. Preveč prostora bi zahteval, če bi želel zapisati imena vseh učiteljev, ki so mi ostali v lepem spominu. Zato bom izpostavil le tri. Učitelj francoščine prof. Gregor Ficko nas je navduševal s svojo poštenostjo in skrbnostjo za usodo mladega slovenskega rodu; učitelj matematike prof. Milan Jevnikar s svojo predanostjo in prodornostjo. Učiteljica zgodovine prof. Alenka Grgur pa je v meni spodbudila ljubezen do zgodovine, ki sem jo v sebi čutil že od malih nog.

Od smešnih spominov naj omenim dva dogodka. Leta 1988, le tri leta pred osamosvojitvijo Slovenije, sem v šoli nosil priponki (ki mi jih je dal dr. Roman Globokar) z napisoma: »Slovenija moja dežela« in »Ko bom velik, bom graničar na Kolpi«. Obe je takratna jugoslovanska komunistična oblast obsodila kot sovražni, ker sta zagovarjali samostojnost Slovenije in s tem razpad komunistične Jugoslavije. Nek profesor me je prijavil ravnateljici. Ta je prijavo posredovala

Valentin Zdravko Areh

ljudski milici (policiji). Dva miličnika in ravnateljica so mi uro in pol razlagali, kako nesramno je moje dejanje. Na vsak način so želeli izvedeti, kdo mi je dal priponki, a jim nisem povedal. Grozili so mi z izključitvijo iz šole zaradi protidržavne propagande. Leta kasneje sem srečal enega od policistov, ki mu je bilo precej nerodno in se mi je sramežljivo opravičeval. Drugi smešen dogodek pa kaže na to, kako se lahko posamezniki zmotijo v svojih ocenah. Ko sem imel v tretjem letniku zaradi odsotnosti od pouka težave z nekaterimi predmeti, mi je šolska psihologinja napovedala, da nikoli ne bom končal srednje šole in bom najverjetneje končal brez izobrazbe kot delavec v gradbenem podjetju. K sreči sem končal gimnazijo, diplomiral iz zgodovine, magistriral in sem tik pred koncem doktorskega študija.

Tako kot v gimnazijskih letih sem še danes prepričan, da je šolski sistem v mnogočem slab, pri učencih po mojem mnenju spodbuja predvsem kvantiteto in ne kvalitete znanja. To me je vedno motilo. Kljub temu sem vesel za vse znanje, ki sem ga prejel od svojih učiteljev. Predvsem pa se čudim njihovi potrpežljivosti, ker vztrajajo in z veliko

odgovornostjo učijo naše mlade rodove. Zato bi jim morali biti učenci hvaležni. Nekateri, ki smo že davno končali šolanje na gimnaziji, jim takšno hvaležnost izražamo tudi s tovrstnimi prispevki v zbornikih. Učencem pa velja nasvet, naj se učijo z

zavestjo, da si gradijo lastno prihodnost. Izobrazba je praviloma pot v boljše življenje.

Mag. Valentin Zdravko Areh

Ponosna sem na vse nas

Prva misel na srednjo šolo je, da sem kot prvo oceno dobila »cvek« pri matematiki, ker sem bila kazensko vprašana zaradi prišepetavanja sošolki.

Takrat je matematiko učil profesor Milan Jevnikar, ki smo se ga strahotno bali le v prvem letniku. Navkljub prvi oceni sem matematiko zelo vzljubila in lahko rečem, da je bil to moj najljubši predmet.

Prvih nekaj let smo se dobili vsako leto in obujali še sveže spomine. V zadnjih 10 letih pa smo se dobili le enkrat, in sicer v Ljubljani, ker je bilo v našem razredu veliko Ljubljančanov. Na vsako obletnico smo povabili tudi našega razrednika Toneta Brčana, s katerim smo se zelo dobro razumeli.

Najbolj ponosna sem seveda nase, ker sem se po končani srednji šoli odločila za pravo smer študija in ga tudi uspešno končala. Ponosna pa sem tudi na vse svoje sošolke in sošolce, ki so znanje in izkušnje iz srednje šole uspeli unovčiti v svojem nadaljnjem življenju.

Na srednjo šolo me vežejo zelo lepi spomini, za kar se lahko zahvalim vsem profesorjem, ki so me takrat učili in so mi bili zgled. Znali so prisluhniti našim težavam in nas pravilno usmerjati, obenem pa nam puščali dovolj prostora za lastno razmišljanje in odločanje.

Tudi zdajšnji in bodočim generacijam šolajočih in proforsorskemu zboru želim, da bi se medsebojno spoštovali in uspešno sodelovali.

Po končani ekonomski srednji šoli sem se vpisala na Fakulteto za arhitekturo. Še preden sem diplomirala, so me zaposlili na Občini Ivančna

Marjeta Špendal

Gorica na Oddelku za varstvo okolja in urejanje prostora, kjer sem še danes.

Ker je moja strast oblikovanje interierja, se s tem ukvarjam poleg službe.

Že v srednji šoli sem veliko risala in slikala. Poizkusila sem se tudi v kiparjenju in ugotovila, da to ni moje področje. Poleg umetniških panog sem se vedno rada ukvarjala tudi s športom. Po navdušenju nad karatejem sem se začela ukvarjati s padalstvom.

Trenutno so moji hobiji postavljeni na stranski tir, ker se posvečam predvsem vzgoji svojega šestletnega sina in pa gradnji hiše.

Marjeta Špendal

1991

Priložnost, da se zopet srečamo

Leta 1991 sem uspešno zaključila srednjo trgovsko šolo. Spomini na srednjo šolo so raznovrstno obarvani. Bilo je veliko lepih trenutkov, pa tudi slabih, kot seveda v vsakem šolanju.

Predvsem je pripisati vso pohvalo učiteljem, ker so nas kot tolikšen razred znali razumeti in nam pri vseh korakih pomagali, da čim prej pridemo do zelenega poklica.

Seveda pot ni bila lahka, ker smo bili prva generacija trgovske smeri in poleg samega pouka smo imeli tudi obvezno delovno prakso po trgovinah ter se tako že zgodaj pripravljali na sam poklic.

V prvem letniku trgovske šole je bila moja razredničarka Jelka Grabljevec, nato pa ob zaključku mojega šolanja Dragica Eržen. Seveda so mi najbolj ostali v spominu zanimivi trenutki, kot npr. ob koncu tretjega letnika izlet v Poreč. Lepo smo se imeli, nato pa so se že začele priprave na zaključni izpit, ki sem ga dokaj uspešno opravila. Lepi pa so tudi spomini na maturantski ples, ki smo ga imeli na Otočcu. Skupaj s starši, učitelji in seveda takratno ravnateljico Mileno Vrenčur smo naredili lep zaključek šolanja.

Spomine pogosto obujemo skupaj z nekaterimi sošolkami, s katerimi se večkrat srečujemo. Sicer se kot letnik še nismo v vseh 18 letih nikoli dobili, ker žal ni nihče organiziral oz. smo se nekako med seboj izgubili. Morda pa bo ravno sedaj ob 60. obletnici šole čas tudi za naše srečanje.

Čudoviti čas mladosti

Srednja šola. Velika modra stavba ob gozdu, proti kateri se vedno ozrem, kadar me pot pelje tam mimo. In v hipu mi oživijo mnogi spomini. Ja, predvsem prijetni, kajti tisti napeti občutki, ki so vladali pred testi, so že zdavnaj zatonili v pozabo.

Bili smo geografsko pester razred, kar nas je vsa leta zelo zaznamovalo: ena skupinica je prihajala iz grosupeljskega okrožja, druga iz trebanjskega, tretja pa smo bili tisti bližnji iz Ivančne Gorice in Šentvida. Seveda smo se vsi družili, pa vendar je bil "lokalpatriotizem" zelo močan, posebno med dekleti, ki smo bile v veliki večini, saj so med nami obstali le štirje fantje. Nismo se zelo povezali med seboj. Morda je bil vsak zase malce ambiciozen in

Generacija trgovcev v letu 1991

Poklic, ki sem ga izbrala, opravljam z veseljem, rada imam delo s strankami pa tudi na delovnem mestu, na katerem sem, se lepo razumemo. Seveda pa večkrat pomislim na morebitno šolanje, ki bi ga morala nadaljevati, kajti v tem času poklic prodajalec ni toliko iskan in plačan.

Ob zaključku pa bi priporočila vsem učiteljem veliko mero pomoči dijakom in razumevanja z njimi, kot smo ju bili deležni mi, da bodo skupno premagovali vse ovire ter tako uspešno zaključevali letnike šolanja. To seveda tudi jaz polagam na srce svojemu sinu, ki ravno letos obiskuje prvi letnik gimnazije na isti šoli, kot sem jo obiskovala jaz.

Veliko delovnih uspehov in strpnih trenutkov vam želim!

Petra (Nučič) Jančar

S. Božena Kutnar

ne morem reči, da smo šli zelo načrtno iz svojih osebnih vrtičkov. To se pozna tudi sedaj, saj so naša srečanja prava redkost in še takrat je obisk "lokalpatriotski" ... Pa nič zato. Vsak ima svojo pot in upam, da je našel tisto pravo, ki ga dela srečnega.

Meni osebno iz tega obdobja ostaja posebno globok odnos, ki sva ga navezali s sošolko Barbaro. To je bilo tako očitno, da je nanj ob delitvi spričeval opozorila tudi razredničarka Staša Glavič. Res sva bili skupaj, včasih dan in noč, marsikaj sva predebatirali, se skupaj naučili in pojedli nešteto čokolad. Veliko časa sem preživela tudi v knjižnici, kjer sem ostajala še po pouku in pomagala pri izposoji in urejanju knjig, zadnji dve leti pa sem se intenzivno posvetila raziskovalni nalogi o etnološkem razvoju vasi Leševje. Te dodatne šolske dejavnosti so mi zelo popestrile šolski vsakdan in sem zanje najbolj hvaležna, saj so mi poleg znanja dale tudi nekaj konkretnih izkušenj pri raziskovanju in delu z ljudmi.

Generacija 1991

Odnos med vsemi nami se je gotovo zelo poglobil na enotedenskem maturantskem izletu na Hvaru. Temu pa je sledilo burno dogajanje v zvezi z zaključnimi izpiti ali morebitno maturo. Čutili smo se del slovenskih, "preizkušanih dijakov", ki smo morali podpreti javno stavko tako v Ljubljani kot tudi na stopnicah pred šolo. Kako smo se sami sebi zdeli pametni in močni v svojih zahtevah! In nam je uspelo. Imeli smo dvopredmetni zaključni izpit, potem pa se je že začelo napeto stanje v naši domovini. Na dan, ko smo dobili zaključna spričevala, so nas presenetile sirene, ki so oznanjale bližnji napad. Nerazumevanje, stiska, vprašanje, dvom, strah ... Polno neznanega se je takrat prebudilo v naših srcih in morda tudi spomini na razne zapise, romane, ki so opisovali

vojne grozote. "Vojna je!" To nam ni šlo v račun, da se lahko dogaja nam, danes. Pa, Bogu hvala, prišli smo srečno domov in vojna je hitro minila.

Sama sem se vpisala na takratno družboslovno šolo, ki je bila še najbližja gimnaziji, z razlogom, da bom imela čas v miru premisliti, kako naprej in da bom imela vse možne poti odprte. Pravzaprav sem vso srednjo šolo nosila v sebi klic, da se posvetim Bogu in oznanjevanju njegove ljubezni do vsakega človeka. Kako velik ideal v mojem ubogem srcu! Pa vendar je bil Bog močnejši in je zmagal. Tako sem že avgusta, takoj po končani šoli, vstopila k sestram uršulinkam. Spominjam se, da sem o tej svoji odločitvi spregovorila tudi razredničarki ob podelitvi zaključnih spričeval, saj se mi je ob vsem njenem prizadevanju zdelo pošteno, da ve, da z mojo Pedagoško fakulteto, na katero sem se vpisala, ne bo nič. Njen prvi odziv je bil presenetljivo pozitiven, saj je razumela, da bom odšla študirat na Teološko fakulteto, in to se ji je zdelo prav zanimivo in zadnje čase vedno bolj "moderno". Pa sem le vztrajala, da odhajam v samostan, kar pa ji je gotovo zvenelo bistveno drugače, a podrobnosti so mi ušle iz spomina.

Tako sem po začetnih mesecih v skupnosti v Mekinjah pri Kamniku odšla v noviciat k Sv. Duhu pri Škofji Loki, od tam pa v Ljubljano, kjer živim že šestnajst let. Kmalu sem se začela bolj intenzivno in strokovno posvečati študiju glasbene umetnosti, ki mi je bila posebej pri srcu že od otroških let. Na Akademiji za glasbo sem na Oddelku za cerkveno glasbo diplomirala iz zborovodstva, zdaj pa nadaljujem svoje izpopolnjevanje na Oddelku za dirigiranje. Petje in vodenje zborov mi je v veliko veselje in izziv. V glasbi sem našla posebno sredstvo oznanjevanja. Mnogi ljudje so žejni duhovnega in odprti za dobro in lepo, kar glasba je. Zato z zborom Surrexit, ki ga vodim od leta 2004, poskušamo združevati umetnost in duhovnost in na ta način oznanjati svetu Božjo ljubezen do vsakega.

Spodbuda današnjim generacijam? Mladost je čudovit čas, ko človek že zavestno oblikuje svojo osebnost. Prebujajo se nove moči, ideje, ustvarjalnost ... Vsem želim, da bi jih znali odkriti in uporabiti v resnično dobro – sebi in vsem okoli sebe. Prava ljubezen se razdaja in samo takšna človeka v polnosti uresniči in osreči.

Božena Kutnar

Maksi sendviči in prave odločitve

Ja, srednja šola ... Bili so to lepi časi, čas mladosti, brezskrbnosti, čas veselja ...

Ko slišim besedo srednja šola, pomislim najprej na svojega prijatelja – sošolca, ki ga žal ni več med nami. Tako kot vsi mi je tudi on služil vojsko v novi državi. Ko se je tako nek petek vračal domov na prost vikend, ga je nedaleč od doma do smrti povozil vinjen voznik. Beseda srednja šola me spomni tudi na samostojno državo. Ravno v času podelitve spričeval je potekala vojna za samostojno Slovenijo.

Velikokrat se spomnim tudi svojega razrednika. On je imel navado, da je skoraj vedno vprašal prvega po redovalnici. In to sem bil ravno jaz! Ker pa po navadi nisem dovolj znal, pa je bil vprašan seveda tudi drugi po abecedi. Razrednik je imel tudi to dobro lastnost, da ni kompliciral z opravičili za izostanke pri urah, tako da smo jih velikokrat pisali kar sami.

Kovinarji smo imeli to slabo lastnost, da nismo hodili na toplo malico v šolsko kuhinjo, ampak so bili naša specialiteta maksi sendviči iz takratne "Šipce".

Generacija 1991

Nekako posebne občutke sem doživljal, ko sem 15 let po zaključku srednje šole zopet prestopil njen prag, vendar tokrat v nekoliko drugačni vlogi. Leta 2006 je Vrtec Ivančna Gorica v prostorih srednje šole odprl novo enoto – Pikapolonica, ki jo obiskuje tudi starejša hči. Vrtec sedaj zaseda ravno tiste prostore, v katerih smo nekoč kovinarji izdelovali svoje prve izdelke.

Kot večini v teh letih je tudi meni trenutno najpomembnejša družina. Sem poročen z ženo Majdo, tudi dijakinjo te šole (ekonomski program) in imava hčerki.

Pot po zaključku srednje šole me je vodila po različnih križpotjih. Če sedaj pogledam nazaj, sem imel srečo in izbral vedno pravo smer. Takoj po zaključku srednje šole sem se zaposlil kot orodjar. V tem času sem tudi nadaljeval šolanje za strojnega tehnika. Bili so težki časi za zaposlitev. Veliko tovarn je takrat propadlo, veliko ljudi je izgubilo službo in tudi sam sem bil eden izmed njih. Nekaj mesecev sem bil tako na zavodu za zaposlovanje, potem pa sem se zaposlil v podjetju, v katerem sem še vedno zaposlen. Po dveh letih šolanja sem zaključil šolanje za strojnega tehnika. Z zaključkom srednje šole sem dobil tudi možnost nadaljevati šolanje na fakulteti. Ker me vedno vleče za novim znanjem, sem se odločil, da nadaljujem šolanje na fakulteti za strojništvo. To mi je omogočilo tudi podjetje, v katerem sem še vedno zaposlen. Ponosen sem, da sem poleg redne službe in dela na domači kmetiji uspešno zaključil tudi visokošolski študij skupaj z rednimi študenti. Vsa nadaljnja šolanja po srednji poklicni šoli so mi omogočila tudi napredovati na delovnem mestu. V podjetju sem na začetku delal kot oblikovalec kovin, trenutno pa opravljam delo vodje razvoja.

Nasvete radi delimo mlajšim in tudi sam bi rad dal kak nasvet dijakom. Zadnje čase mladi vse prevečkrat posegajo po poklicih oz. šolah, ki naj bi pozneje na delovnem mestu omogočali velike zaslužke. Pomembno je, da se odločate za poklic, ki vas bo razveseljeval celo življenje, poklic, ki ga boste z veseljem opravljali. Pomembno je, da greš v službo z nasmehom in se tak iz nje tudi vrneš, pa četudi plačilo za delo ni ravno med največjimi.

Profesorskemu zboru pa priporočam:

Dijakom delite predvsem znanje, ki je potrebno v nadaljnjem življenju, tako pri vsakodnevnem opravljanju poklica kot tudi življenjske vrednote.

Matej Adamlje

1992

Nostalgija g-oddelka

Spomini na g-oddelek generacije 1988/1992 so zelo pestri in raznoliki. Ko se spomnimo na štiri leta skupnega srednješolskega druženja, nam na misel pridejo predvsem tesna povezanost med sošolci, naša razredničarka Cilka Žagar, ki je bila vedno polna koristnih življenjskih nasvetov, pa Marjeta Vozel Verbič, profesorica, ki je s svojo dostopnostjo in toplino iz nas znala izvabiti marsikateri problem, ki smo ga potem skupaj premlevali in reševali. Vsekakor pomislimo tudi na naša druženja pri Šipci, v Krjavlju in v Akordu. Spomnimo se dekliškega pevskega zbora in sodelovanja na vseh šolskih prireditvah, izletov v Opatijo. Celo neprijetnih vonjev s Farme Stična se danes nostalgичno spominjamo, zavedajoč se, da se uresničujejo besede premnogih naših profesorjev, ki so dejali, da čas odplakne tiste neprijetne, slabe spomine, ostanejo pa topli, prijetni spomini na g-razred, v katerem smo se res izvrstno počutili.

Ne samo, da smo se dobro počutili, sošolci in sošolke so bili tudi naši prijatelji in zaupniki. Stkale so se premnoge prijateljske niti in še danes je čutiti to vez, saj se zelo pogosto srečujemo, obujamo spomine in kujemo načrte za prihodnja srečanja. Nazadnje smo se dobili jeseni 2007 na Pristavi, kjer nas je obiskal tudi naš profesor matematike, zdajšnji ravnatelj, gospod Milan Jevikar. S seboj je prinesel svojo žepno redovalnico iz šolskega leta 1988/89 in povzročil veliko smeha med nami, ko smo se spominjali svojih uspehov in spodrseljavev pri pouku matematike v prvem letniku.

15. obletnica

Nikakor pa si našega razreda ne znamo predstavljati brez naše razredničarke, prof. Cilke Žagar. Še danes nam v ušesih odzvanjajo njene

besede: »Ljubčki moji, učiti se bo treba.« Nanjo je vezanih kar nekaj prijetnih spominov, izpostaviti pa je treba dan, ko je gospa Žagarjeva 29. februarja 1992 praznovala svoj 60. rojstni dan. Vse se je ujemalo: zadnji letnik našega srednješolskega bivanja, prestopno leto, okrogla obletnica ... To nikakor ni smelo in ni moglo iti mimo nas. Ko je gospa Žagar prišla v razred, je na tablo začela pisati naslov šolske naloge, mi pa smo ji zapeli »Vse najboljše«. Podarili smo ji 60 rdečih vrtnic, pekarna Pečjak pa je poskrbela za torto v obliki knjige. Gospa razredničarka je težko skrivala svojo ganjenost, mi pa smo bili presrečni, da smo lahko nekemu polepšali dan. Seveda smo tudi sami sebi polepšali dan, saj smo se, namesto da bi se potili ob pisanju šolske naloge, celo uro veselili in se sladkali, za nameček pa smo med odmorom na kos torte povabili tudi druge profesorje, med katerimi je bilo kar nekaj takih, ki so tudi bili nekdanji dijaki gospe Žagar. Taki trenutki so bili res neprecenljivi in ponosni smo, da takih priložnosti nismo zamudili. Treba jih je zgrabiti z obema rokama, saj nikoli ne veš, kdaj se bo ponudila nova priložnost, da nekemu polepšaš dan.

Vendar se nismo vedno samo veselili. Tudi težki trenutki so bili. Velikokrat smo bili zmedeni, kar za najstnike sicer ni nič čudnega, bilo pa je čutiti neko negotovost v tistem času, včasih se nam je zdelo, da smo neke vrste poizkusni zajčki. Naša generacija se je namreč znašla na prehodu iz socializma v kapitalizem in tudi v šoli, čeprav periferni, je bilo čutiti spremembe. Iz usmerjenih izobražencev s Titovo sliko na pročelju razreda in obvezno minuto molka 4. maja v spomin tovarišu Titu, s samoupravljanjem s temelji marksizma in obrambo v predmetniku smo se počasi prelevili v osamosvojene poizkusne opraviljalce zaključnih izpitov, ki so kasneje privedli do uvedbe mature. Vendar ni šlo vse zlahka, ni šlo brez zapletov. V navidezni zmedi, ko so mnogi prestrašeno spremljali dogajanja na sončni strani Alp, smo mi nadebudno slalomirali med šolskimi klopki in prvimi izleti v svojo lastno samostojnost. Spomnimo se pomladi 1991, ko je v Sloveniji vrelo in pokalo po mnogih šivih, tudi po šolskih. Generacija pred nami je organizirala zborovanje v protest uvedbi zaključnih izpitov in dvojnim merilom, katerim so bili izpostavljeni, mi pa smo jim seveda stali tesno ob strani, ne samo zaradi protesta, pač pa tudi zato, ker je to pomenilo kar nekaj pouka prostih dni, izlet v Ljubljano in kartanje na sredi križišča, takrat še Titove in

Gospodovske ulice. Naša vojna je bila še krajša kot deset dni, pa tudi zaključne izpite smo naslednje leto z veliko potu in nervoze v veliki večini vseeno opravljali, saj so bili izvzeti le tisti, ki so v četrtem letniku dosegli odličen uspeh, pa vendar je bila že sama organizacija takega dogodka za nas velika zmaga.

Kljub tako pretresljivim dogodkom pa je bilo vzdušje v šoli in v razredu še vedno prešerno. Še naprej smo si stali ob strani, čutili smo, da nas profesorji podpirajo in nam hočejo dobro. Med dijaki pa tudi med profesorji je bilo zaupanje, ki ga je le malokdo zlorabil oz. izkoristil. In ravno to bi svetovale tudi današnji šolajoči se mladini: Bodite složni med sabo, začutite moč drugačnih med enakimi, pa vendar spoštujte profesorje za katedrom, saj si boste le tako zaslužili in pridobili njihovo zaupanje. Enako seveda polagamo na srce tudi profesorjem, kajti starost še ne pomeni premoči in brez zaupanja tudi med šolskimi klopmi ne gre.

In kje najdete danes Urško, Alenko in Andrejo?

Urška Zajec, dipl ekon., je danes zaposlena v NLB, d. d., kot privatna bančnica in je najbolj ponosna na svojo družino, s katero veliko skupaj potuje.

Alenka Šteh, uspešna računovodkinja, ki v prostem času še vedno rada prepeva v pevskem zboru, uživa pri pripravi kulinaričnih dobrot, rada osvaja dolenske griče in gorenjske vršace ter skrbi za redna srečanja sošolcev.

Andreja Piškur, prof. angl., poučuje angleščino na Gimnaziji Bežigrad, še vedno vsak dan hodi v šolo, rada spoznava nove in drugačne kraje ter ljudi, vendar se še raje vedno vrne domov med ljudi, s katerimi je odrasčala.

Urška (Ilovar) Zajec,
Alenka Šteh,
Andreja Piškur

Na kaj vse se spomnim ob omembi srednje šole?

Spomnim se prvega šolskega dne. Bila sem še na Sopornicah (berglah). Operirali so mi koleno. V šolo sta mi pomagali Tatjana Stojan in Majda Travnik. Vem, da sem imela živo rumene hlače in dokaj slab dan.

Najprej sem izvedela, da nisem dodeljena v isti razred kot Majda in Tatjana. Morala bi hoditi v a-razred. Vseeno so ustregli moji prošnji in me glede na pomoč, ki sem jo prvi mesec še potrebovala pri hoji, pustili skupaj z b-razredom.

Ob meni je stala Silva, ki mi je bila na prvi pogled grozno zoprna. Seveda so vsa tri dekleta ostala moje dobre prijateljice. Z njimi in s Karmen Zupančič, Alenko Tratar, Barbaro Bizjan, Mirso Muminovič ter Manico Pogačnik se še vedno redno dobivamo ob večerjicah in izčrpnem klepetu, ki se vedno konča z zadovoljstvom, da smo uspešne in zadovoljne ženske. K temu je veliko prispevala tudi stiška družboslovna šola. Kar nekaj deklet nas je zasedlo višja mesta na sprejemnih izpitih in s tem podatkom vedno postrežem, kadar ima kdo pomisleke glede usmeritve v srednješolski program. Toplo priporočim gimnazijo v Ivančni Gorici.

Spomnim se dneva, ko sem dobila nazaj negativno ocenjeno kontrolko iz geografije. Prof. Grlica me je

med razlago pogledal in rekel: Garvasova, pridi sem. Godrnjava sem vstala in šla k njemu. Moj scenarij je obsegal spraševanje in še eno negativno oceno. Dobila pa sem kanglico in navodilo, da naj zalijem rože.

Najlepši spomini so seveda na pripravljane glasila. Iskrice so združile ves razred. Bil je celosten projekt skoraj vsega razreda. Postali smo dober tim. To delo je kasneje močno vplivalo na mojo usmeritev: ustvarjalnost, delo s skupino in izzivi so ostali del mojega sedanjega poklicnega življenja. V tistem času sem začela tudi slikati in pisati pesmi. Prve razstave in literarni večeri so vsekakor povezani s stiško gimnazijo in mojo Višnjo Goro. Zelo prijetno je bilo na Gimnazijadi v Velenju.

In nasvet?

Odprte roke za ustvarjalne ideje profesorjev in podpora šole so mi vedno veliko pomenile ... Bile so osnova za osebnostni polet. To, da niso bili v ospredju samo boljši učenci, da smo se lahko izkazali s prispevkom prav vsi, je najdragocenejše, kar mi je dala srednja šola.

Pred novim letom sem razstavljala v manjši slovenski vasici Sele/Zell Phare v Avstriji. Prilagam spremni list k razstavi z vsemi podatki.

Melita Garvas

Biografija Melite Garvas

Rodila sem se 30. maja 1973 v Ljubljani. Odrasla sem v Višnji Gori, ki je s svojimi posebnimi ljudmi, naravo in zgodovino vplivala na mojo ustvarjalnost.

Diplomirala sem iz kiparstva pri prof. Dragici Čadež na Oddelku za likovno pedagogiko, Pedagoške fakultete v Ljubljani.

V srednješolskem času sem poleg prostovoljnega dela z otroki in mladostniki prevzela tudi vodenje gledališke skupine v domačem kraju, da Višnje Gore ne prepustimo kulturnemu mrtvilu. Med študijem sem sodelovala z Zvezo društev za cerebralno paralizo Sonček (Obnovitvena rehabilitacija, Festinval) in s Centrom za socialno

delo Grosuplje. Izvajala sem gledališke, likovne in plesne delavnice. Izobraževanja s področja sociale, pedagogike in gledališča so bila sestavni del bivanja.

Vsa tri področja so ostala sestavni del prostega časa tudi po tem, ko sem se po diplomi leta 1998 zaposlila kot vzgojiteljica – kulturna animatorka v Vzgojno-izobraževalnem zavodu Višnja Gora. Isto leto sem pridobila tudi specialnopedagoško dokvalifikacijo in s tem ustrezno znanje za poklic. Leta 2000 sem se vpisala v podiplomski program Pomoči z umetnostjo in se odločila za študij likovne in dramske terapije. Specialistka Pomoči z umetnostjo, smer drama in likovnost sem postala leta 2006.

preko svojih temnih skrivnosti
me razmaži
grešno

naj te osladim
zasvojim
ukradi mi nasmeh
vrni jih za objeme

bum zapis iskrivih črt
na belo platno

mednje v polnino beline
grem
era
topla
voljna

slikat izvirne naslade

TVGJA

Melita Garvas

1993

Dvignem pokrov s spominov in notri je vse: direndaj pred šolo ... sošolci, profesorji ... ga. Lojzka zaliva s kanglico ...

Ko sem sedla, da zapišem nekaj besed o naši generaciji ekonomskih tehnikov, generaciji, ki je leta 1993 zapustila takrat Srednjo šolo Josipa Jurčiča, me je najprej prešinilo, da je minilo že 21 let, odkar smo se vsak iz svoje osnovnošolske klopi presedli v novo srednješolsko. Zdi se, da je ta dan še tako blizu, da lahko voham zrak tistega septembrskega dne.

Zdi se, da smo tisti prvi dan vsi pristopali k temu novemu obdobju z mešanico strahu, spoštljivosti, radovednosti. Ker pa nas je pri tem spremljalo ogromno mladostniške energije, je strah hitro zbledel. Hodniki, ki so na začetku dajali videz nerešljivega labirinta, so nam postali domači, knjižnica je postala priljubljen kotiček shajanja med odmori, kadar so bili zunaj topli dnevi, je okolica šole nudila milijon prijetnih kotičkov za posedanje na soncu in še več razlogov, da smo včasih pozabili na to, kako hitro lahko mine odmor.

Na začetku se je zdelo, da smo bili mali črni rački – že v prvem letniku smo namreč zamenjali kar nekaj profesoric za angleščino in razrednika. Hitro pa se je ta občutek umaknil in ostali so prijetni spomini: na ure francoščine, ki jih je prof. Ficko tolikokrat popestril s pesmijo, ure slovenščine, ki jih je prof. Kramarjeva napolnila s tisto pristno ljubeznijo do materinščine, ki smo jo v polnosti čutili v njenih razlagah in prebiranju literature, ure kemije, ki jim je s svojo strokovnostjo in načelnostjo dala značaj prof. Lampretova, v ekonomskih vodah so nam pomagali splavati prof. Erženova, prof. Brčan, prof. Marolt, prof. Lončar in ne nazadnje prof. Vozel Verbičeva, zaradi katere smo spoznali, kako zelo življenjska in zanimiva je lahko ekonomija, prof. Radoševa se nas gotovo spomni po tem, da smo pred napovedanimi kontrolnimi nalogami iz matematike predstavniki razreda priromali pred vrata zbornice s prošnjo, da bi vendarle to nadlogo prestavili še za kakšen dan ali dva (no, resnici na ljubo se je podobno dogajalo tudi pri drugih predmetih, izjema je bila verjetno le telesna vzgoja). No, sedaj je tudi čas, da izdam našo taktiko – za izlet pred zbornico so bile po navadi izbrane delegacije odličnjakov kot kronski dokaz, da se celo oni niso dovolj pripravili, in profesorji, ki so pametni ljudje, so potem gotovo sklepali, da je preostanek razreda še bolj potreben takšnega odloga. Hu ... toliko vsega bi še lahko naštel, pa naj bo dovolj, vsega pa tudi ne smem izdati.

Mojca Verbič

Skratka, dragi vsi profesorji, ki ste bili z nami, hvala vam za znanje, ki ste ga vlivali v naše glave, za nauke, ki ste nam jih dajali, pa tudi za marsikatero neumnost, ki ste nam jo spregledali.

Vsak razred gotovo najbolj zaznamuje razrednik, in to častno mesto v našem razredu pripada prof. Bojani Novak Fajfar, ki nas je našim mnogim razposajenostim navkljub uspešno pripeljala do zaključka srednje šole. Če kdo, potem je ona vsem nam pokazala zgled strpnega, razgledanega, nasmejanega, mirnega, prijaznega človeka, ki zna stati ob strani, biti pravičen in načelen hkrati. Lahko rečem, da jo imamo prav vsi še danes radi.

Ko smo s spričevali in potrdili o uspešno opravljenem zaključnem izpitu zapuščali šolo, ki je bila štiri leta naš drugi dom, je bil naš korak še bolj negotov kot takrat, ko smo prišli v prvi letnik. Težko je oditi v svet od tam, kjer si si počasi, a zagotovo spletel tiste pristne vezi, ki jih ljudje tako radi hranimo, težko je dati obljubo, da bomo ostali skupaj, in hkrati vedeti, da nas bo življenje odneslo na tako različne poti, da se bomo komaj kdaj srečali. Nekaj pa drži, obljube, da ostanemo prijatelji, niso bile prazne besede. Kljub temu da nismo več vsak dan skupaj, kljub temu da nekdo dela na radiu, nekdo v gostinstvu, v računovodstvu, kdo kot podjetnik, spet drugi na banki ... in kljub temu da je najbolj oddaljena sošolka sedaj v Kanadi, smo še vedno prijatelji in se še vedno razveselimo drug drugega, ko se srečamo, še vedno vprašamo drug za drugega in še vedno se radi spominjamo skupnih dni.

Če dobro pomislim, pravzaprav nikoli nismo čisto zares odšli s hodnikov Srednje šole Josipa Jurčiča Ivančna Gorica. Del nas je ostal tam. Tisti čas smo shranili v posebno škatlo, ki jo hranimo skrbno

zaprto, da se kaj ne izgubi. Kdaj pa kdaj dvignemo pokrov z nje in pokukamo vanjo. In notri je vse – šola, sošolci, profesorji, ga. Lojzka s kanglico zaliva rože, vesel direndaj na stopnicah pred šolo, pisanje šolskih nalog, smeh in jok, celo vonj, ki se je nekoč širil z bližnje farme, v njej so vsi trenutki iz tistega časa skrbno shranjeni in v vsakem trenutku lahko vidiš tistega, ki si ga zaželiš. Zato se ne čudite, če ima šola vsaj toliko resničnosti in vzporednih svetov, kot je bilo v njej učencev in profesorjev. In vsak od nas odpira škatlo – včasih, da samo pokuka, drugič za malo dlje. Odpre jo vsakokrat, ko se pelje skozi Ivančno Gorico in koprneče pogleda modro stavbo sredi travnikov, vsakič, ko sreča

znanca iz tistih časov, včasih pa kar tako brez razloga, za lepši dan in trenutek.

Preveč je profesorjev, delavcev šole, sošolcev in dijakov iz drugih razredov, ki so z nami delili naša srednješolska doživetja, da bi bilo mogoče vse naštet, pa vendar je zaradi prispevka vsakega od njih danes bogatejša in polnejša naša škatla spominov, naš srednješolski zaklad, ki ga nosimo v srcih. Za vse to se v imenu našega razreda zahvaljujem vsakemu posebej.

Mojca Verbič

1994

Prepoznavnost šole temelji na tradiciji in pripadnosti

Po gimnaziji sem se vpisal na Medicinsko fakulteto v Ljubljani, na kateri sem diplomiral leta 2001. Po končanem šestmesečnem pripravništvu sem se leta 2002 zaposlil na Inštitutu za patologijo Medicinske fakultete v Ljubljani, kjer sem leta 2007 zaključil specializacijo iz patologije. Leta 2001 sem se vpisal na podiplomski študij biomedicine, ki sem ga zaključil letos z doktorsko disertacijo na temo meduloblastomov, redkih možganskih tumorjev, ki se pojavljajo predvsem pri otrocih. Zdaj sem zaposlen na Inštitutu za patologijo Medicinske fakultete kot specialist patolog in asistent. Moja ožja strokovna področja so patologija kože, očesa in ginekološka patologija, raziskovalno pa se ukvarjam poleg omenjenih področij tudi s patologijo možganskih tumorjev.

Za vse tiste, ki se še vedno grenko nasmehnejo, ko jim omenim, da sem patolog ...

Delo patologov je danes predvsem ali skoraj izključno histološki (mikroskopski) pregled tkiv, ki jih različni zdravniki, predvsem kirurgi, odvezamejo bolnikom. Ti vzorci so lahko zelo različno veliki, na primer le deset kubičnih milimetrov velik vzorec tkiva jeter, kvadratni centimeter velik vzorec kože ali cel organ. Patolog s pregledom tkiva in pravilno diagnozo odgovori na vprašanje, katero bolezen ima bolnik, in pogosto tudi napove potek bolezni. Velik del našega dela predstavlja predvsem patologija tumorjev. Danes zdravljenje tumorjev skoraj v vseh primerih temelji na patologijski diagnozi. V praksi to pomeni, da kirurgi odstranijo tumor, pogosto skupaj z velikim delom ali celim organom, v katerem je tumor vzniknil, da onkologi zdravijo s kemoterapijo in obsevanjem šele, ko patolog postavi diagnozo določene vrste tumorja.

Jože Pižem

Pri tem je več kot očitna teža in odgovornost našega dela. Pravočasna in pravilna diagnoza pomeni večjo verjetnost ozdravitve, napačna diagnoza je lahko povezana z neustreznim ali prepoznim zdravljenjem. Patologova diagnoza temelji na prepoznavanju različnih vrst in oblik celic ter njihovi organizaciji v tkivu – celice in njihova ureditev so torej naš drugi svet. Ker so celice pogosto nepredvidljive in poskušajo posnemati druga drugo, je naše delo pogosto prav detektivsko. To daje, skupaj z željo postaviti pravo diagnozo, ki omogoča ustrezno in pravočasno zdravljenje, patologiji poseben čar. Kombinacija strokovnega dela, raziskovanja in poučevanja na Medicinski fakulteti je zame pravzaprav izpolnitev tiste, takrat ne povsem ostro izrisane, želje, ki me je vodila k študiju medicine. Seveda pa obstaja tudi druga plat zgodbe. Mislim, da bi živel mnogo lažje, če ne bi poznal vseh teh bolezni in žalostnih zgodb, ki se lahko skrivajo za njimi.

Naj kaj se spomnim ob omembi srednje šole? Predvsem se mi zdi že zelo daleč, čeprav čas teče zdaj mnogo hitreje kot takrat. Po drugi strani se živo spomnim sošolcev, učiteljev in razrednika Francija Grlica. Občutek imam, da bi z vsakim lahko nadaljeval pogovor, kot da vmes ni preteklo 17 let. Vendar je tako, da smo se razkropili naokoli in se srečamo le po naključju. Podobno velja tudi za kolege s fakultete. Sošolci smo se organizirano zbrali le po enem letu, za tem pa sem srečal le še nekatere 'dolenjske' sošolce – Gregorja Vidmarja, Matijo Ficka, Damjana Kovača, Jerico Glavan in Marjana Huča (ki je sicer Ljubljčan, pa se je kasneje preselil na Dolenjsko, če se prav spomnim). In nič se nismo spremenili, le čas in izkušnje so naredili svoje. Mislim, da smo zdaj boljši kot takrat. Na žalost večine ostalih sošolcev po našem edinem srečanju nisem več videl.

V zadnjem času se pogosto spomnim na gimnazijo, ko ugotavljam, kaj vse sem pozabil, da sem ob vsem takratnem znanju matematike sposoben le računanja na nivoju osnovne šole, da mi je od francoščine ostala le še izgovarjava besed, da je znanje nemščine le še nekje globoko v možganih ... No, podoben postaja tudi občutek glede znanja, pridobljenega na fakulteti. In poraja se vprašanje, ali je bilo vse učenje in znanje nujno ali bi lahko tudi kaj izpustili. Verjetno ne, verjetno smo tudi zaradi pozabljenega znanja modrejši. Zdi se mi, da ima gimnazija tri cilje – pripravo na fakulteto

(vključno s točkami na maturi), pridobitev čim širšega splošnega znanja in razgledanosti ter pridobitev nekaterih zelo praktičnih znanj. Med slednja sodita predvsem znanje slovenščine v vseh možnih razsežnostih in znanje tujih jezikov, danes predvsem ali izključno angleščine. Oboje je nujno, ne glede na to, kaj počneš v življenju. Kasneje je pridobitev tega znanja mnogo težavnejša, saj za to preprosto ni časa ali priložnosti. Mislim, da smo bili ena zadnjih generacij, ki se je učila nemščino kot prvega tujega jezika, drugi tuj jezik pa je bil francoščina. In angleščina – moja prva angleška knjiga je bila 'Biochemistry' v prvem letniku fakultete. Danes si ne predstavljam poklica zdravnika (in tudi mnogih drugih ne) brez znanja angleščine.

Z današnje perspektive – ali bi si želel, da bi bilo v gimnaziji kaj drugače? Pravzaprav bi spremenil le zelo malo. No, želel bi si, da bi se angleščine naučil že v srednji šoli. Pa pri nekaterih predmetih bi bilo lahko učenje malo bolj intenzivno. In lahko rečem, da sem ponosen na svojo gimnazijo, da nisem opazil nobene prednosti tistih kolegov na fakulteti, ki so prihajali s tako imenovanih 'elitnih' gimnazij. Prepoznavnost šole temelji na tradiciji, pripadnosti, znanju učiteljev (in na koncu seveda učencev) ter spoštovanju med učitelji in učenci. Moja gimnazija je to imela.

Jože Pižem

1995

Uspešen je vsak, ki najde svojo srečo

Ob omembi srednje šole me najprej prešine prijeten občutek, saj so moji spomin povezani z ustvarjalnim šolskim obdobjem, ki sta ga zaznamovala domačnost in občutek pripadnosti. Ne vem, kakšni profesorji zdaj učijo na Srednji šoli Josipa Jurčiča, a pred 15 leti so se z nami, našimi muhami in mladostniškimi spodrsaljaji ukvarjali takšni, ki so imeli radi svoje delo. Niso nas učili le obvezne šolske snovi, temveč smo se pogovarjali tudi o življenjskih modrostih. Naša razredničarka Staša Glavič je bdela nad vsakim od nas, da ne bi preveč zašel. Sedanji ravnatelj Milan Jevnikar pa je že takrat vedel, kaj je interdisciplinarno učenje in v ure matematike tkal francosko izrazoslovje. Veliko smo se ukvarjali s projekti, ki niso bili del pouka, od večera Menartove poezije do proslave iz časa Josipa Jurčiča, imeli smo tudi pevske zasedbe, našemu razredu so dovolili napisati scenarij za predstavitev dela v knjižnici, s kratko igro smo nastopili na knjižnem sejmu v Ljubljani (vsaj

Janja (Omahen) Ambrožič

mislim, da je bilo to tam), hodili smo na gimnazijade, nastopali po Sloveniji in celo na avstrijsko Koroško so nas peljali.

Težko bi natančno zapisala, kolikokrat smo se zbrali sošolci, gotovo v 15 letih vsaj 5-krat. Na žalost smo se v prejšnjem letu bolj kot na obletnicah zbirali na pogrebih, saj sta kar dva sošolca izgubila svoje starše.

Na nikogar od svoje generacije nisem posebno ponosna, za nekatere, ki so hodili v paralelke, niti ne vem, kaj počnejo. Menim, da je uspešen vsak, ki je našel svojo srečo, pa naj bo ta v službi, doma ali pri kakšnem hobiju.

1996

Neobstoječi čas

Moji spomini na srednjo šolo so mešani. Ko se spominjam različnih dogodkov v preteklosti, sicer vedno bolj ugotavljam, da si mnogo lažje zapomnim različne malenkosti, podrobnosti, občutja, vonje, prizore, barve, manj izrazito pa celoto ali nek urejen vtis. Zato so mi nekatera drobna doživljanja osebno mnogo močnejša in ljubša kot pa ta, ki jih bom opisal, vendar, ker so tako hipna, samo moja in nekomu drugemu težko razumljiva, jih bom rajši ohranil zase.

Tako je prva stvar, ki mi pade na pamet ob besedi gimnazija, »grozno daleč nazaj«. Tako daleč, da mislim, da to ni bilo moje življenje ali pa da morda je le bilo, pa se je nekje končalo in začelo novo, kasnejše obdobje na fakulteti, ki pa se je tudi končalo in prav tako za sabo spustilo zaveso. S tem mislim reči, da ne najdem prav nobene zveze med tistim takrat in tem, kar je sedaj. Ne vem, kaj smo takrat mislili, kaj smo si želeli, ne spomnim se. Čudno, ampak tako je.

Potem se vmešajo bežne asociacije; voda po tleh v straniščih in vsakič mokri copati, smrad po praženi čebuli po celi šoli ob sedmih zjutraj, hrup ob odmorih in neznosna gneča po hodnikih, jedek vonj po ciklostilu iz vratarnice, oranžni stoli, ki so bili skoraj vedno umazani, sendvič pa sok za malico, preštejte se, kdo bo hladno, kdo ima toplo, sedenje na tleh pred učilnicami, boleča hrbtenica, predura, odpade, nadomeščamo, k Smrekarju na topli sendvič, vozači, ravnateljica, ponavljamo kontrolko, preznojeni po telovadbi k naslednji uri, pozabil opremo, jaz bi se opravičil ...

Nasvet? Naj bodo profesorji v prvi vrsti strokovnjaki, vendar tudi pedagogi in predvsem Ljudje. (Velika začetnica ni napaka.)

Iz Janje Omahen je »zrasla« Janja Ambrožič, sociologinja kulture in novinarka. Delam za tednik Dolenjski list, kjer spremljam predvsem dogajanje v občini Trebnje, občasno mi dovolijo pokukati še v Ivančno Gorico. Posebnih uspehov, s katerimi bi postala prepoznavna v širšem prostoru, nisem dosegla, niti se nisem kaj dosti trudila zanje.

ZA KONEC: Vse najboljše ob 60-letnici!!!

Janja (Omahen) Ambrožič

Andrej, Matija in oče Gregor Ficko

Naslednje nekoliko določnejše občutje, ki se poraja ob besedi gimnazija, je tesnoba. Če je ne bi občutil, se mi ne bi večkrat sanjalo, da moram nazaj v srednjo šolo in da ni prav nobene (!) možnosti, da bi to šlo mimo mene in da morda vendarle sanjam. Po pravici povedano, ne čutim tistega časa takrat samo kot čas norosti in svobode, vsaj intelektualne sem precej pogrešal. Tu mislim predvsem na preveliko natrpanost urnikov (mučilnih šest, sedem ali celo osem ur), na stalna preverjanja znanja, domače naloge kar naprej, spraševanja. Premalo sproščene vedoželjnosti, preveč kljukanja vsebin, ki jih je treba obravnavati. Pa stalno nekakšna tekma v znanju učencev med sabo. Zdaj, ko vidim, kako specifična so posamezna področja v znanosti ali kateremkoli strokovnem področju, resnično mislim, da bi gimnazija morala nuditi še več splošne izobrazbe in kulture. Ali si predstavljate, da nekdo, ki ga umetnost ali glasba v

srednji šoli sploh ni zanimala, pa je danes na podoktorskem študiju, ne ve prav nič o gotiki in Edvardu Griegu? Pa se ne spomni enega samega filozofa? Časa za ozko strokovno izobraževanje je po gimnaziji še več kot dovolj, za nabiranje splošne izobrazbe pa kondicije zmanjka že po maturi. Tudi kasnejši način študija in znanstvenega uveljavljanja nas vse sili v to. Kvaliteta in uspešnost znanstvenega dela se meri pretežno po znanstvenih objavah v tujih vplivnih revijah, v mikrospecifičnem obvladovanju določenega področja, ki izgublja ves stik z uporabnostjo in vsakdanjim življenjem.

Na gozdarski fakulteti je tesnoba popustila in postalo je bolj po mojem okusu; veliko znanja z mnogimi podrobnostmi, a povsod svoboda, ki je dopuščala ustvarjalnejše delo brez prisile. Lahko sem več razmišljal, delal pa takrat, ko sem hotel. Sploh sem človek, ki ne želim ničesar delati pod prisilo. S te plati je bila zame srednja šola ubijalka ustvarjalnosti in nekakšna »grenivka«. Je zdrava in potrebna, samo je grenka. Pa še nekaj se mi je takoj po zaključku gimnazije zazdelo prav imenitno. Profesorji so nas na fakulteti začeli vikati. S tem ne mislim, da bi bilo kaj takega treba tudi v gimnaziji, je pa to nekakšen občutek, da si tudi ti njim pomemben, ne pa da te sezujejo v copate.

Ja, copati, to je seveda bilo v gimnaziji zelo pomembno. Imeti copate. Morali so biti, dnevno in med odmori se je to preverjalo. Menda v anglosaksonskem svetu gosta najbolj ponižajš, če ga sezuješ, ko pride na obisk.

Potem se mimo pripeljejo že bolj urejene podrobnosti. Npr. bogate ure književnosti v prvem letniku, kjer sem se več naučil o umetnosti kot kjerkoli. Še zdaj imam vse zvezke. In eseji. Najbolj mi je v spominu ostal roman *Alamut*. Odprl mi je povsem novo obzorje na meji metafizičnega. Pa spomnim se Baudelairovih pesmi, Prousta, Villona, ljube so mi postale Lorcove pesmi in to tako, da sem si kupil celo izvod njegovih pesmi v dvojezični izdaji. Da občutiš izjemno izrazno moč Garcie Lorce je treba prebrati kakšno njegovo pesem tudi v izvirniku. Leta kasneje, ko sem popotoval po Španiji in obiskal Cordobo in Granado, sem tako močno podoživel tisto »Cordoba, daljna in sama ... » Kosovelovi Konsi so me navdihnili, da sem še sam poizkusil. Pa pesnili smo haikuje ... Ali pa filozofija, ki me je tako prevzela, da sem za seminarsko nalogo začel iz hrvaščine in nemščine prevajati Karla Jaspersa, še zdaj znam zadnji stavek iz njegove knjige, ki je bil zapisan v latinščini: »Vse prečudovite stvari so tako težke, kot so redke. «Spomnim se premikanja kontrolk pri nemščini,

ker se nam ni ljubilo, pa petja pesmic pri nemščini. Bilo je obdobje, ko ni nihče hotel odgovarjati na vprašanja pri angleščini, pa grozljiva profesorica fizike v prvem letniku, ki me je po krivici porinila med »luftarje«. V prvem letniku so bile z nami največje težave. 1. C je bil sestavljen iz vseh, ki niso bili v A ali B, pa en kup Ljubljancev, ki so po prvem letniku odpadli. Spominjam se, da smo trije sošolci razstavili CNC-stružnico, ki je bila v našem razredu še iz časov kovinarjev, in počili zaslon monitorja. Dovolj, da je v šolo prišla kriminalistična policija in začela zasliševanje. Kriminalisti so mi grozili, da bom moral iti v poboljševali dom za mlade in prejel sem ukor pred izključitvijo. Razredničarko Trontljevo je kap. No, potem je 1. C razpadel in postali smo 2. B.

Iz tega časa mi najbolj v spominu ostajajo gimnazijada v Mariboru, kamor smo šli z glasbenimi in pevskimi točkami, in uprizoritev gledališko-pevske predstave – tabora, ki nas je dijake različnih letnikov močno povezala in ustvarila izjemno prijetno vzdušje. Del predstave so bile tudi sokolske gimnastične vaje pa govor Simona Gregorčiča. Gostovali smo celo na avstrijskem Koroškem. Prav tako nas je povezoval pevski zbor.

Potem sem se ostrigel in petki v gostilni Kos v Ivančni Gorici me niso več tako zanimali. Več sem se začel ukvarjati s športom, privlačila me je košarka, kasneje pa tudi potovanja. Ob zaključku gimnazije sem se udeležil potovanja gimnazijcev iz vseh slovenskih gimnazij na Dansko v okviru dansko-slovenskega prijateljstva.

Poseben spomin je maturantski izlet. Bili smo v Rimu, Neaplju, na Capriju. Izmed vseh večerov in noči se posebej spominjam Sorrenta in angleškega puba, kamor smo majhna skupinica tisti večer odšli iz hotela in kjer smo se lotili degustacije piva. Na dolgi polici nad šankom so bile zložene steklenice z različnimi vrstami piva. Raznobarvne so bile, glasba je igrala in pipa je dišala. Poskušali smo po vrsti, prazne steklenice pa spuščali v črne vreče za smeti. Bilo je veselo, kot v pubu mora biti, stoje sem zapel tisto »I am a rover, seldom sober ...«, možak z rdečimi očmi in berglami ob šanku, ki smo ga zmotili pri gledanju filma Prvinski nagon in je najprej negodoval, ker smo ga porinili v kot, je na koncu ves rdeč ploskal. A kar naenkrat na vratih profesor Grlica: »A tukaj ste, takoj domov!« Potem smo v koloni kot kaznjenci z vrečami praznih steklenic na hrbtu ponoči odkolovratili proti hotelu. Tu sta nas čakali razredničarki v preddverju hotela v rdečih naslonjačih. Zakaj ste šli, kdo je kriv? Vreče so popadale z žvenketom na

tla. Kaj imate pa to? Naslednji dan je bil dan molka, na avtobusu ni bilo dovoljene glasbe. Mi pa smo še kar naprej hoteli biti nekaj posebnega. Ko smo se ob povratku proti domu ustavili še v nekem mestu, smo tam najeli kočijo in s smehom prehiteli ostale, ki so si ogledovali park. Razredničarki pa hitro v svojo kočijo in za nami. To smo se smejali!

Proti maturi je vse skupaj postalo resnejše. Matura je nad nami visela celo leto ali pa še dalj. Manj prijazen spomin. Sošolci smo se malo oddaljili. Nekateri smo bili strokovnjaki v biologiji, kemiji, drugi v zgodovini, psihologiji. Mislim, da nismo bili ravno vzoren primer povezanosti.

Kaj zdaj delajo moji sošolci? Ne vem natančno, nekoga, žal, tudi ni več med nami. Prva leta smo se

dobivali na srečanjih, pa se je vedno vsem tako mudilo. Verjetno je preteklo ravno prav časa, da ni več tako močne pripadnosti med nami, a še ne dovolj, da bi se z nostalgijo spominjali »tistih let«. Pa bi se mogoče še kdaj zgodil kakšen petek iz prvega letnika, ko smo se potapljali v iluzije brezskrbnosti, če ne bi bilo res tako malo časa. Še tole, kar berete, sem napisal v nekaj nočnih nadaljevanjih. Moje ure so natančno rezervirane in izpolnjene od jutra do večera; za konje, za raziskovalno in pedagoško delo na fakulteti, za podiplomski študij, ki ga, upam, končam v naslednjih treh letih, za popoldansko podjetništvo in za neprestane vožnje in hitenje. Morda pa le pridem tja, kamor grem.

Andrej Ficko

1997

Z berglo na maturo

Spomini na srednješolska leta so spomini na štiriletno obdobje odraščanja in mladostniškega dozorevanja. Verjetno tudi z menoj ni bilo nič drugače v letih 1993–1997. Po končani osnovni šoli v Šentvidu pri Stični, ko sem imel šolo zaradi bližine doma tako rekoč pred pragom, sem se odločil iskati srečo na poti svojega življenjskega dozorevanja na najbližji srednji šoli – na Srednji šoli Josipa Jurčiča Ivančna Gorica. No, to ni bil edini razlog za vpis na to šolo. Kot sicer nepopolni odličnjak – tak uspeh sem v osnovni šoli uspel doseči le trikrat v osmih letih – sem lahko upravičeno razmišljal o izbiri programa na Srednji šoli Josipa Jurčiča, pri čemer za gimnazijca ni bilo poguma in verjetno tudi ne realnih možnosti, za trgovca pa so obstajali preveč ambiciozni načrti. Nekaj vmesnega bo ravno prav! Tako sem se znašel v oddelku prvega letnika ekonomskega programa. Po najstarejšem bratu kovinarju in drugem bratu trgovcu je sedaj kar na ekonomsko šolo prišel še najmlajši izmed treh Štehov. Kako obetavno!

V šolskem letu 1993/94 se nas je nabralo ekonomistov za tri oddelke. Tudi iz šentviškega konca nas je bilo kar nekaj, tako da privajanje na nov vsakdan in nove obraze ni delalo težav. Med sošolci smo prevladovali prišleki iz šentviške in stiške osnovne šole, dogajanje v razredu pa so začinili sosede Trebanjci in posamezniki iz Grosuplja in Ljubljane. Meni je seveda kmalu postal blizu krog tistih, ki nam ni bilo nikoli odveč debatirati o motokrosu in športu nasploh. Ob tem pa je ta ista klapa preživela nešteto ur v knjižnici,

Matej Šteh, prvi glas občinskega glasila

kjer smo svoje razmisleke vedno lahko delili s knjižničarjem Jožetom.

Kaj pa profesorji? Ja, ni kaj, biti domačin je vendarle imelo nekaj prednosti, še posebno, če je profesor ali profesorica prihajal/-a iz tvojega domačega okolja. In to smo seveda znali hitro obrniti v svoj prid. No, morda je prav zaradi tega tudi še danes vsako naše srečanje prijeten spomin na tiste »skupne« čase.

Kakšne posebne pripadnosti posamezni vrsti predmetov mi ni bilo mogoče pripisati, čeprav je veljalo, da sem bolj družboslovec kot naravoslovec. Strokovni predmeti so bili posebno poglavje. Čeprav so ponujali marsikaj življenjsko pomembnega, so bili včasih zapakirani v neprilvačnem in težavnem gradivu. In ko je bil pozimi na urniku kakšen izmed teh predmetov v takrat še tudi redni popoldanski izmeni, ko se je zunaj že stemnilo, je seveda marsikatera ura adolescenčnega mladostnika izpuhtela v zrak brez vsakega učinka. In tako sem večino srednješolskega časa oral nekje po zlati sredini polja znanja, za kaj več pa se je bilo treba pošteno potruditi.

Seveda so bile tiste bolj občolske dejavnosti tudi zelo mikavne. Pri športni vzgoji bi si sicer želel več odbojke, saj smo ji v šentviški osnovni šoli dajali veliko pozornosti. Ne prej in tudi ne kasneje pa nisem preigral toliko namiznega tenisa kot ravno v času srednje šole. Tudi šolsko glasilo Iskrice mi je vzbudilo pozornost, a dosti manj, kot bi si mislil, glede na to, da me je kasnejša poklicna pot zapeljala v publicistične in novinarske vode. Izdajali pa smo v 3. in 4. f nekaj časa celo svoj časopis Payton, poimenovan po nadaljevalki Vrnitev v mestoce Payton. Izmed krožkov se s ponosom spominjam sodelovanja v šolskem pevskem zboru, ki je z vodenjem profesorja Milana Jevnikarja v prvem letniku pripravil nekakšen pevsko-dramski nastop, povezan z življenjem in delom Josipa Jurčiča. Novincu, povrh vsega pa še ekonomistu, je bilo seveda neizmerno všeč sodelovanje v zasedbi, ki je vključevala »taboljš« tudi iz vrst gimnazijcev in dijakov iz višjih letnikov. Spomnim pa se, da je kasneje, ko zbora ni več vodil profesor Jevnikar, zbor kmalu postal le še dekliski šolski zbor.

Nekako sem se prebil do tretjega letnika. Prav tu pa so se vrstili pomembni dogodki. Ob koncu drugega letnika smo se namreč morali odločiti, v katerem programu bomo nadaljevali šolanje. Tisto leto se je prvič izvajala matura po novem sistemu, ki velja še danes. Ekonomisti smo imeli možnost, da nadaljujemo šolanje v t. i. maturitetnem razredu ekonomistov in bi se čez dve leti spoprijeli s splošno maturo, enako torej kot kolegi gimnazijci. Tudi jaz sem se odločil za ta maturitetni razred, pa čeprav je bilo veliko pomislekov, dvomov, strahov in celo nasprotovanj.

Da je bila stvar še toliko bolj komplicirana, sem se ob koncu tretjega letnika ubadal še z bremenom popravnega izpita. Tako je poletje tistega leta potekalo v smislu priprav na popravni izpit iz matematike. No, nič takega, bi rekli, matematika je pač težka in če človek ni rojen za ... Vse to je res, res pa je tudi, da sem danes poročen s profesorico matematike, ki je prav tako gulila klopi na Srednji šoli Josipa Jurčiča, danes pa je članica profesorskega zbora te iste šole. Pa če to ni usodno!

Dočakal sem maturo. Maturantski ples pod streho športne dvorane na Otočcu sem »odplesal« z berglo v roki, saj je zame zimo 1997 zaznamoval moj padec s smučmi na domačem hribčku. Naj ob tem dodam, da se je to zgodilo na tisto soboto, ko smo imeli prve plesne vaje za maturantski ples. Usoda se je spet poigravala, večmesečno okrevanje je nudilo obilo časa za pripravo na maturo.

Maturo sem opravljal ravno v dneh, ko sem delal prve korake brez bergel. To so bili še negotovi koraki, a bili so takšni kot moja štiri leta pod streho srednje šole Josipa Jurčiča – vztrajni, kljub navidezni začasni neprepričljivosti. In tudi jaz sem postal maturant generacije 1997!

Vse te letnice veselo trosim, ker sem letom na domači srednji šoli dodal še študentska leta v Ljubljani, ki pa so bila povezana s študijem zgodovine na Filozofski fakulteti. Potem ko sem večino srednješolskih let preplaval v povprečju, temelječem na ekonomskem razmišljanju, se je namreč počasi rojevala skrita ljubezen do zgodovine in preučevanja preteklosti. In zgodovina! Kljub temu da me trenutno poklicna pot zaposluje z uredništvom občinskega časopisa, zgodovina še naprej ostaja skrita ali odkrita simpatija. Odkrita pa ostaja tudi simpatija do moje srednje šole – tiste, ki mi je poleg vsega, kar šola kot izobraževalna ustanova prinaša, nudila tudi zanesljive smerokaze za življenje. Za vse to sem ji neizmerno hvaležen, zato ji ob visokem jubileju želim, da še naprej ohrani svoj posebni značaj. Značaj, ki spominja na klenost slovenstva in trdoživost dolenjskega človeka.

Matej Šteh

Čas odraščanja in ljubezni

V gimnazijskem programu Srednje šole Josipa Jurčiča v Ivančni Gorici sem se znašla po spletu naključij. Sprva namreč nisem želela obiskovati te gimnazije, kjer je pred menoj uspešno oral ledino moj brat, a sem si po nekaj tednih guljenja klopi novomeške gimnazije premislila in se odločila: V Ivančno grem! Tega nisem nikoli obžalovala.

Gimnazijska leta v času odraščanja, oblikovanja osebnostnega karakterja, tkanja tesnih osebnih vezi izvajajo prijetne spomine in nasmeh na obraz. Ne nazadnje, tudi če je bilo kaj slabega, se pozabi, ostanejo samo prijetni spomini. To se odraža tudi na naših obletnicah, ki se jih je zvrstilo že nekaj; podoživljamo dogodke, izmenjamo izkušnje, smeha ne manjka, kar pomeni le eno, bilo nam je lepo. Lani je minilo deset let, odkar smo maturirali, kako čas hitro teče ... Sošolci smo se raztepli malo naokrog, opravljamo različne poklice, zdaj se srečujemo tudi na popularnem medmrežnem portalu Facebooku.

Na izletu

Valerija (Šket) Jarm

Vesela in hvaležna sem, da sem hodila v gimnazijo v Ivančni Gorici, hvaležna za dober in spodbujajoč odnos profesorjev do dijakov, ker so nas poskusili kar najbolje pripraviti na korak naprej, korak v odraslost. Če bi se odločala še enkrat, bi gotovo izbrala isto srednjo šolo, čeprav bi verjetno izbrala drug študij. Poklicna pot me je pripeljala nazaj v domači kraj, po nekaj letih študijskega dela na nacionalni televiziji in rednega novinarskega dela pri internem vojaško-informativnem glasilu Ministrstva RS za obrambo sem pred novimi izzivi na lokalnem področju.

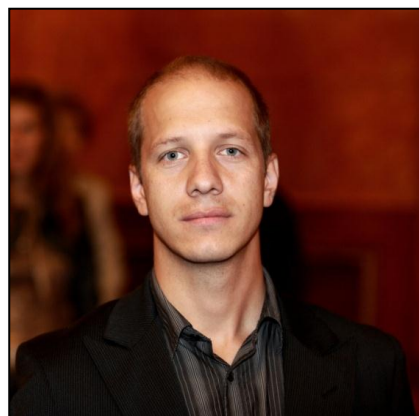
Naj pa za konec še pojasnim, zakaj mi je srednja šola v Ivančni Gorici še posebej pri srcu. Srednješolska ljubezen je prerasla svoje okvirje, pred dobrim letom se je nekdanjima sošolcema pridružil mali nadebudnež, s katerim spet odkrivava otroško razigranost. Moža pač ne spozna vsaka v gimnaziji ...

Valerija (Šket) Jarm

1998

Več in bolje je treba delati

Gimnazija Josipa Jurčiča je za nas »Genorije« neke vrste tradicija. Obiskovali sta jo že dve generaciji naše družine, moj oče, strici, teta, bratranci in sestrčne. Nekaj iz druge generacije nas ima že otroke in upam, da bodo tudi naši otroci lahko obiskovali to odlično gimnazijo. Menim, da je kombinacija Srednje šole Josipa Jurčiča in Osnovne šole Stična zmagovalna. Govorim lahko predvsem za področje kemije. Na obeh stopnjah sem imel odlične učitelje. Še danes se spomnim, kako me je h kemiji pritegnil osnovnošolski učitelj Leopold Sever, ko je prvo učno uro pokazal, kaj se zgodi, če pokalnemu plinu – tj. zmesi vodika in kisika v

Dr. Boštjan Genorio

pravem razmerju – dodamo nekaj aktivacijske energije. Navdušenje nad kemijo je s strogim, a očitno učinkovitim, pristopom vzdrževala profesorica Jožica Lampret. Pridevnik učinkovit sem uporabil zato, ker sem potem pridobljeno znanje z lahkoto nadgradil na Fakulteti za kemijo in kemijsko tehnologijo Univerze v Ljubljani, kjer sem leta 2004 diplomiral in pet let kasneje doktoriral. Danes sem na isti fakulteti zaposlen kot asistent in tudi sam poskušam del svojega znanja

Slika iz Rice University, Houston, Texas, kjer sem leta 2007 opravljal del doktorata

predati naslednjim generacijam. To ni lahko delo, zato cenim vaš trud, profesorji gimnazije, ki ste ga vložili v nas – nove upe. Poimenoval sem nas »nove upe«, saj je sedaj moja generacija na vrsti, da poskuša rešiti probleme družbe in tehnike. Sam se v svojem profesionalnem življenju kot znanstvenik ukvarjam predvsem z raziskovalnim delom. Trenutno raziskujemo možnosti komercializacije alternativnih virov energije – ukvarjam se z litij-ionskimi baterijami in gorivnimi celicami. Rezultate objavljamo v tujih znanstvenih revijah in prijavljamo patente ter z njimi počasi sestavljamo mozaik uspeha. Delo, ki ga opravljam, je zelo zanimivo in pestro. Nikoli mi ni dolgčas, to govorim predvsem tistim, ki so šele na začetku svoje kariere in se odločajo o poklicih. Kemija je kljub splošnemu prepričanju, da gre za težak in »tečen« predmet, lahko lepa. Zelo pomembno je, kako nam je predstavljena. Zato apeliram na današnje učitelje kemije, naj predstavijo kemijo življenjsko in naj morda kdaj povabijo nas raziskovalce, da predstavimo svoj pogled na znanost. Z veseljem se bomo odzvali in naredili vse, da se čim več dijakov odloči za naravoslovje, saj bomo lahko le tako postali na znanju temelječa družba oz. družba, ki proizvaja produkte z dodano vrednostjo.

Dr. Boštjan Genorio

Življenje v barvah

Srednješolski čas, ko je v mladi duši želja po spoznavanju precej uveljavljena, močna, zasidrana. Ko srečaš prvo vino, prve ljubezni, trdno prijateljstvo, ko najdeš zanimanja za vse življenje.

Če se zazrem malce jugovzhodno, se spominjam gledaliških vaj, še posebej Kozlovske sodbe v Višnji Gori, uživanja pri likovnem pouku, kjer so se profesorji kar vrstili in sem lahko od vsakega prejela nekaj novega. Spominjam se takšnih in drugačnih izrekov, faktov, primerjav ter pesmi Bilo

Helena (Janežič) Žnidaršič

je v maju pri matematiki, kemijskih eksperimentov in spraševanj, ki me niso strašila, so pa pustila znanje do danes. Več truda sem morala vložiti pri jezikih, zanimal me je svet računalnikov, prihod interneta, oblikovanje.

Bili smo generacija po osamosvojitvi, med 1994 in 1998, generacija, ki se je iz treh prvih letnikov prelevila v dva. Paralelno smo vozili v šoli na snegu

in ob morju, v odmorih, ob malici in na maturantskem izletu, pa vendar, če pogledam nazaj, se mi zdi, da naši potenciali tedaj niso bili ravno najbolj prepoznani in vzpodbujani ... V tistih časih pa se je omejilo kraje; za garderobo smo dobili dve do tri omare na razred ... Te so verjetno že odslužile.

4. a, 24. 10. 2008

10. obletnico zaključka smo praznovali v oktobru 2008 in statistika je pozitivna. Kot se spodobi, smo se zaposlili, diplomirali, doktorirali, se poročili, potovali, postali mame in očetje, vsak po svojih močeh ... Našli smo se!

Življenje se danes odvija ob otrocih, možu, pravljičah, slikanicah, domačih, ob čopiču, prijateljih, sodelavcih. Skrbim, da lahko raziskujem doma in v službi, in tako spoznavam skrivnosti vzgoje otrok, rastlin, odnosov, barv, komunikacije, vodenja. Ukvarjam se s časom in kakovostjo podatkov – kako so podatki prikazani, organizirani, na papirju, na zemljevidu ali trirazsežno, kako se povezujejo parcele in stavbe, kako bo izračunana vrednost nepremičnin. Nova poglavja se kar odpirajo...

Helena (Janežič) Žnidaršič

1999

Svoj uporniški duh ter pamet lahko koristno uporabim za pomoč ljudem

Spominjam se brezskrbnosti, poguma, odločnosti, moči, ki smo jo premogli skupaj s svojimi sošolci v smislu vsi za enega eden za vse, s čimer smo na žalost delali velikokrat sive lase tudi našim profesorjem, ti pa naprej našim staršem, če nas je bilo treba zatožiti, ker smo prestopili meje. Nikoli se namreč ni bilo težko odločiti, dogovoriti ter organizirati karkoli pozitivnega, kot so skupni izleti, zabave, ter res redko tudi kaj negativnega, kot je bil skupinski izostanek od kakšne ure. Resnično smo bili povezan razred, vsako leto smo imeli večdnevni končni izlet v lastni režiji (dvakrat smo šli na Kolpo, enkrat pa na morje), skupaj smo praznovali rojstne dneve, se veselili novih simpatij ter objokovali izgubljene.

Dodati moram, da sem v Ivančno prišla šele na polovici drugega letnika, ko sem »dezertirala« iz Gimnazije Želimlje. To je bila ena izmed mojih odločitev, za katero lahko še danes rečem, da sem storila prav, kljub temu da mi resnici na ljubo tudi tam ni bilo nič hudega, vsi so se resnično trudili, vendar je bila velika razlika z Ivančno predvsem v svobodi, ki sem jo v Ivančni občutila ves čas šolanja. Ta pa se je kazala predvsem v sprejemanju različnosti mladostnikov, takšnih, kot so z vsemi svojimi hibami, brez posebne želje po spreminjanju, na drugi strani zaupanju v

Karla Nahtigal

mladostnikovo dobro, da bomo kljub svojim željam po preizkušanju meja obstali na pravi poti.

Za večino svojih sošolcev lahko rečem, da kljub letom, ki so minila, se ob srečanjih zdi, da smo vsi ostali isti, da se ni nič spremenilo, da smo spet stari gimnazijci, kljub temu da smo v tem času že postali sami bolj ali manj zateženi odrasli, veliko mojih sošolcev je postalo tudi učiteljev.

Še vedno se dobivamo vsako leto, na srečanja, ki so navadno v decembru, nas vedno pride

presenetljivo veliko, kar nedvomno pomeni, da imamo res lepe spomine na srednješolske čase; če se o njih že ne pogovarjamo, jih zagotovo vsaj še občutimo. Že to, da se dobimo, nas vsaj za trenutek vrne v obdobje, ki je bilo zares posebno. Nazadnje smo na bowlingu v Trebnjem praznovali že okroglo desetletnico. Posebej smo se spomnili naše sošolke Darje, ki je umrla nekaj dni po tem, ko se je udeležila 9. obletnice, zaradi česar smo skupaj pred začetkom družabnega dela odšli tudi na njen grob v Trebnjem. Njena smrt nam je bila vsem v grenak opomin, da včasih ne zmoremo več toliko srednješolskega poguma, da bi sami premagali vse težave, zato pa bi vsi potrebovali vsaj takšno prijateljstvo, kot nas je vezalo v srednji šoli.

Zdaj smo zares že vsi odrasli, dobili smo vsak svoje breme oziroma odgovornosti v življenju, srednješolska brezkrbnost je izpuhtela, začele so se resne službe, nove družine z našimi otroki ... Zagotovo smo dozoreli, vpeti smo v družbeno kolesje, ki od nas terja resnost in odgovornost. Sedaj seveda lažje razumemo nauke naših srednješolskih učiteljev in staršev, ki so nam bili takrat čisto odveč, saj smo bili vendar najpametnejši.

Na tem mestu moram tudi pohvaliti našega razrednika, saj se skoraj vsako leto udeleži naših srečanj, kljub temu da je sedaj ravnatelj in ima zagotovo pomembnejše reči, kot so obletnice njegovega 4. c.

Zdajšnjim srednješolcem raje ničesar ne svetujem, verjamem, da so, tako kot smo bili mi, najpametnejši.

Takratnim profesorjem se lahko opravičim za vse skrbi, ki smo jim jih povzročili s prešpricani

urami, in se zahvalim za znanje, ki so nam ga uspeli predati, zagotovo se je vsak izmed njih trudil po svojih najboljših močeh, kar pa ni bilo zmeraj lahko. Tudi naš razrednik Jevo, kot smo mu rekli med sabo, je bil super, kljub temu da mu njegovo posredovanje matematike v naše glave velikokrat ni najbolje uspelo. Danes lahko vsaj zase rečem, da znanja matematike niti več ne potrebujem, zaradi česar je najpomembnejše, da nam je uspešno posredoval občutek, da nas sprejema takšne, kot smo, saj smo takšni dovolj dobri, da bomo lahko dosegli, kar želimo.

In kdo je Karla danes?

Zagotovo sem najbolj ponosna na svoja fanta (Nel ima dobrih 6 let, hodi že v šolo, Luc pa ima 4 leta). Fanta zapolnjujeta moj prosti čas in sta moja sprostitev, zato drugačne zdaj niti ne potrebujem.

Po končani pravni fakulteti, opravljenem PDI-ju in skoraj petletni delovni dobi v pravosodju, predvsem na sodišču, sem postala odvetnica v odvetniški pisarni (Škerlj in odvetniki, d.o.o.). To sem si želela in sem zadovoljna, svoj uporniški duh in pamet lahko koristno uporabim za pomoč ljudem. Moja mama je psihologinja, zato me najbrž zanimajo vse človeške deviantnosti; specializirala sem se v kazenskem pravu, čaka me še magistrska naloga. Za EU sem preko CCBE oziroma Odvetniške zbornice Slovenije imenovana tudi za eksperta Slovenije, kjer pripravljamo projekt, da bodo lahko vsi obdolženci v EU seznanjeni s svojimi pravicami, v katerikoli državi članici se bodo znašli. V tej vlogi trenutno pripravljam študijo obdolženčevih pravic v slovenskem kazenskem postopku.

Karla Nahtigal

V te spomine se včasih ovijam kot v star zimski pulover

Upam, da ne zvenim patetično, če napišem, da je bilo obdobje srednje šole ena lepših stvari, ki so se mi zgodile. To je bil namreč čas, ko so se mi rojevale prve ljubezni in so v moje življenje prihajali novi ljudje in čisto tuji obrazi. Zato se v te spomine včasih ovijam kot v star zimski pulover.

Ne gre samo za učni proces in njeno lokacijo. Srednja šola je bila toliko več. Bila so doživetja. Strta srca in potne dlani. Solze razočaranja in smeh prijateljev. To je čas ne samo didaktičnega učenja, je predvsem prostor, kjer smo tudi s pomočjo profesorjev nehote tipali, do kod smemo in kdo sploh smo. In danes se mi vse zdi tako lahkotno in

Marjana Grčman

nedolžno. Naše tedanje skrbi pa kot droben balon, ki na robu obzorja postaja vedno bolj drobna pika.

Profesorje sem si zapomnila po strasti. Nekateri so s svojo karizmo znali izliti v nas predvsem sebe. Takšna je bila profesorica Glavič. Strah in trepet za nemščino. Še danes jo slišim, ko je povzdignila glas. Prav tako pa jo tudi vidim, kako je nekega jutra pridirjala v razred s kovčkom, polnim francoskih parfumov. Mislim, da je prišla ravno iz Pariza. Navidez stroga gospa se je hipno prelevila v ranljivega, iskrenega otroka, ki je s takim zanosom vonjal fine dišave. Ja, še danes z užitkom govorim nemško in to znanje mi je odprlo številna doživetja in enkratne službene priložnosti.

Moram zapisati, čeprav se ob tem počutim neskončno stara, da še pripadam old school generaciji. Tisti, ki še ni poznala mobitelov in virtualne navlake. Vse smo se dogovorili in to je moralo držati. Pa če je šlo za zmenke ali pa srečanja s prijatelji. In se mi zdi, da smo tako tkali vezi, močnejše od pozabe. Mogoče se tudi zato naš razred skoraj vsako leto zbere v celoti. In to me dela čudno mehko. Rada delim z njimi spomine, ki nehote postajajo legende. In ob tem hočem verjeti, da se na teh večerih ne bomo delili. Da ne bomo postali brezimni trop odraslih karieristov, ki se bomo delili na tiste, ki jim je v življenju »uspelo«, in one, ki so obtičali nekje vmes. In bosta veljala samo še znamka avtomobila in status v službi!

Danes sem po izobrazbi slavistka in sociologinja. Delam v turistični redakciji nacionalne televizije in moja služba je, da potujem. Skoraj polovico tedna sem na poti. Hodim na izlete in pri tem portretiram ljudi. Na trak kamere rišem njihova življenja, njihovo žalost in spomine. In jih sprašujem stvari, ki jih že davno ni nihče. Hodim v že pozabljene vasi, kjer se hiše posedajo same vase in tu živijo ljudje, ki dišijo po prvi košnji in mastni zemlji. Ljudje, ki živijo tako, kot minevajo letni časi. Z gubami, ki so zgovornejše od besed.

Zdi se mi, kot da sem si v srednji šoli nabrala lepe stvari.

Spomnim se čistilke Lojzke in profesorja Jakoša, ki smo ga dekleta spravljala v zadrego. Spomnim se stopnic pred šolo in prijateljstev, ki so se stkala za dolgo, dolgo časa.

Včasih se v te spomine ovijam kot v star zimski pullover.

Hvala za spomine, ki ste jih z vašim pismom vzbudili v meni. Se vam ne zdi, da daljne stvari zvenijo tako lepše in tako mehko, lepše kot so bile tedaj, ko so se zares dogajale?

Marjana Grčman

2000

Stike dandanes ohranjamo preko spleta

Obdobje srednje šole je bilo gotovo eno najpomembnejših v mojem življenju. Gre za čas, v katerega smo vstopili kot otroci in ga po štirih letih zapustili skoraj odrasli, polni življenja in pripravljeni na nove izzive. Napredek v znanju in predvsem v osebnotnem razvoju je bil za tako kratko obdobje enormen. Pa vendarle smo takrat o samem življenju vedeli še vedno premalo. Prave preizkušnje so prišle šele na fakulteti, vendar ob resnem delu uspeh ni izostal.

Potenciala, ki nam ga je dajala srednja šola, se kot dijaki nismo zavedali. Tudi meni je vse skupaj postalo jasno leta kasneje, ko sem gledal na stvari s popolnoma druge perspektive in razdalje. Ko sem bil že v tujini, sem se večkrat zavedal, da je moja življenjsko pot pomagala tlakovati tudi srednja šola.

Na srednješolska leta imam osebno kar nekaj lepih spominov. Nihče ne more reči, da mu je bilo v srednji šoli vedno lepo in vse po volji. Prepričan pa sem, da lahko vsakdo iz našega razreda pritrdi, da smo se kljub vzponom in padcem imeli zelo "fajn". Neverjetno je bilo, da smo vedno stali drug drugemu ob strani in bili res prava klapa. Za razliko od nekaterih drugih razredov se pri nas nikoli niso izolirale skupinice dijakov, ki bi se držale zase ali se zavzemale le za lastne interese. Na to me bodo vedno vezali lepi spomini. To je tudi nekaj, na kar smo lahko vsi sošolci ponosni. Da je bil naš odnos poseben, potrjuje tudi dejstvo, da smo se še nekaj let po maturi vsaj enkrat letno dobili ob večerji in prijetnem klepetu. Nekaj večjega pripravljamo tudi v letu 2010, ko bomo obeležili deseto obletnico mature. Stike v svetu moderne tehnologije ohranjamo preko spleta. Trenutno najbolj popularen način je seveda facebook, ki je nekako zasenčil komunikacijo preko

elektronske pošte. Osebnost tudi nimam druge možnosti, saj se trenutno nahajam v tujini na podiplomskem študiju.

Mene je po srednji šoli pot vodila na Fakulteto za farmacijo na Univerzi v Ljubljani. Zadnji letnik študija sem končal na Univerzi v Regensburgu v Nemčiji, kjer se mi je po diplomi ponudila enkratna možnost podiplomskega študija farmacije. Trenutno se nahajam v sklepnem delu in pričakujem zaključek doktorata nekje konec poletja. Kaj bo prinesla prihodnost, je težko reči, vendar bom po vsej verjetnosti ostal v tujini.

Matej Barbič

Leto zaključka učenja: nikoli

Vse življenje se učimo in tega sem se začela zavedati že v svojih gimnazijskih letih. Sedaj, ko je za mano pravna fakulteta, kjer sem bila deležna izdatnih porcij debelih knjig, ko je za mano pravniški državni izpit in ko še sedaj kar naprej nekaj preučujem, raziskujem, iščem, razmišljam, bodisi v službi bodisi ob (sicer bolj umirjenem) podiplomskem študiju, ko ugotavljam, da se bom morala še zelo veliko naučiti, da bom dosegla, kar si želim, se vsakič znova zavem, kako pomembna je bila splošna izobrazba, ki sem jo pridobila v srednješolskih klopih.

Pa vendar ob razmišljanju o teh letih ne pomislim na učenje. Ne pomislim na kontrolne naloge, ustna preverjanja znanja, seminarske naloge in na prizadevanje za čim boljše ocene. Pomislim na mladost, iskanje, prijatelje in odmore. To so bili časi, ko nam je bilo lepo, čeprav smo se tega mogoče premalo zavedali. Pridobljeno znanje smo seveda odnesli s sabo, koristilo nam je. Toda srednja šola nam je dala še nekaj: postali smo namreč drugačni kot prej. V svojem bistvu isti. Pa vendar drugačni. To je bila dobra in pomembna

To je nekaj mojih utrinkov in pogledov na čas, ki sem ga prebil na SŠ Josipa Jurčiča. Če bi bilo možno potovati nazaj v preteklost, ne bi spreminjal ničesar. Moje priporočilo srednješolcem je, da je poleg pridobivanja znanja pomembno skrbeti tudi za osebni razvoj. Profesorji pa bi morda lahko včasih še bolj prisluhnili dijakom in se poskusili postaviti v njihovo kožo. Tako bi bolje razumeli težave najstniških let. Morda bi se s tem ustvarilo boljše sožitje med dijaki in profesorji in s tem boljša atmosfera v razredu.

popotnica za fakulteto, kjer je bila druga zahtevnejša pesem. Takrat se je barčica zazibala in se ziblje še danes, ko je tudi fakulteta že za mano.

Takrat skoraj da nisem pomislila na «nimam časa». Kljub najstništvu je življenje teklo mirno, kot da bi plulo na mirnem modrem lenobnem morju. Tega pa je največkrat predramil smeh. Nikoli ne bom pozabila različnih cvetk iz esejev, ki nam jih je prebrala profesorica: Jaz osebno sam pri sebi mislim ... Dona Kihota je napisal Sančo Pansa ... Francka je tekla za vozom, ker je zamudila avtobus ... Ali pa kar preveč kreativnih rešitev matematičnih enačb, ob katerih naša razredničarka ni mogla zadrževati smeha. Zgodovina pa je večkrat dobila povsem novo vsebino. Pravzaprav verjetno ni prevzetna trditev, da smo naše profesorje ohranjali mlade in zdrave. Smeh je že pol zdravja. Zato pa so nam dali največ, kar so nam mogli dati oz. kar smo mogli sprejeti – vsi po vrsti. Zato jim vsem lahko napišem le: Hvala.

Nataša Strnad

2001

Prisluhniti sebi in sočloveku

Pogosto se spomnim dobrih profesorjev. Moji razredniki so bili Breda Kramar, Milan Jevnikar in Nada Požun Kante.

Po uspešno opravljeni maturi sem se tudi sama vpisala na Pedagoško fakulteto v Ljubljani, smer razredni pouk. Ključna odločitev za to vrsto študija in nasploh odločitev za poklic učitelja temelji na dobrih zgledih učiteljev in profesorjev, ki so me poučevali v vseh letih šolanja osnovne in srednje

šole. Poklic učitelja sem namreč po njihovi zaslugi doživljala zelo pozitivno – delo, ki je prijetno, polno izzivov, je zelo razgibano, pestro, od človeka zahteva veliko fleksibilnosti, vztrajnosti, potrpežljivosti, doslednosti, znanja, splošne razgledanosti, sledenja novostim in kar je najpomembnejše: čutiti izjemno veselje in ljubezen do dela z otroki in mladostniki.

Po končanem študiju sem se zaposlila na OŠ Grm v Novem mestu, kjer sem poučevala tri leta kot

učiteljica in razredničarka v 4. in 5. razredu ter učiteljica podaljšanega bivanja od 1. do 3. razreda. Menim, da so prva leta po končanem študiju na delovnem mestu zelo pomembna za človekovo poklicno pot, saj se ravno v tem začetnem času službovanja pokaže, ali si izbral pravi poklic, ali si sposoben premagovati začetniške frustracije, pomisleke, vzpone in padce, ali se vidiš v tem poklicu nadaljnjih 35 let ...

Urška Ratajc

Jaz vsekakor sem ob dobrih in zelo pozitivnih izkušnjah na delovnem mestu, predvsem pa ob manj prijetnih in negativnih, ugotovila, da sem izbrala pravi poklic in da sem zanj pripravljena marsikaj žrtvovati, da je zanj vredno vsak dan oditi nasmejan in dobre volje v razred med otroke, kajti delo in trud, ki ga vložiš v vzgojo in izobraževanje mladih, ti prinese tolikšno zadovoljstvo in srečo, ko vidiš, koliko lahko narediš zanje in kolikšno hvaležnost ti za to izkažejo.

Maturantski izlet v lastni režiji

Maturantski izlet generacije, ki je maturirala leta 2001, je bil posebna zgodba. Izbrali smo Grčijo. Tedaj je šola vedno lepo organizirala maturantski izlet, dijake so čakale razkošne kabine na trajektu in najboljši hoteli, nekaj deklet in fantov (okoli deset iz 4. a) pa se je odločilo, da se ne gredo takega razkošja. Deloma tudi zaradi »velike ljubezni« do razredničarke.

A nismo ostali doma, ampak smo si organizirali svoj maturantski izlet. Tudi v Grčijo. Z drugo turistično agencijo, s spanjem na palubi in brez

Danes poučujem na OŠ Brinje Grosuplje že drugo leto in tukaj se moja poklicna pot nadaljuje za daljši čas. Na svojem delovnem mestu se odlično počutim, vesela sem, ker imam priložnost delati s tako sposobnimi in strokovno uspešnimi ljudmi, ki prav tako kot jaz ljubijo svoje delo in so nanj ponosni.

Moja generacija se v manjši zasedbi zbere kar pogosto, vedno dobim tudi vabilo in zagotovo se v prihodnosti kakšnega srečanja tudi udeležim. Glede srednješolskih vrstnikov pa sem ponosna na vsakega, ki je uspešno zaključil šolanje in danes opravlja poklic z veseljem in tako razvija ter dokaže svoje sposobnosti, interese, potenciale. Tudi če morda niso uspešno zaključili šolanja, so pa danes uspešni in srečni tako poklicno kot tudi osebno. Ponosna sem tudi na vse tiste, ki so premagali takšne in drugačne zablode in skrenitve s poti, ki doletijo mladostnika na poti odrasčanja, in so danes ponosni nase in na to, da so življenju dali dobre in pozitivne priložnosti.

In kaj naj zaželim nekdanji šoli ob lepem jubileju? Vsem, tako dijakom kot tudi profesorjem, želim, da v prvi vrsti prisluhnejo sebi in sočloveku, da gradijo na strpnih in pristnih medsebojnih odnosih, da ljudi ne doživljajo le preko doseženih rezultatov in »velikih« dejanj, temveč da vidijo vse, uspešne in neuspešne ljudi okrog sebe, da uspešnega in ambicioznega pohvalijo ter ga spodbujajo k nadaljnjim uspehom, da povprečnega pohvalijo za njegov trud in mu dajo vedeti, da vedo, koliko moči in sebe je vložil, da dosega povprečna merila družbe, da neuspešnemu ponudijo pomoč in mu pomagajo premagati ovire, ki mu onemogočajo izraziti sebe, razvijati sposobnosti, interese in doseči uspeh.

Urška Ratajc

nadzora profesorjev, pridružili pa so se še koroški dijaki, ki so imeli celo dovoljenje učiteljev, da s seboj vzamejo alkohol. In starši? Očitno so nekateri zamižali in si rekli, naj odrastejo in se izkažejo, če so res tako samostojni. In na tem »maturancu« ni bilo nobenih težav. Ker smo bili odvisni le od sebe in tudi odgovorni za vsa svoja dejanja. Razredničarki Mariji Majzelj Oven pa se verjetno po tisti dobri generaciji, ki je šla brez nje na maturantski izlet, še danes kolca.

Miloja Bukovec

2002

Tarok in pokvarjena salama

Moje ime je Andraž Podboj in prihajam iz Trebnjega. Star sem 26 let in bom letos diplomiral iz fizioterapije, prihodnje leto pa še iz radiologije. Izkušnje v tem poklicu si nabiram že dobra tri leta, in sicer delam v fizioterapiji Fuchs v Ljubljani. Poleg službe in študija se ljubiteljsko ukvarjam z igranjem nogometa. Sem aktiven v trebanjskem študentskem klubu Kšot, pri čemer sem najbolj ponosen na festival ŠVIC, ki ga bomo letos Trebanjci organizirali že sedmo leto zapored. Rad tudi kolesarim, veliko prostega časa pa preživim v vinogradu in zidanici, ki mi dajeta posebno zadovoljstvo.

Srednješolski čas je bil zame najprijetnejše obdobje, zato še danes kljub pripovedovanju starejših kolegov in staršev, da nas na fakulteti čaka še več lepega, zaseda prvo mesto. K temu so pripomogli moji sošolci in sošolke, prijatelji, nič manj pa tudi profesorji, pri katerih mi je bil najbolj všeč njihov odnos, ki ni bil le profesionalen, ampak tudi zelo „človeški“ in oseben. Razredničarka mi je bila prof. Marija Maja Zajc Kalar.

Najbolj sem ponosen na bivšega sošolca Igorja Ivaškoviča, predvsem zaradi njegove vsesplošne uspešnosti. Že v srednji šoli je bil aktiven športnik (igral je v slovenski košarkarski reprezentanci), zato je bil velikokrat odsoten od pouka, vendar se je zdelo, da je vse zamujeno v šoli z lahkoto nadomestil in tako na tekmovanjih v košarki kot tudi na različnih šolskih tekmovanjih dosegal velike uspehe. Košarko je moral zaradi poškodbe kasneje sicer opustiti, a na ostalih področjih še vedno blesti: ima kar 4 magisterije, in sicer iz psihologije, ekonomije menedžmenta, prava in politologije, trenutno pa pripravlja tudi že doktorat, mogoče jih lahko pričakujemo še več.

Andraž Podboj

Dijaki 4. a smo se nazadnje zbrali leta 2006 na nekem pikniku, sicer pa se z bivšimi sošolci sokrajani še vedno redno dobivamo in ohranjamo dobre odnose. Spomnili smo se pripetljajev na urah, na katere smo kdaj pa kdaj prišli čisto nepripravljeni. Da bi se izognili ocenjevanju, smo profesorjem na vse možne načine pihali na dušo, in ne boste verjeli, včasih nam je uspelo tudi z izgovori, kot so „Joj, veste, gospod profesor, mi se pa ravno selimo“ ali pa „Veste, ta vikend smo pa imeli trgatve, do naslednjic pa se bom zagotovo naučil“ ipd. Večkrat se spomnimo na prijetno poležavanje na sončku pred učilnico R5, na obisk Dedka Mraza v zbornici, na 12 tarok kart, ki nam jih je zasegla prof. Glavičeva, „pokvarjene salame“ v šoli v naravi v Medvedjem Brdu, 72-urno praznovanje v Ivančni Gorici po opravljeni maturi, na nepozaben maturantski izlet, na katerem se je izkazalo, da tisti najbolj strogi profesorji in takratna ravnateljica le niso tako zelo strogi ... To je bil res nepozaben izlet!

Vsem profesorjem bi se rad zahvalil za štiri čudovita leta šolanja, še posebno nekaterim, s katerimi še ohranjamo stike. Šolarjem pa bi svetoval, naj združijo prijetno s koristnim, pa bo tudi njim srednja šola ostala v zelo lepem spominu. Učenje in zabava v pravi meri je po mojem mnenju zmagovalni recept.

Andraž Podboj

2003

Moja leta v Ivančni Gorici

Pisalo se je leto 1998 in napočil je čas za odločitev, kam zdaj.

Osnovna šola se je končala, napočil je čas za resnejše institucije. Kam? V Ljubljano seveda ne, kdo pa mara žabarje. No, potem pa ostane bore malo možnosti. Kaj pa gimnazija v Ivančni Gorici, se je nekega lepega dne zaslišalo iz enih pametnih ust. Ah, v Ivančno pa tudi ne. No, potem pojdi pa delat, se je nadaljevalo modro. Aha, delat. To pa tudi ne. Grem pogledat na informativni dan na

Jernej Čampelj

gimnazijo v Ivančno Gorico. Pametno! Vožnja iz Grosuplja ne traja predolgo, avtobus tudi pogosto pelje, malo smrdi, ampak je pa lepo. Stavba ob gozdičku, Smrekar za podkrepit in do prve gostilne ne več kot pet minut hoda. No, tole bi pa mogoče kar šlo. Vpisnih točk ni. To je to. »Ne delat, mami, jaz grem v Ivančno ...«

To so bili lepi časi. Časi, ko Keber še ni vplival na šolarje in šolanje, profesorji pa tudi niso več mlatili, če je mlad človek kdaj zaspal ali pač malce dalj časa jedel svoje kosilce. V Ivančni si bil človek in ne le številka, ki sedi v zadnji klopi ali pa tudi ne. Seveda ne morem trditi, da so vsi profesorji »mega špon« najboljši, a vseeno bi težko rekel, da kdo izmed njih ni korektno opravljal svojega dela. Včasih je prišlo tudi do nesoglasij zaradi nasprotujočih mnenj glede kakšnih težav, a smo tudi to zgladili, če ne drugače, z dolgim obrazom in vzgojnim ukrepom v torbi. A tega ni bilo toliko, da bi moral predčasno zapustiti šolo, kje pa, namesto štirih let v šolskih klopih v Ivančni Gorici sem jih jaz tam preživel pet. Pač, res mi je bilo lepo. Nekateri profesorji so bili veseli mojega podaljšanja bivanja tam, spet drugi malo manj.

Gimnazija v Ivančni Gorici pa mi je dala še nekaj, kar bo ostalo v meni do konca tlačenja naše zemljice. Dala mi je smer, cilj, željo, kaj si želim postati, ko bom velik, in tudi voljo, da naredim vse, da mi to uspe. V nekem trenutku sem se vprašal: »Res, kaj pa, če bi postal igralec?« Ta trenutek se je zgodil na gimnaziji ob gozdičku. Kriva pa je profesorica. Kdo pa? Bilo je v prvem letniku (prvič) in bila je še ena zgodnja ali bolje rečeno nočna predura. Angleščina. Tako kot vsako uro prej in potem sem imel veliko povedati glede nečloveškosti in nepotrebnosti, da o neproduktivnosti teh predavanj sredi noči sploh ne govorim, in tako sem govoril in govoril, po mojem

mnenju seveda same pametne stvari, potem pa sem še nekaj malega povedal in po tem monologu zaprosil, če se lahko malce uležem poleg radiatorja, da vse skupaj globoko premislim.

Po tej srčni pripovedi me je profesorica presenetljivo mirno pogledala in me vprašala, če sem slučajno kdaj razmišljal, da bi postal igralec, moj odgovor je bil takrat negativen in ni mi bilo popolnoma jasno, kakšno zvezo ima to z mojim spancem, ki sem ga bil zelo potreben in sem ga na lastno začudenje in začudenje vseh ostalih takrat tudi dobil. Ulegel sem se poleg radiatorja, dal torbo pod glavo in zaspal. V meni pa se je nekaj premaknilo.

Marsikdo bi lahko obsojal njeno dejanje, da tako pusti svojemu dijaku, da zaspri med njeno uro, toda v tistem trenutku je bila zame profesorica z veliko začetnico, saj je v meni zbudila željo, mi postavila vprašanje, zaradi katerega sem danes to, kar sem. Danes sem študent tretjega letnika dramske igre in umetniške besede na Akademiji za radio, film in televizijo. Čez dobro leto pa bom diplomirani dramski igralec. Naziv, ki si ga želim od prvega letnika gimnazije.

Za to se lahko zahvalim samo njej, saj mi je odprla oči in pomagala pri odločitvi, kaj si želim postati, česar marsikdo ne ve, tudi ko zaključi srednjo šolo ali nekateri še kasneje, jaz pa sem vedel že v prvem letniku gimnazije: želim si postati dramski igralec.

Zato bom imel gimnazijo ob gozdičku, kjer včasih tudi smrdi, vedno v lepem spominu. Ivančna, še nadaljnjih šestdeset let!

Jernej Čampelj

2004

Končal program trgovec in bil zlati maturant poklicne mature

Srednjo šolo sem zaključil leta 2004, in sicer program ekonomsko-komercialni tehnik. Moja razredničarka je bila ga. Dragica Volf Stariha. Pred tem sem že končal program trgovec.

Ob omembi srednje šole se spomnim na popoldanski pouk, gradnjo osnovne šole in tamkajšnjo okolico, ki je sedaj povsem spremenjena. Spomnim se tudi na svoje takratne sošolce, sošolke in pa profesorje. Odkar sem zaključil srednjo šolo, smo skupaj s sošolci in sošolkami imeli eno srečanje, in sicer v

Boštjan Kastelic na podelitvi zlatih maturantov s predsednikom vlade Antonom Ropom

Žužemberku. Takrat smo obujali spomine na naše profesorje, srednješolsko druženje ter se pogovarjali o naših življenjskih poteh.

Zdajšnji šoli in profesorskemu zboru želim sporočiti, da naj opazijo, spodbujajo in nagradijo tiste, ki se trudijo, in tiste, ki imajo najrazličnejše sposobnosti. Srednješolsko izobraževanje nam ostane v spominu še dugo po samem zaključku, kar pomeni, da v nas pusti pomemben pečat. Naj se tega zavedajo profesorji in v tem predvsem prepoznajo priložnost mladim posredovati čim več pomembnega znanja in življenjskih izkušenj. Mladi se včasih težko zavedajo te priložnosti. Dijaki pa naj pri izbiri svojega poklica sledijo svojim željam in naj njihove odločitve temeljijo na tehtnem

premisleku in ne toliko na preračunljivosti glede zaposlitvenih možnosti.

Po srednji šoli sem diplomiral na Fakulteti za pomorstvo in promet, in sicer iz smeri tehnologija prometa. V okviru svoje stroke sem se želel dodatno izpopolnjevati, zato sem opravil še različna izobraževanja s področja varne vožnje, poklicne vožnje in opravil usposabljanje za učitelja vožnje. Poleg tega sem opravil še strokovni izpit za odgovorno osebo v cestnem prometu ... Trenutno sem zaposlen v podjetju, ki deluje na področju gradbeništva.

Boštjan Kastelic

Utrinki

Zaključek mature. Konec učenja, sledijo najdaljše počitnice, ko se ne bomo več dnevno videli. In sem brez besed. Kako se posloviti od dela življenja, od prijateljev, s kateri sem tako rada preživljala vsa štiri leta?

Minilo je skoraj šest let in življenje me je med tem že potolažilo, saj so prijateljstva ostala. Še vedno se radi družimo in včasih med kramljanjem ob kavi nasmejimo našim duhovitim podvigom, kako smo skupaj obudili šolski radio in tedensko pripravljali oddajo v živo ... kako smo kot občinstvo sodelovali v oddaji Trenja ... kako smo stene naše učilnice polepili z zabavnimi mislimi Loesje, ki so jim vse slavistke želele dodati manjkajoča slovnična ločila ... kako smo prvega aprila med poukom za 2 minuti vsi okamneli ... kako smo pri računanju neznanke namesto x uvedli žblj ...

In tudi, kako smo ob koncu našega drugega letnika pripravili program za zaključno proslavo. Napisali smo scenarij, poskrbeli za režijo in igralsko zasedbo. Zaljubljeni sin in zaskrbljena mama, ki se je na vso moč trudila razumeti njegovo muhavost, sta požela salve smeha. Scenarij so igralci mimogrede še malo prikrojili, po trenutnem navdihu pač, in še sami težko ostali resni ter osredotočeni na igro.

Dragi sošolci in profesorji, hvala vam za prelepo obdobje. Vesela sem, da sem ga lahko preživela z vami. In vesela, da ostajate ne le spomin, pač pa del mojega vsakdana. Ob vsakokratnem ponovnem

Tanja Murn

snidenju čutim toplino, naklonjenost in prijateljstvo. In to mi je dragocenejše od podarjenega znanja.

Na Srednji šoli Josipa Jurčiča sem maturirala leta 2004. Med študijem sem bila poleti animatorka otrok, ki jim je Karitas omogočil počitnice na morju. Poleti 2008 sem en mesec poučevala otroke v misijonski šoli v Angoli. V letu 2009 sem diplomirala na Pravni fakulteti Univerze v Ljubljani, sedaj pa sem zaposlena kot sodniška pripravnica.

Tanja Murn

2005

Maturo bi šla z veseljem še enkrat opravljat namesto kakšnega izpita na faksu

Omemba srednje šole v meni vedno zbudi prijetno nostalgичne spomine in izvabi vzdih: »Oh ja, takoj bi šla nazaj!« Če res dobro pomislim, vem, da si te izjave v času obiskovanja srednje šole verjetno ne bi pripisala, saj smo se takrat sami sebi zaradi nujnega zla v obliki nalog, spraševanja in kontrolnih nalog zdeli kar precejšnji reveži. Vendar pa čas v spominu prijazno zabriše te drobne neprijetnosti, tako da prevladajo le pozitivni vtisi. In teh je res veliko. Lepo je bilo preživljati dni v domačem okolju srednje šole, kjer smo se skorajda vsi poznali med sabo. Tudi profesorji so znali poskrbeti za odličen osebni odnos do vsakega posameznika in besede spodbude, ko si jih najbolj potreboval. Da pa šola ni bila samo učenje in obvezno druženje s sošolci pri pouku, so poskrbele razne pritočasne dejavnosti, kjer so se stkala mnoga nova poznanstva in ustvarili lepi spomini. Petje v šolskem pevskem zboru in obiskovanje plesnega krožka sta bili prijetna sprostitev po rutinskih šolskih dnevih.

Tudi matura navsezadnje ni bila tako stresna izkušnja, kot sem si najprej predstavljala, in z veseljem bi jo šla opravljat še kdaj namesto kakšnega zdajšnjega izpita na faksu. Morda tudi zato, ker je sledila nadvse prijetnim dogodkom, kot so maturantski ples in parada ter tradicionalno postavljanje mlajev ob slovesu od srednje šole.

Z nekaterimi bivšimi sošolci smo še vedno v stalnem stiku, pogosto se dobimo in kdaj seveda obujamo tudi spomine na srednješolska leta. Največkrat se nasmejimo na račun anekdot, ki so se kdaj pripetile med poukom, obnovimo kakšno »legendarno« izjavo katerega izmed sošolcev ali profesorjev, včasih pa se nam samo stoži po

Eva Bahor

brezskrbnem »martinčkanju« med odmori na stopnicah pred šolo.

Po maturi izobraževanje nadaljujem na Medicinski fakulteti v Ljubljani, kjer sedaj obiskujem 5. letnik. Čeprav že skoraj na koncu uradnega 6-letnega študija medicine, sem vendarle šele na polovici do začetka samostojne poklicne poti. Tako še vedno bolj ali manj uživam študentsko življenje z vsem, kar le-to prinaša s seboj.

Moj nasvet za zdajšnjo generacijo šolajočih je, naj uživajo in dobro izkoristijo leta, ki jih preživljajo v srednji šoli. Naj ne pozabijo kdaj upoštevati tudi nasvetov profesorjev, ki dobro vedo, kaj počnejo, saj jim to lahko še zelo koristi, predvsem pri maturi.

Eva Bahor

Zavedanje o sebi in lepoti življenja

Kaj pomislim, ko nekdo omeni srednješolska leta? Da jih ni več! Da so neke v preteklosti, pa v bistvu še tako blizu. Ko je za mano univerzitetni študij gradbeništva in diploma, soočam pa se s prvimi meseci službe na fakulteti, se srednješolska leta vendarle zdijo oddaljena. Ponosna sem na uspeh, ki sem ga dosegla v času študija in na priznanje FGG za študijske dosežke, a ne pozabljam, da je temelje mojemu uspehu dala moja gimnazija.

Leta v srednji šoli niso minevala hitro, a so prehitro minila. Spomnim se besed, ki jih je nedavno izrekla sodelavka: »Če je hitro minilo, pomeni, da je bilo

Irena Strnad ob prejemu zlate Jurčičeve nagrade

lepo.« Seveda ni mislila na srednješolska leta, vendar pa kar ne morem brez asociacije na njene sicer preproste, a zato toliko modrejše besede.

Če bi rekla, da sem bila takrat vsak dan presrečna, da lahko grem v šolo, bi lagala. Če bi rekla, da sem mislila, da so to najlepša leta, bi lagala. A tudi če bi rekla, da sem se takrat zavedala življenja, bi lagala. Bila so to leta, ki so kar spolzela mimo mene. Bila so leta, ki so ponujala prvo pravo priložnost za učenje družabnega in družbenega življenja, leta, v katerih sem se šele začela razvijati v osebo, kakršna sem danes. Leta, ko je bilo včasih treba spoznati, kaj ti ne ustreza, da si videl, kaj ti ustreza. Če pogledam nazaj, se mi zdijo to tako brezskrbna leta, a vendar polna drobnih, včasih povsem neupravičenih skrbi. Bili so trenutki, ko mi je bilo učenje kot vsakemu drugemu dijaku nekako odveč. Trenutki, ko sem se res s težavo učila, ker bi raje

delala toliko drugih stvari. Rada pa sem stvari znala. Jutranja vstajanja z grenkim priokusom, da moram spet iti. To so trenutki, zaradi katerih sem včasih pozabila, kako mi je lepo. A če gledam nazaj, vidim, da sem odnesla najlepše stvari. Odnese sem kvalitetno izobrazbo, prijatelje in znance, med njimi prijateljico za vse življenje. Odnese sem zavedanje o sebi in o lepoti življenja.

In zdaj vidim, da so res minila tako hitro, ker mi je bilo lepo. Govoriti o dogodivščinah, ki so se mi vtisnile v spomin, pa najsi bodo akterji profesorji ali dijaki, ni potrebno. Saj so celotna srednješolska leta ena velika dogodivščina in so pomemben del mojega življenja, četudi stara modra stavba ostaja le spomin. In naj bo stolpnica še tako visoka, večje od SŠJJ ni.

Irena Strnad,

2006

Kratko in sladko

Lucija je s poklicno maturo končala vzgojiteljsko šolo v Ljubljani, tu pa je nadaljevala maturitetni tečaj.

Bili smo nekaj posebnega. Bili smo 1. m. Pa ne 1. samo zato, ker bi bili v 1. letniku (maturitetni tečaj traja za nekatere srečneže celo 1 leto), tudi ne samo zato, ker smo bili 1. generacija dijakov maturitetnega tečaja. V še marsičem smo bili 1. Ob koncu 1. vpisa je naš razred štel 21 dijakov. Oktobra – na naš prvi šolski dan – nas je bilo nekaj čez 30. Uradno bi nas moralo biti 36, a v resnici nekaterih sošolcev nikoli nismo videli. Pogosto smo se norčevali iz »manjkajočih«, češ »A že spet manjka?«

Bili smo nekaj posebnega. Raverke, metalci, »čefurji«, obritoglavci, dekleta s piersingi in vse do nas, pridnih punčk. Bolj ali manj vsi brez nekih ciljev, večina zaradi statusa dijaka. Hodili smo v šolo s pravili, a v vašem anarhičnem razredu se zanje ni nihče zmenil. V tem smo si bili enotni. Redno obiskovanje pouka, obuvanje copat, redno vračanje knjig v knjižnjico, učenje in domače naloge ... Samoumevno? Pri nas je bila to redna razredna ura.

Mlada učiteljica angleščine, naša razredničarka prof. Sandra Oršić, od nekaterih sošolcev starejša

morda komaj za kakšno leto, je kmalu videla, da nismo kot drugi dijaki Josipa Jurčiča.

Bilo je kratko in sladko ... Sošolec je v Ivančni Gorici srečal dekle, sošolka fanta, nekateri so si našli delo, spet drugi smo se vpisali na univerzo.

Večkrat so učitelji dvignili roke, kajti z nami ni bilo lahko. A nismo se prepustili slabi volji, znali smo se sprostiti, se nasmejati in nasmejati tudi učitelje. Bili smo res nekaj posebnega. Bili smo 1. v posebnostih.

Na koga vse iz svoje generacije sem najbolj ponosna in zakaj? Erc Vider – grafični oblikovalec, študent ALU, Tina Fink – študentka geodezije, Marko Kokelj, Urška Gačnik – študenta na FDV-ju. In na vse ostale sošolce in sošolke, ki so v tistem letu druženja odkrili, kaj si prav zares želijo.

Lucija Gelze

(Lucija je študentka 4. letnika socialne pedagogike na PeF. Zanima jo predvsem delo z družino in mladostniki. Sodeluje pri več projektih, eden vidnejših je Časovna banka Slovenije in drugi projekti v okviru Združenja DrogArt.)

Marko Kokelj je pred obiskovanjem maturitetnega tečaja pri nas že uspešno opravil poklicno maturo v ekonomskem programu. Na isto generacijo pa ima tak pogled:

Ob omembi srednje šole bi se vsakomur porodil drugačen spomin. V konkretizaciji na srednjo šolo Josipa Jurčiča bi vsak individuum, ki je obiskoval to šolo, plasiral heterogene memorije, saj so jo nekateri obiskovali več let, spet drugi le leto na maturitetnem tečaju. Prav tako se heterogenost memorij projicira glede na dobre in slabe.

Na čelo maturitetnega tečaja je hegemonija plasirala profesorico alohtonega lingualizma, ki je navkljub genezi svoje kariere efektivno diktirala endogeno aktivnost.

Maturitetni tečaj, način podaljšanja statusa dijaka ali ključ do odprtja novih poti v izobraževalnem sistemu? Vsi dijaki smo se vpisali z neko prosperiteto, ki smo jo med kratkoročnim izobraževanjem korigirali. Določeni individuumi so izkoristili manko legislative in s tem državno regulacijo, spet drugi pa smo se odločili, da si z maturitetnim tečajem pričnemo krojiti nadaljnje življenje. Vsem je uspelo tisto, za kar so se borili oz.

za kar so delali. Med letom so se generirala nova tovarštva, družbena pravila, ljubezni, poslovne možnosti, vsekakor pa tudi nov mejnik v Srednji šoli Josipa Jurčiča – prvi maturitetni tečaj.

Ob besedi ponos je lahko koncipirati nad vsakim individuumom separatno, saj vsak individuum vsebuje nekaj, na kar bi bil lahko kot nekdanji sošolec ponosen. Ponosni smo lahko nad tem, da nekateri individuumi plasirajo veliko v stvari, ki jih opravljajo s srcem. V dijaških letih je po večini to njihov hobi, nekaterim pa kasneje tudi dodatna sposobnost ali pa kar referenca. Tako je bolje, da govorimo o spoštovanju odločitev vsakega individuumu, ki kroji svojo prihodnost. Besedo ponos pa uporabimo pri tem, da smo bili prvi maturitetni tečaj na Srednji šoli Josipa Jurčiča s 100-odstotno uspešnostjo.

Ob terminaciji našega kratkoročnega izobraževanja je večina izrekla zadnje besede v latinščini, to so bile besede iz himne gaudeamus igitur. Danes pa to skripcijo zaključujem s Tamdiu discendum est, quamdiu vivis. (Učiti se je treba, dokler živiš.)

Marko Kokelj

2006

Generacija s sedmimi zlatimi maturanti

Ob omembi srednje šole takoj pomislim na precej brezskrbna in živahna leta. Bilo je veliko zabavnih dogodivščin ter vsakodnevnega štiriletnega druženja s sošolci, s katerimi smo se odlično razumeli. To pa so bili zlasti tudi časi, ko sem imel mnogo več prostega časa ter nekoliko manj obveznosti, kot jih imam sedaj na fakulteti. Kljub pouku, učenju in pripravam na posamezne teste ter na maturo, »veliki finale« gimnazije, mi je namreč še vedno ostalo precej prostega časa za druženje s prijatelji in hobije; v tem obdobju sem se zlasti veliko ukvarjal s punk rock glasbo. Najbolj izstopajoča dogodka v času gimnazije, ki se ju živo spominjam in ki nas z nekdanjimi sošolci najbolj povezujeta, pa sta vsekakor maturantski izlet v Grčijo in maturantski ples.

Smo ena zadnjih generacij, tako da s srečanji, obletnicami še nismo začeli, čeprav smo mnogi ostali v stikih in se še vedno družimo. Seveda pa v bližnji prihodnosti načrtujemo tudi večja, množičnejša srečanja in obujanje spominov. Naša generacija je bila na maturi precej uspešna, kar sedem nas je namreč šolanje zaključilo z zlato maturo.

Ivo Grlica

Večina nekdanjih sošolcev se sicer še šola na fakulteti, le redki so že zaposleni, prav vsi pa so pri svojem delu oz. študiju dokaj uspešni. Zahvala za to gre seveda tudi profesorskemu zboru in razredničarki Maji Zajc Kalar. Srednješolski profesorji so nam zagotovili kvalitetno splošno gimnazijsko izobrazbo, poleg tega pa so nas tudi vseskozi spodbujali k iskanju in odkrivanju naših interesov ter razvijanju talentov. Tako smo bili ob zaključku gimnazije dobro pripravljeni na izzive, ki so bili tedaj pred nami.

Danes sem študent četrtega, zaključnega letnika Pravne fakultete v Ljubljani. Leta 2010 sem se kot član fakultetne ekipe udeležil mednarodnega tekmovanja študentov prava s področja prava EU, European Law Moot Court Competition. V konkurenci več kot 100 ekip s celega sveta se je

naši ekipi uspelo uvrstiti na regionalni finale v Madridu, kjer smo se dobro odrezali.

Srednji šoli ter profesorskemu zboru čestitam ob jubileju in jim želim uspešno ter kvalitetno delo tudi v prihodnje, sedanjim gimnazijcem pa čim lepša srednješolska leta.

Ivo Grlica

Tako daleč, pa vendar tako blizu

»C'est la vie!« »Il était une fois à ma vie!« Ali po naše: »Bilo je enkrat v mojem življenju ...« Takšen je občutek, ko se spominjam prvega dne v srednji šoli. Vse je bilo novo, drugačno, nekoliko resnejše, kot sem bila do takrat navajena, a hkrati doživetje, ki ga ne bom nikoli pozabila. Kmalu sem spoznala nove prijatelje, in to je bil začetek enega najlepših obdobj v mojem življenju; obdobja, ko sem imela ravno prav svobode in nobene prave obveznosti; ko je bila najhujša kazen, ki me je lahko doletela, grožnja, da bo za moje »prestopke« izvedela mama. Seveda je bilo to tudi obdobje domačih nalog, »kontrolk« in seminarskih nalog, ki so grenile naše dijaško življenje, vendar se vsi raje spomnimo lepših trenutkov, ki jih ni bilo malo.

Srednješolska leta so čas oblikovanja naših osebnosti, kar pomeni preizkušanje novih, včasih tudi nespametnih in nepremišljenih stvari, ugotavljanje meja, do katerih lahko greš, spoznavanje novih ljudi, načinov življenja in razmišljanja, skratka noro obdobje, ko se počutiš popolnoma odraslega, a šele kasneje spoznaš, da morda vendarle nisi bil tako zelo pameten, kot si mislil, da si. Vsaka pridobljena izkušnja in usvojeno znanje iz gimnazije pa pride zelo prav kasneje, v različnih situacijah, včasih tudi v težavah in zadregah, v katerih se znajdeš v življenju. Včasih je bilo zanimivo, spet drugič so se mi zdele šolske ure

Tjaša Kralj

neskončno dolge, saj se mi je zdelo, da se moram naučiti stvari, ki jih ne bom nikoli več potrebovala ... Vendar sem kmalu spoznala, da je koristna prav vsaka stvar, ki jo vem, pa naj bo v situaciji, ko moraš biti iznajdljiv, da se izkoplješ iz težav, ali pa le, ko želiš narediti dober vtis na ljudi, ki so presenečeni, da veš stvari, ki se tičejo njihovega področja dela ali njihovih interesov.

Danes sem študentka četrtega letnika na Pravni fakulteti v Ljubljani. Trenutno sem že skoraj eno leto na študentski izmenjavi v Belgiji, državi sira, piva in čokolade. Ko spoznavam nove ljudi iz različnih delov sveta, vidim, kako pomembna je splošna razgledanost in širina, ki mi jo je dala gimnazija. »C'est la vie!«

Tjaša Kralj

2007

Popotnica za življenje

Na srednjo šolo imam predvsem prijetne spomine. Ta štiri gimnazijska leta so bila namreč zame bolj ali manj leta brezskrbnega življenja, začinjena z marsikatero prigodo, ki smo jo zakuhali skupaj s sošolci in prijatelji. Tako je tisti prvi spomin na srednjo šolo povezan z razredom, v okviru katerega smo se med seboj sošolci in tudi razrednik, prof. Matko Peteh, odlično razumeli. Verjetno smo tudi zato z večino ostali v stiku in se kar pogosto srečujemo ter tudi odpravimo skupaj

Kaja Bahor

na kakšen izlet. Na teh druženjih seveda ne manjka zanimivih zgodbic iz dni, ko smo skupaj gulili šolske klopi, predvsem takih, ki so nas nasmejale takrat in še danes. Spominu na sošolce pa takoj sledijo spomini na določene profesorje in njihove ure ter razlage, ki so name napravile močan vtis. Še vedno se z veseljem spominjam nekaterih odličnih pedagogov, teh pa je na srednji šoli Josipa Jurčiča kar nekaj. Tudi to je eden od razlogov, da sem ponosna, da sem obiskovala to šolo. Po drugi strani pa je ravno tisto malo slabega, kar mi je ostalo v spominu iz dijaških let, povezano prav s profesorji. Vendar je vse del šole, predvsem tiste življenjske, tako da lahko rečem, da nobenega trenutka ne bi želela popraviti ali celo izbrisati.

Srednješolska leta so mi torej dala dobro popotnico za življenje – tako glede izobrazbe kot tudi oblikovanja osebnosti. K slednjemu je predvsem pripomoglo okolje, tako družbeno kot naravno, pa tudi vse dejavnosti, ki sem jih opravljala v prostem času. V šoli sem obiskovala pevski zbor in plesno skupino, udeleževala pa sem se tudi različnih tekmovanj iz znanja. Poleg šole pa sem se vedno ukvarjala še z glasbo, saj sem obiskovala glasbeno šolo in v tretjem letniku začela igrati v Godbi Stična, kjer igram še danes. Najpomembnejša dejavnost, s katero sem se začela spogledovati v

srednji šoli, pa je zagotovo novinarstvo. Prav prek šole sem namreč prišla do dela na zagorski lokalni televiziji ETV, kjer sem delala med drugim tudi srednješolske oddaje, vendar je, žal, po vpisu na fakulteto zaradi pomanjkanja časa to sodelovanje zamrlo. Pot in delo sta me potem zanesla še k občinskemu glasilu Klasje, s katerim pa sodelujem še danes.

Skoraj tri leta po maturi sem študentka 3. letnika Fakultete za gradbeništvo in geodezijo Univerze v Ljubljani, smer gradbeništvo. Večinoma so moji hobiji takšni kot v srednji šoli: glasba, umetnost in novinarstvo. Večino časa mi sicer zavzame študij, s katerim povezani uspehi so zame tudi največji dosežek, vendar pa si vzamem čas tudi za druženje s prijatelji in uživanje študentskega življenja.

Vsem generacijam, ki so in bodo obiskovale Srednjo šolo Josipa Jurčiča, pa sporočam, da naj uživajo in dobro izkoristijo dijaška leta. Kdaj pa kdaj je težko ob vseh kontrolnih nalogah, spraševanjih, na koncu čaka matura ... Vendar s sprotnim delom in upoštevanjem profesorjev, pa čeprav se to zdi včasih težko, je možno narediti prav vse in tudi matura je opravljena zlahka.

Kaja Babor

Sončni dnevi v atriju

Sva dvojčici Teja in Tina Rajar, stari 21 let. Srednjo šolo Josipa Jurčiča – splošna gimnazija sva obiskovali v letih od 2003 do 2007. Skozi leta je naš razred zamenjal dve razredničarki: prvi dve leti je bila Dragica Novak (kasneje Šteh), tretje leto je njeno vlogo prevzela Anamarija Šmajdek, ki je največ moči porabila za to, da nas je vse žive in zdrave pripeljala z maturantskega izleta, zadnje leto pa nas je v roke spet vzela Dragica Šteh, saj smo potrebovali nekoga, bi nas bo znal "ukrotiti" in pripraviti na bližajočo se matura.

Najprej se spomniva vseh sošolcev in prijateljev, s katerimi smo se družili med poukom in v odmorih, še posebej v sončnih dnevih, ko smo posedeli zunaj v atriju in klepetali ter se zraven še malo posončili. Potem so to šolski izleti in ekskurzije. Ob takih dnevih je bilo razpoloženje med nami in našimi profesorji zelo prijetno, sproščujoče in dosti manj "uradno" kot v šolskih učilnicah. Takrat smo se lahko resnično zabavali in se nasmejali različnim vragolijam in pripovedkam.

Po maturi se s sošolci sprva nismo redno srečevali, "pozabili" smo tudi na 1. obletnico zaključka

Tina in Teja Rajar

srednje šole. Zato pa se je lani nekaj naših sošolcev spomnilo organizirati skupno srečanje pri enem od njih. Takrat se nas je zbralo kar nekaj in odločili smo se letos ponoviti srečanje. Res nas je bilo še več, zato lahko pričakujemo, da se naslednje leto zberemo vsi in se pogovorimo, poveselimo ter tako nadoknadimo vse zamujeno.

Na najino gimnazijo naju vežejo lepi spomini in veseli sva, da sva prav tu preživeli svoja

srednješolska leta, ki so bila zelo lepa in jih ne bi v nobenem pogledu spremenili. Ob tej priložnosti bi se tudi zahvalili vsem profesorjem in vodstvu šole za kvalitetno in široko znanje, ki ste nam ga posredovali ter nas več kot uspešno pripravili na nadaljevanje izobraževanja na najrazličnejših področjih. Za to vam bomo vedno hvaležni in ponosni sva, da sva bili del zgodovine Srednje šole Josipa Jurčiča Ivančna Gorica.

Tina: Tretje leto po končani srednji šoli sem še vedno študentka fakultete, na katero sem se kot dijakinja želela vpisati. Obiskujem 3. letnik Fakultete za gradbeništvo in geodezijo, univerzitetni študij geodezije. S študijem sem zelo zadovoljna, čez nekaj let pa nameravam diplomirati in se preizkusiti v geodetskem podjetju. Na fakulteti srečujem kar nekaj bivših sošolcev ali drugih dijakov SŠ Josipa Jurčiča, nekateri smo na geodeziji, drugi na gradbeništvu. Tako še vedno nekako ohranjamo stik, ko se vidimo na hodnikih fakultete in včasih spregovorimo kakšno besedo, ko hitimo vsak na svoja predavanja.

Tėja: Študiram nekaj, kar me zelo navdušuje. Letos zaključujem 3. letnik študija biotehnologije na Biotehniški fakulteti v Ljubljani

in s tem prvo stopnjo bolonjskega študija. Meseca junija me čaka le še zagovor diplomskega seminarja, ki nosi naslov Matične celice pri zdravljenju avtoimunskih bolezni – primer Crohnove bolezni, potem pa lahko vse svoje misli in moči usmerim v nadaljnje izobraževanje. Ena izmed možnosti je magistrski študij na Univerzi v Trstu, ki je zelo naklonjena delu z matičnimi celicami, s čimer se želim tudi sama ukvarjati v prihodnosti. Najverjetneje pa se bom vpisala na magistrski študij Molekulska biologija na naši fakulteti, saj sem že sprejeta tudi na študijsko izmenjavo Erasmus v pričetku naslednjega študijskega leta in nameravam prvi semester obiskovati na Univerzi v Amsterdamu.

Ponosni sva na vse, ki uspešno nadaljujejo svoje življenje. Pa naj bo to nadaljnje izobraževanje na različnih fakultetah ali pa zaposlitev na nekem delovnem mestu. Meniva namreč, da je najpomembnejše, da delamo tisto, kar nas veseli, in to opravljamo z zanosom in ambicioznostjo. To nam prinaša zadovoljstvo in srečo.

Lep pozdrav vsem bivšim sošolcem in še posebej razredničarki gospe Dragici Novak.

Tėja in Tina Rajar

Matematika – ljubezen moja

Ko zdaj gledam nazaj na srednjo šolo, se mi kar malo stoži; po prostem času, ki sem ga imela in se mi ga je zdelo premalo, po sprehodih vsako jutro v šolo in nazaj namesto vožnje s trolo, po znanih in veselih obrazih tako učencev kot učiteljev. Celo večkrat kot na samo šolo se spomnim na njene ljudi. Predvsem na učiteljico matematike, na katero pomislim ob vsaki matematični šali. To je bila učiteljica s srcem, ki mi je matematiko priljubila še bolj in jo prikazala v enostavni in zabavni luči. Tudi zaradi nje skušam z občasnimi inštrukcijami drugim pokazati, da matematika ni nekaj groznega. In ker sem verjetno vseeno ena redkih, ki tako mislim, sem se vpisala na Fakulteto za matematiko in fiziko. Tu sem odkrila sive celice, ki so se do takrat skrivale in si močno "nakravžljala" možgane. A ker sem si izbrala stvar, ki me zanima, v tem tudi uživam. Zato svetujem vsem: potrudite se, da boste delali tisto, kar bi radi; sicer boste prisiljeni imeti radi tisto, kar boste delali. Pa uživajte, dokler se še da.

Branka Janežič

Branka Janežič

2008

Ukvarjanje s tisoč in eno stvarjo

Ana Prebanda je čas na srednji šoli Josipa Jurčiča obarvala v sijaju zlata. Odličen uspeh in prizadevnost na glasbenem, plesnem in kulturnem področju je kronala z množico priznanj na različnih tekmovanjih. Dvakrat je prejela zlato Cankarjevo priznanje in kar trikrat zlato priznanje iz logike. Osvojila je tudi zlato Stefanovo priznanje in zlato priznanje iz matematike.

Za izjemne uspehe na šolskem in izvenšolskem področju ter za dosežena zlata priznanja na tekmovanjih iz znanja slovenščine, fizike, matematike in logike je leta 2008 prejela zlato Jurčičevo nagrado.

In kakšni so Anini spomini na srednjo šolo?

Ko sem prvega septembra leta 2004 vstopila v Srednjo šolo Josipa Jurčiča, si prav gotovo nisem mislila, da bodo štiri leta minila tako hitro. Mladi in polni pričakovanj smo sedli v šolske klopi in kar naenkrat je bila tu matura in z njo slovo od srednje šole. Spominov pa je ostalo toliko, da bi lahko o njih napisala celo knjigo. Prijetnih in neprijetnih, ob vseh pa se danes pošteno nasmejimo, ko se srečamo z bivšimi sošolci. Od spoznavanja v prvem letniku in izleta v Čateške toplice, smučanja v šoli v naravi, maturantskega izleta in nepozabnega maturantskega plesa pa do malih vsakdanjih prigod v razredu – spravljanje učiteljev ob živce je bila naša stalnica, naša neorganiziranost pa največja značilnost. V vseh letih nam namreč ni uspelo izvesti niti enega skupinskega »špricanja«. A kljub temu mislim, da smo vsem ostali v lepem spominu, saj je bil vsak od nas nekaj posebnega in neponovljivega. Prav tako so bili nekaj posebnega tudi naši profesorji. Poleg šolskega znanja smo od vsakega odnesli tudi marsikatero življenjsko modrost in izkušnjo in prav to je učitelja naredilo tistega »pravega«. Bolj se je naše šolanje bližalo koncu, večji prijatelji smo postali med sošolci, in to je tisto, česar se najrajši spominjam.

Seveda mi kot odličnjakinji leta v srednji šoli prav gotovo niso bila težka, a ko pogledam nazaj, se mi

Ana Prebanda, dobitnica
zlate Jurčičeve nagrade 2009

zdi najpomembnejše imeti spoštljiv in pošten odnos do učiteljev in sošolcev, saj človek postaneš z dejanji in ne le z ocenami. Tako sedaj s ponosom gledam nazaj na svoja srednješolska leta in se z veseljem srečam z ljudmi, ki sem jih spoznala v teh letih.

Kje pa je Ana dve leti po maturi?

Šolanje nadaljujem na Fakulteti za arhitekturo v Ljubljani, a kot se včasih šalijo moji prijatelji, izgleda, da je moj študij zame le fakultativna dejavnost. Kot že v srednji šoli se namreč ukvarjam s tisoč in eno stvarjo. Največ v življenju mi pomeni ukvarjanje z glasbo in poleg igranja v Pihalnem orkestru Grosuplje, Godbi Stična, petju v pevskem zboru Zborallica in med Šentviškimi slavčki ter plesanju v Folklorni skupini Stična sodelujem v vrsto priložnostnih sestavih in nastopi so skorajda že moj vsakdanjik. Pri vseh teh dejavnostih pa sem spoznala tudi vrsto čudovitih ljudi. Čeprav imam malo prostega časa, si vedno znam vzeti čas za prijatelje, na kar sem ponosna in kar cenijo tudi ljudje, ki jih imam rada.

Ana Prebanda

Lopata – gimnazijska nočna ljubica

Srednješolci imajo v višjih letnikih številne tradicije. Maturanti predajajo ključ tretješolcem, drugi postavljajo mlaje, bodoči maturanti Srednje šole Josipa Jurčiča pa prisegajo na sneg in ljubezen do njega. Ob sneženju namreč

tretješolci zasujejo s snegom glavne vhode SŠ Josipa Jurčiča v Ivančni Gorici. V zavetju in skrivnostih noči, da jih nihče ne sliši in ne vidi, le zjutraj, ko ne morejo v šolo, se vsi sladko smejijo.

In tako je bilo tudi pozimi leta 2007, ko so se dela lotili fantje generacije, ki je maturirala leta 2008, in običaj še ni imel povsem »domovinske pravice«. Sneg je nametalo, fantje pa so se lotili dela. Sredi temne noči ...

Najprej so očistili nadstrešek nad vhodom, potem znosili velike kocke snega pred vrata in ponosno občudovali svoje delo. Nenadoma pa so se zasvetile luči ... Spreдай sneg, ob strani sneg, zadaj pa – policija. Fantje so mislili na vse, na stražo pa so pozabili.

»Kaj pa delate, fantiči?« sta jih vprašala policist in policistka. Ko ti policisti dihajo za ovratnik, postane marsikaj drugačno. Nekaj so se izgovarjali na tradicijo, da je v stiški gimnaziji pač tako, da se sneg ponoči premetava in se ga spravi na pravo mesto. Očitno pa tudi policista nista po »župi« na svet priplavala in sta vedela, kako je mogoče mladce, ki imajo toliko energije, da sredi noči zasipavajo šolo, spraviti v red. Prijazna beseda včasih več zaleže kot morebitna kazen in tako sta jih prepričala, da kot mojstri lopate sneg še malo premaknejo.

In kaj so hoteli? Spet so zgrabili lopate in začeli čistiti. Policista pa sta se gotovo tiho smejala, kajti nekdo (to je bil kar ravnatelj gimnazije Milan Jevnikar) jima je namignil, da bi bilo morda dobro, da ob »tradicionalnih stiških večerih« malo popazita na nočne »komunalce«, ki bi se utegnili pojaviti okoli gimnazije.

Poldrugo uro je osem mladeničev metalo sneg na kup pred vrata, potem pa se je začelo čiščenje. Nekaj minut čez tretjo uro po polnoči jo je primahal okoli še oče, ki je že prej nekako »držal

vrečo« in pripeljal sina na delovno akcijo, potem pa mu ni bilo jasno, kako to, da dela še niso končali. Nekaj časa je poslušal njihovo zgodbo, jih gledal pri delu in se čudil, potem pa še on zagrabil za lopato, da je sneg izginjal, kot bi mignil, in je bil po dobrih dveh urah vhod čist, kot bi ga čistilka z metlo pometla.

Prva ekipa je prvo noč sneg samo premetavala, naslednjo noč pa je že druga ekipa tekala z lopatami okoli šole. Nametali so sneg in zakrili vhod, kot se spodobi.

Prvo noč jih je bilo osem, drugo že okoli deset, in če bi spet prišli policisti in bi fantje celo noč premetavali sneg, bi se lahko zgodba nadaljevala v nedogled. Gimnazija Josipa Jurčiča pa ima očitno ravnatelja, ki zna premisliti in narediti pametno potezo. Pusti mladim veselje, si je verjetno mislil in pred drugo nočno akcijo morda celo poskrbel, da so fantje lahko v miru in z veseljem telovadili z lopatami v roki ter delo končali v poldrugi uri, ne pa, da bi morali z lopatami v rokah migati skoraj celo noč. Tradicionalno nalogo so izpolnili in zgodba je bila končana. Do prihodnjega leta.

P. S.: Tradicija se nadaljuje vsako leto, če je le sneg. A s to razliko, da je ravnatelj Milan Jevnikar sklenil z dijaki dogovor, da snega ne namečejo povsem do vrat in jih tako ne poškodujejo. No, v tej zgodbi pa še to. Podatkov o tem, da bi kakšen »šolski fotr« ravnatelju sneg izpred šolskih vrat čistil, pa tudi nimamo.

*(Tekst je bil objavljen v prilogi Nedeljskega dnevnika Moj dom, avtor in »fotr«, ki je ravnatelju čistil sneg, pa je nekdanji dijak gimnazije **Tomaž Bukovec**. Za publikacijo je besedilo nekoliko predelano.)*

Bodite še naprej tako stoođstotni

Od našega rojstnega leta 1989 ali nekaj prvih mesecev leta 1990 pa vse do leta 2004 smo se v svojem življenju naučili dovolj, da smo se vpisali v prvi letnik gimnazije na Srednjo šolo Josipa Jurčiča v Ivančno Gorico.

Že sredi poletja smo izvedeli, v katerem oddelku bomo, a razredničarko Bernardo Radoš smo spoznali šele na prvi šolski dan. Zdela se nam je prijazna in bili smo prepričani, da bomo z njo kar dobro shajali. In res je bilo tako. Bernarda Radoš je bila enkratna razredničarka, bila je vse – prijazna, stroga, poštena, natančna ... Vedno nas je spodbujala in nam dajala nasvete. Včasih jih nismo

4. b na maturantskem plesu

želeli, pa smo jih vseeno sprejeli in se malo zamislili. Ko nam je šlo težko in nam je bilo hudo, nam je stala ob strani. Velikokrat nas je prepričala, da ni tako hudo, kot se zdi, celo opravičevala nas je pri drugih profesorjih. Vedno je bila na naši strani, razen kadar je sestavljala kontrolne naloge. Dan pred testom smo ugibali, kako težke naloge nas čakajo. Pa se je tudi to vedno nekako izšlo. Ob njeni podpori in našem tinskemu duhu v razredu pa smo drugi, tretji in četrti letnik opravili brez popravnih izpitov, torej 100-odstotno. Morda na prvi pogled niti nismo tako zelo izstopali, a smo se trudili vsak zase in vsi skupaj, zato nam je uspelo. Še bolj pa smo razveselili rezultatov mature! Tudi

to smo opravili vsi. Prav vsi smo torej v prvem roku zaključili šolanje na naši srednji šoli!

Saj ni bila tako slaba, da bi se je hoteli hitro rešiti, nam je pa sedaj bolj všeč, ker nas nihče ne nadleguje vsak dan z nenapovedanim spraševanjem. Žal pa se nihče več tudi ne zavzame za nas pred profesorji ... Razredničarki Bernardi Radoš: Hvala! Sošolcem, s katerimi so bili odnosi kakšen dan napeti, drugi dan že dobri, pa tudi hvala. Bodite vsi še naprej tako stoodstotni, kot smo bili v letih srednje šole!

Lara Udovič

2009

Gimnazijci z »Jurčiča« veljajo za pridne, delavne študente z dobro podlago znanja

Spomini na šestdeseto, mojo generacijo maturantov, ki jih je »pridelala« Srednja šola Josipa Jurčiča, so še zelo živi in jih je vsaj toliko, kot je bilo skupnih šolskih dni. V štirih letih druženja so se med nami spletle vezi prijateljstva skozi obvezne dneve za šolskimi klopki, na izletih, športnih dnevih, ekskurzijah in tudi na čisto izvenšolskih druženjih. Vendar pa že v prvem letu študija ugotavljam, da moramo sedaj v te povezave vlagati veliko več truda kot včasih, če jih hočemo obdržati, saj smo se razkropili po ljubljanski in drugih univerzah vsak s svojimi obveznostmi.

Moja srednješolska leta so bila zelo aktivna; udeleževala sem se vseh možnih krožkov in projektov, kar je bilo včasih naporno, vendar se mi danes zdi, da sem na ta način spoznala svoja dobra področja, se naučila organizirati delo, ki ga moraš vložiti v nek projekt, in tako lahko zdaj samozavestneje gledam neznanim stvarjem naproti. Obenem pa se zahvaljujem vsem profesorjem, ki so zbrali toliko energije, da so se z nami ukvarjali še izven šolskih obveznosti. Po moje se je splačalo.

Srednjo šolo sem končala na najlepši možen način – kot zlata maturantka. Zato so mi verjetno sedaj vsi spomini lepi, obveznosti, ki smo jih imeli, manjše, in profesorji prijaznejši. Premagala sem svoj strah, izkoristila dane možnosti in sledila cilju, da se vpišem na želeno fakulteto in ob študiju dobim finančno podporo s štipendijo. Oboje mi je uspelo tudi na račun naziva zlate maturantke.

Sedaj sem brucka na Fakulteti za farmacijo, kjer se počasi podajam v svet zdravilnih učinkovin,

Anita Kotar

farmacevtskih oblik, stranskih in neželenih učinkov ... in vse skupaj mi je všeč.

Zelo sem ponosna, da sem bila del SŠ Josipa Jurčiča in razreda, ki ga je vodila Breda Kramar. Novim študijskim kolegom zato hitro razložim o Josipu Jurčiču in Muljavi ter o Stični in cistercijskem samostanu, hkrati pa vsakemu gimnazijcu (teh je na našem faksu največ) pomagam svojo srednjo šolo postaviti na zemljevid. Po pripovedovanju starejših kolegov tako s farmacije kot z drugih fakultet pa študentje, ki pridejo z »Jurčiča«, veljajo za pridne, delavne študente z dobro podlago srednješolskega znanja. To pa je zelo dober sloves!

Anita Kotar

Prijatelji smo bili tudi z vrstniki iz paralelnih razredov gimnazije in ekonomskih tehnikov

Ko se spomnim na SŠ Josipa Jurčiča, me vedno obide toplina, obenem pa tudi spomin na trdo delo v gimnaziji, ki za marsikoga, tudi zame, ni bilo mački kašelj. Spomini me vedno vežejo na dve zlati in eno srebrno medaljo, ki smo jo osvojili s šolsko rokometno ekipo v šolskem državnem prvenstvu, saj sem to tudi sam zastopal. Rad pa se spominjam tudi prijateljskih vezi, ki sem jih spletel s profesorji. Še danes se z njimi dobro razumem in ko se vrnem v srednjo šolo, se lahko z njimi tudi marsikaj pogovorim.

Prijateljske vezi pa smo spletili tudi s sošolci in dijaki iz paralelnih razredov gimnazije in ekonomskih tehnikov, s katerimi smo doživeli skozi vsa štiri leta veliko lepih dogodkov. Vedno jih je spremljal smeh, celo takrat, ko smo se kaj sporekli. Kar nekaj prijateljev s srednje šole redno videvam, nekaterih pa ne, ker so se naše poti ličile zaradi študija in drugačnega življenja.

Pri razredničarki doma

Zdajšnji šoli oz. delavcem bi izrekel veliko pohvalo, da tako uspešno vodijo šolo, ki je »zlata« na številnih področjih, obenem pa jim želim še veliko uspehov.

Gašper Štrus

Včasih si želim nazaj

Sem nekdanja dijakinja najboljše srednje šole v Sloveniji, to je našega Josipa Jurčiča. Moja razredničarka je bila prof. Majda Simonič. Maturirala sem v letu 2009, in to je bilo najlepše leto, kar jih pomnim.

Ko pomislim na srednjo šolo, se spomnim prijateljev, s katerimi smo se srečevali vsak dan in si stali ob strani v težkih in predvsem lepih časih. Prepisovanje domačih nalog, debatiranje o vsem mogočem, kartanje in pisanje plonkcev, vse to se je dogajalo ob predurah. Tudi med poukom je bilo pogosto pestro, čeprav smo bili, vsaj po besedah profesorjev ob koncu leta, najbolj priden razred.

In dogodek, ki mi je najbolj ostal v spominu? Zagotovo so to vsi petki po pouku v četrtem letniku in sošolec, ki jih je delil z menoj. Na drugem mestu, morda bo zvenelo nenavadno, toda tu se nahajajo vse ure kemije v tretjem in četrtem letniku. Profesorica mi je s svojim navdušenjem do predmeta vedno polepšala dan. Omeniti moram seveda tudi svojo razredničarko, ki mi je odprla svet pisanja in literature, ter je verjela vame že od prvega letnika. Že po prvi domači nalogi, ko smo morali napisati spis in se predstaviti, je napovedala moj uspeh na maturi. Ona je bila tudi povod za začetek moje pisateljske poti, ki pa trenutno začasno miruje in čaka na navdih. Sledijo

Irma Zidar

nepričakovane proste ure, ki so nam jih odredili drugi ali pa smo si jih določili sami.

Pravzaprav še ni minilo dolgo časa od slovesa od srednje šole, sedaj sem študentka prvega letnika medicine. Priznati moram, da prav pogrešam domačnost naše šole v Ivančni. Tudi tisti spomini, ki so morda kdaj bili slabi, so zbledeli in včasih si resnično želim nazaj. Matura, ah, kaj pa je to takega! Profesorji so nas strašili z njo, ko pa je prišla, se je izkazalo, da je celo dosti lažja kot kontrolne naloge naše profesorice za matematiko.

Vsem profesorjem želim veliko znanja pri delu še naprej. Šola ima že dolgo tradicijo in štejem si v čast, da sem lahko maturirala tu. Vzdržujte zahtevan nivo znanja in ne podležite današnjemu trendu spuščanju tega nivoja!

Irma Zidar

*Modre so tvoje oči
in tvoje srce,
modri svetovi
čuvajo tvoje ime ...*

Nepozabne podobe in obrazi

Od nekdanj me je privlačevalo dvoje področij: narava v vsej svoji raznolikosti, skrivnostnosti, moči, lepoti in tudi krutosti in človek v svojih neštetih podobah in obrazih, v svoji moči in nemoči, v svoji skrivnostni lepoti in dobroti in v svojih nerazumljivo slabih dejanjih. Tako sem se med obema, sledeč svojemu najglobljemu klicu, v svoji poklicni izbiri odločil za človeka. A ne za kakšno njegovo znanstveno proučevanje, ampak za oblikovanje in sobivanje z mladim človekom, z osebnostjo v njeni najbujnejši rasti, krhkosti in vihravosti, hrepenečo po svobodnosti in ustvarjalnosti, s človekom upanja in življenjske radosti.

Oziram se po svoji poklicni preteklosti, ki sem jo skoraj v celoti uresničil na stiški gimnaziji pod različnimi uradnimi nazivi, a se ne čudim, da iz šole, tudi po najnapornejših dnevih, nikoli nisem prihajal nejevoljen in naveličan, ampak le utrujen. Najrazličnejši in predvsem radoživi in pristni obrazi mojih dijakov so me tako prevzeli, da sem jih kot popotnico nosil s seboj in so tudi v meni vzbujali veselje do življenja. Najlepše pa je, da te obraze in podobe še danes po štiridesetih letih nosim v sebi prav v taki obliki in vsebini, kakršne sem doživel v neposrednem stiku pred mnogimi leti. Ko jih srečujem v različnih uradih, ustanovah, podjetjih in tudi kot svoje poklicne kolege, jih kljub njihovi zrelejši zunanosti doživljam prav v tisti njihovi enkratnosti, v kakršni sem jih videval v šoli.

Pogosto človek spozna resnično vrednost kakšne stvari ali človeka šele takrat, ko se od njih oddalji ali pa jih ni več. Zdaj, ko se na naši kmetiji gibljem med konji, po travnikih, njivah in gozdovih, se mi vse bolj jasno izrisujejo najboljše in najlepše lastnosti šole in učitelja. Dobra šola zagotavlja osnovne človeške kvalitete sobivanja, ki omogočajo učitelju in učencu prijetno in ustvarjalno počutje in uspeh pri delu. To pa so obojestransko spoštovanje, red, svoboda in ustvarjalnost.

Pojme in principe spoštovanja morata usvojiti učitelj in učenec. Učencem jih za starši privzgaja učitelj. On pa ni več spoštovan samo zaradi svoje avtoritete, ampak si mora spoštovanje vedno znova graditi s svojo strokovno in človeško vrednostjo. Tudi zaupanje učencev si mora neprestano pridobivati. Zanesljivemu, odprtemu, razumevajočemu, uravnoveženemu in značajsko

Gregor Ficko

trdnemu učitelju, ki nikogar ne podcenjuje in ne precenjuje, tudi samega sebe ne in tudi ni vedno samo strogo načelen, mladostnik najbolj zaupa, saj mu je v oporo. Žal pa učitelj pogosto premalo zaupa mladostniku in ga tako ne vzpodbuja v njegovi ustvarjalnosti. Radoživega učitelja pa imajo učenci radi, saj jim je vzornik in prijatelj. Posebno motivacijsko uspešen in privlačen je učitelj, ki je obdarjen s smislom za šalo in humor. Tudi dijaki s svojim humornim pogledom na življenje ustvarjajo v razredu sveže vzdušje.

Menda tudi zato nisem prihajal iz šole naveličan, ker sem se tam nalezal tistega vedrega in humornega duha, ki so ga moji dijaki vsak dan prinašali s seboj, vsak iz svojega kraja, predvsem s svojo značilno govorico in zgovornostjo. Suhokrajci so bili bolj prikriti hudomušni, dijaki iz višnjegorskega in šentviškega konca so bili poleg hudomušnosti tudi izrazito zgovorni, izviren, naraven in krjaveljsko obarvan muljavski humor pa me je vedno spravil v najboljšo voljo. Kot bi bral Jurčičeve zgodbe. A v humorju vseh teh dijakov v ozadju nisem nikoli začutil hudobnosti. Najbrž se je

nenavadna obdarjenost teh Dolenjcev izoblikovala skozi čas tudi zato, ker so živeli v tako prijetni in raznoliki pokrajini.

Kakor starši kot nevidna roka kažemo otrokom pot, tako je učitelj mladostnikov spremljevalec, ki mu pomaga ovrednotiti znanje, ki si ga nabira. Ob najsodobnejših tehničnih učnih sredstvih ni več izključni posredovalec učne snovi, ampak vedno bolj nepogrešljivi spremljevalec, ki učencem odpira oči za nevidno, za vrednote, ki bi jih oni sami ne mogli odkriti. A to počne čim bolj neposredno in doživeto. Vse, kar močno doživimo, ima namreč najtrajnejšo vrednost. Tako se tudi jaz najraje spominjam tistih ur, ko smo ob petju in glasbi spoznavali tudi jezikovne zakonitosti. Ko smo pri francoščini prepevali "Les amants d' un jour" nepozabne Edith Piaf in druge francoske šansone, nabite s čustvi in temperamentom, smo bili vsi globoko prevzeti in so tudi najmanj čustvene včasih presenetile solze. Francoščina pa je postala priljubljena.

Tudi pogovori in izmenjava mnenj o zakonitostih narave, o zgodovini in filozofiji, o človekovih značajih, o smislu življenja in o neponovljivosti posameznikovega življenja so nas vodili v globlje skrivnosti našega bivanja in nas zblíževali. Zunanji pogoji pri tem niso imeli odločilne vloge, saj za samostanskimi zidovi nismo bili manj srečni kot potem, ko se je gimnazija preselila v modernejšo prostoro nove stavbe.

Počutil pa sem se zelo nesrečnega in ogroženega v majhni gimnazijski zbornici v samostanskih prostorih, ko so mi kolegi in ravnatelj prostodušno pihali v nos svoje cigaretne izpuhe in smo se potem, še posebno po dolgih konferencah, vračali domov kot prekajene mesnine. Kako se svet spreminja, hvala Bogu tudi na dobro.

Vsaka skupnost lahko dobro deluje samo tako, če njeni člani spoštujejo dogovorjena pravila in sistem delovanja. Vzgoja za sobivanje je v razredu nepogrešljiva, saj vključuje tudi odgovornost. Učitelj in učenec soustvarjata red, soodgovornost učencev in dijakov pa povečuje njihovo pomembnost, samozavest in ustvarjalnost.

Ustvarjalnost in svobodnost učitelja in učenca, profesorja in dijaka sta za dobro šolo to, kar sta za kruh kvas in sol. Kvas dvigne testo do določene višine in ga napravi mehkega, sol pa mu da prijeten in žlahten okus. Vsak človek nosi v sebi svoje posebne ustvarjalne sposobnosti, treba jih je le odkriti. Ustvarjalnost nas dobesedno osrečuje in osmišlja naše življenje. Za mladega človeka velja še

posebej, da se hoče uresničiti, a pri tem nima vedno dovolj moči. Tenkočutni učitelj ga v njegovem prizadevanju podpira in je soodgovoren za njegovo uresničenje.

Mladostnik ima običajno dovolj ustvarjalne energije, potrebuje le priložnost, da jo uporabi v pozitivne namene. Možnosti so skoraj neskončne, od literature, petja, glasbe, plesa, športa, neposrednega doživljanja narave do raziskovalnih, humanitarnih in dobrodelnih dejavnosti. Ustvarjalnost tako okrepi mladostnikovo osebnost in njegovo samopodobo, da se ta potem z lahkoto upira odtujenosti, uniformiranosti, brezcilnosti, naveličanosti in vsakršni zasvojenosti. A v svoji ustvarjalnosti se mora mladostnik počutiti svobodnega. Človekova svoboda je njegova edinstvena obdarjenost, a vključuje tudi odgovornost. Svoboden človek se mora namreč v vsakem trenutku odločati za dobro ali zlo, v sebi in v svetu. Mladi osebnosti je treba pri tem pomagati, jo usmerjati, vzgajati, a odločiti se mora vedno sama.

Mlada pesnica je zapisala: *"V moji duši je ogenj, v moji duši je voda, v moji duši je popolna svoboda, lahko delam, kar hočem, lahko ubijam, a tega nočem."*

Pogosto mladostnikove želje po svobodnosti in ustvarjalnosti ne razumemo, včasih jo tudi učitelj zatre. Spominjam se potegavščine in izzivanja bistrega, nadebudnega in mladostniško kljubovalnega dijaka iz svojega razreda, ko smo še nabirali znanje v samostanskih zidovih. Nekega jutra se je pojavil v gimnazijskih prostorih oblečen v pisano pižamo. Preizkušal je živce in odziv svojih profesorjev. Ker so mu nekateri moji kolegi pripisovali škandaloznost in mu grozili s kaznijo, sem ga moral zaslišati. A komaj sem zadrževal smeh, tako prijetno zabaven in izviren se mi je zdel.

Svojo ustvarjalnost in svobodnost sem doživljal različno. Najbolj so me utesnjevali ideološka nesvoboda, ko svojega prepričanja nisem smel odkrito deliti tudi z dijaki, vsakršna uniformiranost pouka in vzgoje, togost in neživljenjskost učnih načrtov različnih oblasti, uokvirjanje dijakov in profesorjev v različne modele in potiskanje ljudi v povprečje. Delitev ljudi na izbrance in drugorazredne pa sem tako težko prenašal, da so se mi člani partijske celice zdeli prav smešni v svoji nadrejeni vlogi, saj so bili v svoji svobodnosti hote ali nehote v bistvu popolnoma omejeni in dejansko podrejeni enoumnim oblastim.

Tudi usmerjenega izobraževanja se ne spominjam rad, saj šola "kombinatskega" tipa že zaradi svoje velikosti in nezdružljive različnosti usmeritev ne more biti uspešna, kaj šele prijetna.

V zadnjem obdobju svojega poučevanja v že samostojni Sloveniji pa sem se počutil res svobodnega, pa ne zaradi kakšnega vračanja kapitalizma, ampak zato, ker sem končno lahko svobodno tudi govoril in delal. Moja slovenska zavest pa je lahko polno zaživela. Tako ustvarjalnega in navdušenega sem se počutil ob slovenski pomladi, da sem ob oblikovanju spremnih besed pri nastopu svojih mladih ljudskih pevcev in godcev z lahkoto zapisal: "Prišla je ta lepa vigred, vse se je veseli. Ko ti prepevam za praznik, moja draga domovina, ne vidim več meja, ki bi te oklepale." Bil sem kot lastovka, ki poleti nad zelenimi travniki, zoranimi njivami, negovanimi vrtovi in bujnimi gozdovi.

Pristno in spoštljivo dojemanje narave mladostnika bogati in ga neprisiljeno osvešča. Sodobni človek se težko še čemu čudi, največkrat le še šokantnim in tudi iztirjenim stvarjem. V svoji otopenosti in zasvojenosti s potrošništvom, hrupom, z željo po čim večjem materialnem ugodju ne zna več užiti lepote trenutka in zato postaja vedno bolj nemiren in nezadovoljen. Učitelj in šola mladostniku pomagata odkrivati pristne užitke in lepote življenja. Na najrazličnejših izletih, tudi maturantskih, so za to idealne in pogosto tudi zamujene priložnosti.

Moji spomini so najlepši z naših izletov v naravo in tistih, kjer smo skupaj odkrivali nove svetove in tako bogatili drug drugega. Tudi med nami profesorji so se dogajala najlepša doživetja in spletle najboljše prijateljske vezi prav na takšnih izletih.

Tudi velikani človekovega uma in duha pomagajo mlademu človeku v iskanju njegove lastne podobe in podobe sveta. Predstavljajo mu tudi vzornike, s pomočjo katerih se bo lažje dokopal do najglobljih spoznanj o naravi in človeku. Profesor pa se žal premalo zaveda tudi svoje vzorniške vloge. Dijak se lahko celo odloči za študij določenega predmeta samo zato, ker je videl v svojem srednješolskem profesorju svojega vzornika.

Če bi komu posredovali vse znanje tega sveta in ga okitili z najvišjimi znanstvenimi naslovi, pa njegovo srce ne bi bilo dovzetno za lepoto, dobroto, pravičnost, resnico, sočutnost, nesebičnost, mir in ljubezen, bi bila njegova vrednost manjša, kot jo ima najpreprostejši alfabet. Dober strokovnjak

brez moralne človeške podobe ti namreč lahko prav strokovno odreže tudi glavo. Zato sta vzgoja za človečnost in vzgoja srca vedno pomembnejši.

Tudi nevtralna šola lahko vzgoji le nevtralnega in praznega človeka, ki nima lastnih stališč in odločitev, razen tistih za lastno korist. V času profitnosti, karierizma in moralne sprevrženosti lahko preživijo le močne osebnosti, ki so globoko zakoreninjene in jih tudi ne omajajo trenutni neuspehi in trpljenje, kaj šele zablode sveta. Korenine pa mora pognati mlada rastlina.

Nič na svetu ni treba bolj povečevati kot življenje samo v vseh njegovih najboljših podobah. Zdi se mi, da tudi v šoli prevečkrat poudarjamo zgolj temne plati življenja, tudi v bojazni, da ne bi idealizirali mladostnikovega pogleda na svet ali ustvarjali idealistov. Zato mlade generacije svetle plati življenja vedno težje prepoznajo in se tudi težko iz srca veselijo. Morda se mladostnik tudi zaradi tega nagonsko in obrambno zateka k uživaštvu trenutka, samo da bi mu bilo življenje lepše.

Toda, ali niso svet premikali naprej vedno le idealisti, čeprav tudi z žrtvami, karieristi in diktatorji pa so ga le izkoriščali in uničevali? Brez življenjskih idealov je tudi težko biti srečen. Pomagati mlademu človeku iskati lastno srečo v odkrivanju svojih obdarjenosti in v odpiranju do sočloveka je najpomembnejša vzgojna naloga učitelja. Le uravnotežena osebnost, kjer sta telo in duh v osrečujočem sožitju, se bo znala resnično veseliti življenja in tako ustvarjati tudi družbo blagostanja, saj zadovoljni in srečni ljudje niso nikoli destruktivni.

Stiška gimnazija je razmeroma mlada, saj ne dosega niti povprečne dolžine človekovega življenja. A vrednost posameznikovega življenja ni v njegovi dolgosti, ampak je v njegovi vsebini in sadovih. Sadovi te gimnazije pa so dobro vidni kot izobraženi in vzgojeni ljudje, ki dajejo tudi tem krajem podobo razgledanosti in kultiviranosti. A obvarovati jo je treba pred tem, da bi postala samo tovarna znanja in uniformirana šola in da zli duhovi varljivih vrednot in sprevržene človečnosti ne bi zameglili njene dragocene kulturne in vzgojne vloge.

Srečen sem, da sem lahko toliko časa sooblikoval njeno podobo in srečal toliko zanimivih, prijetnih in dobrih ljudi iz tako lepih krajev.

Gregor Ficko, upokojeni prof. franc. in nem.

Šola je kot rečna struga: dijaki prihajajo in odhajajo, leto za letom

Nekaj moram napisati za zbornik, nekaj o šoli, svojem delu ... Toliko vsega se je nabralo v 52 letih, ki so pretekla od mojih prvih stikov s stiško gimnazijo, da bi bilo zanimivih zgodb za cel roman ... Pa vendar le nekaj kratkih misli.

Lepo se je spominjati srednješolskih let, ki so se odvijala v popolnoma drugem času, ko smo podeželski otroci iz skromnih razmer, navajeni tudi trdega kmečkega dela, vsako jutro z vseh koncev prihajali v Stično v samostan, kjer je bila stiška gimnazija. Jaz sem kot mnogi drugi iz Višnje Gore prihajala z vlakom do Ivančne Gorice, nato pa peš po makadamu proti Stični v vsakem vremenu s težko torbo, polno zvezkov in knjig, tako težko, da sta bili že na Marofu otrpli obe roki.

To so bili časi, ko so profesorji po šolskih hodnikih dežurali, da dijaki ne bi pred poukom prepisovali domačih nalog ..., ko smo sami organizirali in izpeljali maturantski ples v Kulturnem domu v Ivančni Gorici, naštudirali igro in z njo gostovali od Grosuplje do Šentlovrenca, da smo zaslužili za maturantski izlet na morje. Mnogi smo bili takrat prvič na morju. Vedeli smo, zakaj hodimo v šolo. Vedeli smo, da iz tega majhnega okolja v širni svet vodi le ena pot, to je izobrazba.

In potem služba v šoli, v tej isti moji šoli. Znašla sem se na drugi strani katedra v vlogi učitelja, v službi, ki v širši družbi ni bila nikoli cenjena in tako je tudi dandanes, v službi, v kateri ne moreš obogateti niti si prislužiti občinskega priznanja. Vendar vse to ne odtehta vseh pristnih medčloveških odnosov, ki so se tkali vsa ta dolga leta z mojimi dijaki vseh generacij in teh ni bilo malo. Z mnogimi se srečujem naključno, kjerkoli: na banki, v trgovini, na morju ali sredi Ljubljane. Vedno me opazijo, se pogovarjajo, kar pomeni, da se me še vedno spominjajo kot svoje profesorice kemije, in to mi daje intimno priznanje, kar mi je

To so bila leta!

Moja pristna povezanost z Jurčičem se je začela davnega leta 1964. Tedaj sem postala dijakinja in začela se je nova etapa mojega življenja, najlepša in najbogatejša. Obkrožali so me nepozabni sošolci, čudoviti učitelji in romantična šolska okolica. Živelimi smo svobodno kot ptički na vejah samostanskih dreves, pa vendar smo poznali meje naših hotenj. Poleg pridnega učenja so bila naš največji podvig potovanja z vozom po okoliških

Jožica Lampret

dovolj. V medsebojnem spoštovanju smo gradili drug drugega, od dijakov sem se ogromno naučila, zlasti poslušati, razumeti, pomagati, a v določenem trenutku odločiti in za to prevzeti odgovornost. To sem zahtevala tudi od njih.

V teh letih je šola, žal, postala drugačna. Število dijakov se je povečalo, na žalost pa mnogi ne vedo, zakaj so tam. Na mnogih strokovnih izobraževanjih pedagogov smo se leto za letom ukvarjali le s tem, kako jih motivirati. Pa sem še vedno prepričana, da se morajo in morejo motivirati le sami ... Kdo pa je motiviral nas pred mnogimi leti? Vsak sam in močna želja nekaj biti! Tudi čas, v katerem živimo danes, ni lahek. Ne dopušča pasivnosti, tarnanja ... Pot, po kateri hodimo, smo si večinoma izbrali sami. Le zakaj bi potem vzdihovali in se počutili kot žrtve (v šoli, službi). Vložimo vso svojo energijo in pamet v delo, ki ga opravljamo, pa bo tako delo kot učenje postalo hobi!

Šola je kot rečna struga, po kateri teče reka dijakov. Eni odhajajo, drugi prihajajo, leto za letom, že dolgo vrsto let. Odhajamo tudi profesorji, tako ali drugače. Iz te brbotajoče reke sem marca letos izstopila tudi sama. Zaenkrat z mešanimi občutki hodim mimo šole vsako jutro le še na sprehod ...

Jožica Lampret, upokojena prof. kemije

krajih, kjer smo kot gledališčniki zbirali sredstva za izvedbo maturantskega izleta in plesa. Tako hitro je bila pred nami matura, potem pa pot na fakultete! Moja prihodnost je bila tedaj že natančno načrtovana in ravno ob koncu študija so v Stični potrebovali profesorja za francoščino in nemščino. Nobenega pomisleka ni bilo, odhitela sem nazaj v dolinski raj in si v Ivančni Gorici ustvarila svoje gnezdo.

Naša zbornica je bila malo večja družina, kjer smo dnevno reševali probleme, skrbeli za zabavo in osebnostno rast naših dijakov in nas samih. Kako radi smo tedaj hodili na sindikalne izlete, niso nas ovirali ne čas ne denar ne družine!

Spominjam se prve delovne pomladi v Stični, ko me je nekega sončnega dopoldneva nenadejano obiskala inšpektorica za francoščino, ki je bila zaljubljena v naš idilični kraj. Najin pogovor je bil dolg in še danes me spremlja njen optimizem ter hvaležno sledim njenim nasvetom.

Potem pa je v letu 1981 zrasla nova šola v Ivančni Gorici, kjer so se srednješolci družili z osnovnošolci. Koliko različnih generacij in programov je delovalo pod isto streho, pa je vse kar teklo brez večjih zapletov! Prišlo je tudi obdobje, ko je moja cela družina preživljala dopoldneve v našem centru.

Ves čas je naša šola potrjevala svoje ime z bogato kulturno ustvarjalnostjo. Hvaležna sem za vso to duhovno hrano, hvaležna dijakom, da sem lahko z njimi tudi jaz uresničevala svoje ideje in sanje. Koliko dobrih generacij sem spremljala do mature! Vsi mladi, ki sem jih učila, so bili tudi moji otroci. Mnogo je dragocenih spominov na pogovore z njimi in njihovimi starši. Delo v razredu je pogosto

Zdajšnja zbornica je pestra zbirka najrazličnejših strokovnjakov, s katerimi je prijetno, pa tudi prav

adrenalinsko deliti mnenja, spoznanja, odkritja in pričakovanja. V tako polnem vzdušju in idejnem mrgolenju posamezniku počasneje teče reka življenja in ko se vendarle zaveš, da si prehodil že

Staša Glavič med svojima dijakinjama v Parizu

dolgo, dolgo pot, si rečeš: Bilo je enkratno in dragoceno; če bi bilo dano, bi ponovno izbral to potovanje. In prav to čutenje je bogata popotnica za naprej, do novih sanj in zvezd ...

V letošnjem letu naša šola praznuje velik jubilej in z njo tudi jaz, zato so vse misli in občutki pristnejši, toplejši in intimnejši. Prepričana sem, da bo naš veliki Jurčič še naprej bdel nad njo in ji kazal pravo pot v prihodnost, mi pa bomo ohranili žlahtne spomine in ponos, saj smo del njene zgodovine. Torej: Bonne chance!

Staša Glavič, upokojena prof. nem. in franc.

Bilo je naporno, pa vendar lepo

Pa je minilo moje službovanje! Ko se takole ozrem na prehojeno pot, ugotavljam, da so moja leta poučevanja izredno hitro minila. Bilo je naporno, velikokrat stresno, pa vendar lepo. Kljub vsemu mi ni žal, da sem s službo zaključila sedaj, ko sem še sposobna narediti kaj zase in za svojo družino.

Sem ena redkih, ki je svoje delo začela in končala na tej šoli. Z nostalgijo se spominjam začetka, let poučevanja v samostanu v Stični, kjer sem tudi sama končala gimnazijo. Seveda me je bilo malo strah, kako me bodo sprejeli moji bivši profesorji. Ker nas je bilo malo, smo večkrat posedeli v zbornici in poklepetali. Bili smo kot velika družina. Večkrat smo tudi potovali.

Z dijaki sem bila v dobrih odnosih, saj sem bila le malo starejša od njih. Seveda je bilo lepše na raznih

Marija Mencin

bolj ali manj strokovnih ekskurzijah, še lepše pa na končnih izletih. S prvo generacijo smo šli v Krško na češnje, v Dolenjske Toplice s kolesi, v Brkine v brigado (to je bil maturantski izlet), v Makarsko za zaključek šolskega leta, v jeseni pa še na Triglav. Seveda ni bilo organiziranih prevozov z avtobusi;

šli smo z vlakom in peš, jaz pa sama z njimi. Brez posebnega dogovarjanja je bilo jasno, da se morajo držati pravil lepega vedenja in dogovorov skupine.

Pa je prišla selitev v novo šolo. Iz mirnega samostanskega okolja v konglomerat osnovne in srednje šole. Učilnice pomešane, malčki in velikani tudi. Potem pa še usmerjeno izobraževanje, posebni prevozi dijakov iz Ljubljane, ukinitve zaključnega izpita ... Vojna. Zbornico smo selili trikrat, saj se je število profesorjev hitro povečevalo. Potem so se stvari začele počasi umirjati. Najprej smo ločili osnovno in srednjo šolo, kolikor se je pač dalo, in poskušali krotiti vsak svoje. Nato smo dočakali, da se je osnovna šola preselila v svoje prostore. S ponovno uvedbo gimnazije, z maturo in enoizmenskim poukom smo spet vzpostavili pravi srednješolski duh. Šola je zadihala s polnimi pljuči. Ustalilo se je tudi število profesorjev, vse več je takih, ki so na šoli deset in več let. Moram reči, da smo postali dober kolektiv. Delali smo za dobrobit dijakov in želeli doseči čim boljši ugled šole. Delali smo složno, brez rivalstva in se veselili vsakega uspeha. Zato ni čudno, da sem se v tem kolektivu (v katerem je bilo več kot pol mojih bivših dijakov) dobro počutila. Še posebej povezani pa smo bili v aktivu matematikov in fizikov. Ker smo sedeli skupaj, smo vedno

usklajevali delo in kriterije ter se nasmejali marsikateri zanimivi izjavi. Omeniti moram tudi t. i. tehnični kader, saj sem bila tudi pri njih vedno dobro sprejeta. Najboljša sodelavka v zadnjih letih je bila tajnica, ki mi je bila v oporo pri pisarniškem delu, v osebnih težavah pa sva tolažili druga drugo.

Prišel je čas slovesa. Čeprav imam rada otroke in mi ni bilo težko opravljati svojega dela, sem izkoristila prvo priložnost, da izprežem. Radoživi dijaki so mi pobrali preveč energije, preden sem jih pripravila k delu, izčrpavale pa so me tudi domače težave. Naključje je hotelo, da smo se tri kolegice poslovile ravno za novo leto. Kolektiv nam je pripravil res izjemno lepo slovo. Presenetila me je udeležba, sproščenost in pristnost navzočih. Ko sem poslušala, kaj menijo o mojem delu in o meni kot sodelavki, sem začutila, da sem del res dobrega kolektiva. Nenadoma sem se počutila tako neboljeno. Pričela sem razmišljati: »Le kako si bom organizirala svoje življenje, da ne bom samo doma za dekle?« Mislim, da bo še nekaj časa trajalo, da se bom utirila. Zagotovo bom ohranila stike z mnogimi sodelavci, raziskovala okolico in se sproščala na svojem vrtu.

Marija Mencin, upokojena učit. mat

Zakaj smo kljub vsemu hvaležni za ta svoj učiteljski poklic

Vse svoje življenje že poučujem biologijo, ki je zelo lepo področje. Če bi ne bila tik pred upokojitvijo in bi znova začela svojo poklicno pot, bi se mi v tem našem površnem času zdelo najpomembnejše dijakom priučiti sposobnost potrpežljivega in tihega opazovanja narave ter sposobnost poglobljenega razmišljanja o dogajanjih v naravi, ne nazadnje pa tudi iskrenega spoštovanja in sočutja do vsega živega. Naše delo je lahko zelo ustvarjalno, a največkrat nam ne pokaže takoj vidnih rezultatov. Ti se pokažejo šele čez leta, če so slučajno pri redkih dijakih naša prizadevanja padla na plodna tla. Takšen je učiteljski poklic. Po drugi, človeški plati pa se v tem poklicu vsak dan znova zdim sama sebi popolna začetnica. Moj vsakdan je največkrat zapolnjen z nepričakovanimi in včasih tudi zelo zahtevnimi preizkušnjami in vprašanji, dan ni dnevu enak. Pravzaprav v mnogih pogledih ne učimo učitelji učencev, pač pa učenci nas učitelje o nas samih. Zdi se mi, da ni poklica, ki bi od človeka zahteval

Nada Požun Kante

toliko samospoznavanja in samospreminjanja. Zato smo hvaležni, da smo tu!

Nada Požun Kante, prof. biologije

Razmišljanje ekonomistke o pedagoškem delu

Leta 1996 sem zamenjala službo. V zunanjetrgovinskem podjetju v Ljubljani sem delala 17 let, nato pa sem pričela poučevati ekonomske predmete na Srednji šoli Josipa Jurčiča Ivančna Gorica. Za to delo sem morala opraviti pedagoško izobrazbo in strokovni izpit. Tudi plača je bila vsaj 20 odstotkov nižja kot v podjetju. Vendar me vse to ni motilo. Delo v pedagoškem poklicu je sicer bistveno drugačno od dela v podjetju, hkrati pa zanimivejše, lepše in bolj izpopolnjujoče od dela v pisarni. To lahko z gotovostjo trdim, ker imam izkušnje na obeh področjih.

Vsako jutro se iz Ljubljane odpeljem po skoraj prazni avtocesti v Ivančno Gorico. Nobenih kolon, zastojev in semaforjev. Pred šolo imam zagotovljen parkirni prostor, kar je danes že velik luksuz. Pokrajina je idilična, ljudje so prijazni. Prav posebno pa je zanimivo delo z mladimi. Vsako leto, vsak mesec, vsak dan so drugačni. Veliko je novih izzivov in zanimivih izkušenj, polnih prekipelavosti in zaletave mladostne energije.

Dijake sem spremljala na strokovnih ekskurzijah, športnih dnevih in na šolskih in državnih tekmovanjih. Skupaj smo bili v šoli v naravi in na maturitetnih ekskurzijah v Dubrovniku in v Grčiji. Nepozabni so tudi vsi maturantski plesi.

Vsa leta svojega pedagoškega dela prenašam na dijake poleg strokovnega znanja tudi izkušnje iz gospodarstva in tako povezujem teorijo in prakso. To je še posebno pomembno sedaj, ko spreminjamo program ekonomski tehnik in ekonomski tehnik – poklicno tehniško izobraževanje. Na šoli namreč že dve leti tudi vodim prenovalno strokovnega izobraževanja.

Maturantska ekskurzija v Dalmacijo

V prenovljenem programu poskušamo dati dijakom poleg splošnega in strokovnega teoretičnega znanja tudi veliko praktičnega znanja in veščin ter jih oblikovati v celovite osebnosti, da bodo sposobni pogumno sprejemati obveznosti in odgovarjati za svoje življenje in delo. Poudarjamo pomen vseživljenjskega učenja, timskega reševanja problemov in korektno komunikacijo. Uvajanje sprememb v strokovno izobraževanje je v veliki meri prepuščeno šolam, kar zahteva od učiteljev veliko kreativnosti, dobro organizacijo in koordinacijo dela, usklajevanje mnenj in optimalne rešitve. Izkušnje iz bivše službe v podjetju mi tako pridejo zelo prav. Naš cilj je usposobiti dijake za nadaljevanje šolanja po opravljeni poklicni maturi, za samozaposlitev ali pa za zaposlitev na področju, ki ga sami izberejo.

Vsi učitelji, ki poučujemo v prenovljenem programu ekonomski tehnik, smo zadovoljni s pestrimi možnostmi, ki jih nudimo našim dijakom.

O tem, kako smo bili pri tem uspešni, pa bodo sodili dijaki, starši in delodajalci.

Mira Mikec, univ. dipl. ekon., vodja PUZ

Usmerila je moje življenje

V stiško gimnazijo sem prišla 1970. kot dijakinja in se že jeseni 1978. vrnila kot honorarna učiteljica. Za nekaj let ... in ostala vse do danes.

Prometne zveze so bile v začetku sedemdesetih let komaj vredne tega imena. Edini avtobus iz Stične proti Muljavi je peljal nekaj minut čez dve. Vsaj dva petka na mesec sem ga zamudila, ko smo se v prostoru, ki smo mu rekli telovadnica, zaigrali in sem po dve- ali triurni odbojki še pešala do doma sedem kilometrov.

Prav zaradi športa se želim zahvaliti svoji profesorici Cilki Podobnik, ki me je v tistih časih, ko sem hodila v tretji letnik gimnazije, naučila plavati, da sem sploh imela možnost konkurirati na sprejemnih izpitih na DIF. Dogovorila se je za brezplačen obisk bazena na takratni Visoki šoli za telesno kulturo in mi poklonila nekaj svojih prostih ur za plavalno opismenjevanje. Zaznala je moje sanje in mi sama ponudila to možnost. Takrat sem se ji seveda zahvalila. Šele pozneje sem doumela, kako je s tem usmerila moje življenje.

Neprecenljivo. Neponovljivo, vredno neskončne hvaležnosti.

V tistih gimnazijskih letih si nikoli ne bi mislila, da bom iz sicer uspešne najstniške upornice postala taka »konzervativka«, kot sem danes. Pa vendar, ko iščeš poti, slediš tistim vrednotam, ki so ti jih vcepili starši v otroštvu, in če hočeš biti še tako neukrotljiv, se boš utiril na tisto stalnico, ki si jo zaslutil v rani mladosti.

Najstarejši spominek iz gimnazije? Moja razredničarka je bila profesorica Alma Hrovat. Spomnim se, kako neznansko stara se mi je zdela na prvi razredni uri, ko nam je predstavljala šolanje na gimnaziji. Pomislila sem celo, da najbrž ne bo moja razredničarka štiri leta, ker bo šla prej v pokoj. Ko smo se mnogo let pozneje s sošolci zbrali na njenem pogrebu, smo ugotavljali, da smo tako mislili vsi, povedali pa smo si pač tako, po skupinicah, kot smo se poznali. Pa je v mojem prvem letniku gimnazije dopolnila šele 36 let.

Seveda o starosti svojih učiteljev enako mislijo vse generacije. Tako sem bila drugo leto svojega poučevanja na gimnaziji vodja športnega dne. Smučali smo na Voglu in prvi dogovor je bil, da smučamo do pol štirih. Glede na izjemno lepo vreme in dolge čakalne vrste za vlečnice smo se spremljevalci dogovorili, da aktivnost podaljšamo za pol ure. To sem tudi povedala dijaku, ki me je prišel vprašat, kdaj zaključimo. Meter stran od mene se je obrnil in navdušeno zavpil sošolcem: »Ej, ta stara je rekla, da smučamo do štirih!« Toliko o starosti. Bila sem triindvajsetletna »ta stara«.

Dobrih trideset let dela v eni ustanovi zagotovo pusti prepoznavne sledi; bila sem učiteljica, vodja šole v naravi, mentorica šolskih krožkov, spremljevalka na maturantskih ekskurzijah, predsednica sindikata, ki je organizirala pravo učiteljsko stavko ... Bila sem tudi dobra mentorica učiteljem začetnikom, organizatorica državnih tekmovanj ali pa tajnica zaključnih izpitov in mature. Najmanj prepoznavno, čeprav ne ravno najmanj zahtevno, pa je moje zdajšnje delo. Najboljši opis je: Ne vidi se, da je za določeno stvarjo sploh kaj dela, če vse teče.

Vsaki nekaj let pa pride generacija, ki me s svojo mladostjo in pogledi prevzame ter pomladi s svojimi novimi izgovori in iznajdljivostjo. Saj pozneje sami ugotovijo, da so včasih za kakšno stvar prepričevali prepričanega. In vsaki nekaj let je slovo z orošenimi očmi. Z veseljem priznam, da sem se učila in se še tudi od svojih dijakov. Predvsem od svojih odbojkaric. Jana V., Alenka, Sandra, Tina, Vlasta, Irena, Meta, Brigita in Jana Z.

se mi še zdaj smehljajo s slike in me spominjajo, kako smo skupaj zaznale priložnost za uspeh in jo uresničile.

Ob posamezni generaciji porabiš zelo veliko energije, da se uglesiš. Verjamem, da »ko dozoriš in si se pripravljen učiti, ti življenje pošlje pravega učitelja«. Velikokrat ti pravi učitelj poskuša odpreti oči, pa jih trmasto stiskaš skupaj. Odpreš jih šele pozneje, ko jih zmoreš. Morda je manj pomembno, kateri predmet poučuješ, če si pri mladih tak, kot si v resnici. Mislim, da je dobro, če je učitelj predvidljiv.

35. obletnica mature, junij 2009

Pred tremi leti je na vrhuncu ustvarjanja umrla moja – naša profesorica in sodelavka Marjeta Glavan. Naslednje leto smo učitelji v znak zahvale od dijakov na maturantskem plesu prejeli marjetke. Nekaj jih je bilo preveč, nekaj kolegov pa je rože pozabilo na mizah. Tri sodelavke smo po prireditvi pobrale to razkošje marjet in ga okrog treh zjutraj odnesle na Marjetin grob. Kot slovo zadnje generacije, ki jo je poučevala tri leta.

Tako, vidite, je tudi moja pripoved sestavni del »bajk in povesti o Srednji šoli Josipa Jurčiča«. Začela sem kot gimnazijka in se vrnila poučevat. Učila sem svoje tri sestre, tu so gimnazijo uspešno končali moji trije otroci. Posebno je tudi to, da so se vsi trije uspeli zapisati v Zlato knjigo šole: Luka kot uspešen igralec v rokometni ekipi, Nataša in Irena pa kot zlati maturantki.

Že pred časom sem ugotovila, da ne želim več vsega. Prenaporno je. Skušam jemati toliko, kot lahko obvladujem, da se lahko kdaj nasmejem, da vedno znova lahko zaželim kolegom in dijakom lep dan.

Z Jurčičem me povezujejo celo krvne vezi.

Marina Strnad, prof. športne vzgoje in pomočnica ravnateljca

Dober učitelj je tisti, ki nauči svoje učence. Najboljši pa je tisti, ki jih nauči, da vzljubijo stvari, ki jih uči, in se o njih učijo vse življenje!

Spoštovana gospa razredničarka!

Imamo vas radi, odkar smo skupaj. Od tistega prvega septembra nas učite in s svojim zgledom kažete, kako pomembno je graditi iskrene odnose s svojimi bližnjimi. Mi smo naše gradili na iskrenosti in zaupanju, ker ste nam vedno povedali svoje mnenje naravnost, ne glede, ali so bile graje ali pohvale, in ker ste zaupali v nas, nas spodbujali ter iskali v nas dobro, ko bi že marsikdo obupal. Med nami so se spletle nitke prijateljstva in spoštovanja, ki so iz leta v leto postajale močnejše. Krepile so jih naše skupne dogodivščine na izletih, na Voglu in v Grčiji, predvsem pa naše neskončne debate v razredu. Ko ste nas izzvali s temami od okolja do duhovnosti, je dobil vsak priložnost, da pove svoje mnenje. Če pa je nastal problem, smo ga poskušali rešiti skupaj, tako da je vsaka stran povedala svoje, vi pa ste nam pomagali poiskati kompromise.

Najbolj pa nam bo ostal v spominu vaš nasmeh, ki nikoli ni bil narejen in je prihajal od srca, ne glede na to, čemu je sledil: pohvali ali graji. To je bil nasmeh, ki nas je spravil v dobro voljo, nas spodbujal in ni pustil, da bi vam zamerili.

Hvala vam, da ste naša učiteljica z veliko začetnico, ki nas ni pripravila samo za maturo, ampak nam je dala odlično popotnico za življenje. Hvala za uho, ki nas je vedno poslušalo, besedo, ki nas je potolažila, in srce, ki nas je razumelo, ter energijo, ki vam je za nas ni nikoli zmanjkalo.

Tako se je od mene poslovil moj 4. b v letu 2009. Spet še ena enkratna generacija v ne dolgih 29 letih učiteljevanja. Rada grem v razred ..., vsak dan znova, da prebesedimo besede in se ob njih še bolj izbrusimo. Hvaležna sem za to poslanstvo!

Breda Kramar, prof. slovenščine

Gimnazijski 4. b-oddelek-v letu 2009

Med nemščino in plesom

Nemščina mi je v otroštvu zelo prirasla k srcu. Tudi na stiški gimnaziji sem sošolcem na svoj način razlagala ta prijetno težak tuji jezik, ki sem ga kasneje izpopolnjevala v tujini. Že med študijem sem poučevala odrasle na jezikovnih tečajih. To so bile zame zares lepe izkušnje, ki so me po nekaj letih prevajalskega dela popeljale v Ivančno Gorico.

Delo učitelja je zelo dinamično, zanimivo, pestro, zahtevno, stresno in odgovorno, žal, premalo cenjeno. V razredu moraš biti dosleden, zanimiv, prijazen, pravičen, enak do vseh kuštravih glav in zvedavih oči. Disciplina in red sta pri pouku odločilnega pomena. Petje in smeh pa pripomoreta k sproščenemu ustvarjalnemu vzdušju. Pogumno si zastavljam visoke učne cilje, ker je znanje zame vrednota. Učenje ne more biti vedno zabava, ampak je pot, ki vodi k cilju in zadovoljstvu. Za dosego odličnih rezultatov so strokovnost, vztrajnost in delovno vzdušje največjega pomena. Ne maram monotonega birokratskega dela, ki me fizično in psihično ubija. V pouk vedno vpletam življenjske modrosti, pravila, zapovedi, prepovedi, jih začinim z osebnimi izkušnjami, ki si jih dijaki običajno najbolj zapomnijo. Občasno nadomestim tudi mamo, ki zna prisluhniti s srcem, dam nasvete in delam vedno in samo za dobro dijakov.

Poučevanje tujega jezika je zame velik izziv. Zakladnico znanja nemščine z najrazličnejših področij dela in življenja posredujem s takšno vnemo, da včasih hote ali nehote preslišim tudi šolski zvonec. V skoraj dveh desetletjih poučevanja na šoli sem že marsikaj doživela. Osrečujejo me lepi trenutki, za katere si želim, da bi bili večni. Vesela sem hvaležnih, spoštljivih, odgovornih, delavnih, ustvarjalnih, skratka lepo vzgojenih otrok, na katere se vedno lahko zanesem. Vse, kar je dobro, lepo, plemenito, tudi pohvalim. Dijakom skušam dopovedati, da se moramo v življenju truditi, če hočemo uspeti. Z goljufijami in lažmi se ne pride daleč. Zavedati se moramo svojih dolžnosti in delo dobro opraviti. Nato pa lahko malo počivamo in si nabiramo novih moči za nove izzive. Tudi zabava pride na vrsto. Pa ne kakršna koli, ampak tista prava, zdrava, brez alkohola in cigaret ter ostalih omamnih substanc.

Živimo v času krize moralnih vrednot. Razlike med bogatimi in revnimi so čedalje večje. Odsev družbe se odraža tudi v odnosu dijakov do sebe, šolskega dela in profesorjev. Velika večina dijakov je danes

Marija Majzelj Oven po uspešnem nastopu svojih varovancev

pridobitniško in materialno naravnana. Le redki posamezniki se v srednji šoli učijo za življenje, za prihodnost in uresničitev svojih sanj. In prav zaradi njih se v tem poklicu spleča vztrajati. Učitelji si najbolj zapomnimo talentirane, uspešne in pridne dijake. Vendar je vsak posameznik svet zase in skriva v sebi posebne talente. Učiteljeva naloga pa je, da jih odkrije, usmerja in razvija.

Ko se šolski vrvež umiri in so moji sodelavci že zdavnaj doma, zaživi še ena učilnica v različnih ritmih – plesna. Spominjam se ... Bilo je pred devetimi leti, ko je nekdanja ravnateljica izrazila željo, da se življenje dijakov razgiba še na drugačen način. Takrat si niti v sanjah nisva predstavljali, v kakšne razsežnosti se bo razvijal na šoli ta čudoviti univerzalni svetovni jezik, najlepši dvoranski šport, most med športom in umetnostjo.

Poleg latinskoameriških in standardnih plesov učim lepega, uglajenega vedenja, zaupanja, sodelovanja, prilagajanja, vztrajnosti, vodenja, medsebojnega spoštovanja ter pristnih človeških odnosov. Moja strogost v razredu se spremeni na parketu v energijo, smeh in veselje. Pozabimo na šolski stres in smiselno izrabimo prosti čas.

Uspehi dijakov tako na jezikovnem kot tudi na plesnem področju ponesejo ime šole v svet. Brez prizadevnosti in ustvarjalnosti dijakov ter velike ljubezni do poučevanja nemščine in plesa pa teh uspehov zagotovo ne bi bilo.

Marija Majzelj Oven, prof. nemščine in mentorica plesne dejavnosti

Prihodnost je zavita v tančico skrivnosti

Igor Gruden, profesor ekonomskih predmetov in informatike, je po izobrazbi univ. dipl. ekonomist in na šoli poučuje že devet let. Pravi, da se poučevanje skozi čas spreminja – vsebinsko, pedagoško in didaktično. Določeno administrativno urejanje pedagoškega procesa bi morali poenostaviti in zagotoviti jasen obseg avtonomije učitelja.

Pri svojem delu želi izpostaviti sodelovanje v mednarodnem projektu Leonardo da Vinci, vsakoletno razredništvo, sodelovanje pri drugih projektih šole ter seveda pretežno zadovoljne dijake in sebe s svojim učiteljskim delom.

O svojem poklicu meni, da je čedalje zahtevnejši in odgovornejši, delo je stresno (tudi zaradi pretnje kadrovskih presežkov), a prisotna je še vedno navdušujoča aktivnost, ki nas plemeniti. Dijaki so premalo odgovorni, motivirani in spoštljivi. Z njimi je treba gojiti dobre odnose, ob tem pa jih konstruktivno in razumljivo v pozitivnem duhu opozarjati na napake. Kar naprej je zaželeno prilagajati didaktične metode in učni načrt.

Igor Gruden s svojim 2. g na maturantskem plesu

Prihodnost je zavita v tančico skrivnosti. Upa, da je vsaj približno rožnata, da bo dijakov več, da bodo učitelji še boljši, oddelkov manj in več časa za pogovore o skupnem delu.

Igor Gruden, univ. dipl. ekonomist

Službo knjižničarja sem sprejel kot poklic besede, ki ima moč oživljati

Sedemnajst let bo letos, kar sem v časopisu prebral razpis za delovno mesto knjižničarja na Srednji šoli Josipa Jurčiča. Napisal sem prijavo in bil povabljen na razgovor ... In dobil službo.

Službo knjižničarja sem sprejel kot poklic besede, ki ima moč oživljati, a more tudi moriti, ki kliče k védenju, a more tudi zavajati, ki daje, a more tudi odrekati. Sledila so prva srečanja z zaposlenimi in dijaki.

Živeti in delati v knjižnici je neizmerno razkošje. Življenje spoznaš na toliko različnih načinov in čutiš toliko različnih življenj! Vsak išče svojo pot in svoj način in svoj prostor ... Le čas zgodbe se ujame v isti voz. Kmalu sem srečal veseljake pa učenjake, iskalce in tekače, sanjače in prevzete od življenja in kdaj koga, ki ga je stisnilo v kot in je nihal med strahom in pogumom ... Knjižnica je kakor mati, ki se ji ne mudi, ki ji ni težko čakati, da prideš, da se pohvališ ali potarnaš, da najdeš potrditev ali da iščeš rešitve za vprašanja, ki jih zastavlja razum ali srce ali dlan.

Jože Nosan

Mnogo dijakov je šlo v sedemnajstih letih, kar sem tu, tod skozi ali mimo. Vsakdo je pustil sled, vsakdo je vzel, kar je takrat mogel vzeti. Naša življenja so kot barve iste mavrice, ki se vzpenja nad dolino našega časa.

In je sonce in je dež, v deželi nad njo pa se pne znamenje zaveze, da zmoremo skupaj več, kot smo si upali sanjati, in bolje, kot smo si upali verjeti.

Jože Nosan, knjižničar

*Zidovi in stene
In beton brez srca,
Praznosta zraka in preprih
Dolgi, predolgi hodniki ...
In na koncu dva,
Ki sta zašla
V labirint umikov
In objem prve šolske zaljubljenosti ...*

Hic et nunc

Ja, čedalje bolj se mi zdi, da je tako. Šola se je v skrivaj izpeljani metagenezi razdelila na prostor in čas, ki se ne srečujeta več, živita drug mimo drugega in služita samemu sebi. Seveda se ob določenih sporadičnih slučajnostih – kot je na primer 60-letnica – srečata, za hip zadihata skupaj, ujameta utrip pretekle glorie in sedanje otopelosti ter se uspešno razdružena podata naslednji dekadi naproti. Ne dajeta več tistega vonja stotin knjig in enciklopedij, ki jih znanja željne mlade dlani skrivaj ali smelo odpirajo v šolski knjižnici med prešpricano uro, ne več pravega šolskega strahu pred nezno Kalarjevo in njenimi angleško-nemškimi fantazijami o potrebnosti Hamleta, trpnika ali izpeljavi novih besed. V izgubljenosti Časa in Prostora so se pomešali predmeti v kepo nepotrebnosti in naveličanosti, v niz obrazcev in pravilnikov, ki negirajo sami sebe in počasi, počasi in z nepovratno vztrajnostjo skrbijo za to, čemur so namenjeni: ubiti željo po znanju!

Po tistem prvinskem, tako enostavnem in popolnoma nezapletenem radoživem znanju, ko se mladostnikove modro-sive, rjave in rahlo zasanjane oči široko razprejo ob spoznanju, da je laboratorij lahko ponovitev prvih dni stvarstva in fizikalna učilnica nov vrt z jablano in Newtonom! Da je ura slovenščine skrivnostna kamrica, za katere vrati stojijo v vrsti Sleherniki, Razkolnikovi in Balantiči, srečujoč se v beznicah in salonih, spotikajoč se ob dihurje in slavčke in dajejo na trenutke prostor mlademu iskalcu resnice, ki se je naveličan vseh in vsega znašel v učilnici. Bolj po volji staršev verjetno, mogoče po sili razmer ob vpisu ali pač zato, ker je nekje treba prebiti dopoldne. In še eno ... in naslednje ..., dokler duša ne otopi in hodi na vlak ali avtobus, se preobuje in malica, čaka na izmenjujoči se ritem šolskih ur in iz hvaležnosti do zvonca odhiti ob koncu na isti avtobus, s katerim se je v kletko zvezanosti pripeljal zjutraj.

In zato...

... in prav zaradi tega ...

Maja Zajc Kalar

je vendarle narava poskrbela, da nekatere stvari v postmodernizmu izgubljenih iluzij ostajajo trdne in neomajne. Tiste torej, ki jih kriza vrednot in družbe nekako zaobide, ki v svojem navdušenju prezrejo nesmiselnosti novih in novih sprememb. Tudi tiste, ki s svojo trdnostjo stojijo zdaj in tukaj. Ja, celo prav take, kot bi jih srečali v tistih zgoraj omenjenih učilnicah – boreč se z mlini na veter, govoreč lobanjam, padajoč znova in znova, pa vendarle neuničljiv v svoji želji dati mladim Znanje in Veselje do življenja. Neka norost poučevanja sili učitelja s Srcem, da vendarle prezre vse Niče okoli sebe, vse zapravljen ure in dneve mladih, preživete ob računalnikih in v navideznih srečah vseh vrst in ponovno in vedno znova ... vstopi v razred, tik zatem, ko je na hodniku ujel žarek mladosti in tista dva z začetka zgodbe našel v objemu prve zaljubljenosti. Tako kot pred šestdesetimi in več leti, prav tako kot tukaj in zdaj in vsepovsod po svetu. In se nasmehne moči Ljubezni in želji po življenju, ki vendarle premaga sivine in naveličanosti. In ker je Učitelj, ve, da je njegov vstop v učilnico tisti, ki bo štiridesetim, šestdesetim očem razkril kanček nečesa, kar se je sam nekoč naučil, spoznal, videl in preizkusil in odstrnil tančico naveličanosti z najlepšega obraza Mladosti.

To – in nič drugega! Zdaj in tukaj si, Učitelj. Stori torej, da bodo dvatisočsedemdesetega leta rekli lahko isto kot danes – dobrih šestdeset let smo imeli!

... zaljubljenosti v

Mladost, Znanje in Življenje!

Maja Zajc Kalar, prof. nem in ang.

Učno podjetje je simulacija pravega podjetja

Spomini na moje sedanje delovno mesto segajo v leto 1980, ko smo osnovnošolci iz Dobrepolja zbirali denar za Šolski center v Ivančni Gorici in bili na otvoritvi. V 8. razredu, to je leta 1984, smo prišli na ogled šole, da bo naša odločitev za bodoče izobraževanje lažja. Ker sem bila že odločena, da grem na ekonomsko šolo, je bila zame toliko bolj razveseljiva novica, da bodo v Šolskem centru uvedli ekonomski program z naslednjim šolskim letom. Kako sem se oddahnila! Pa mi ni treba iti v Ivančno Gorico, tja nekam na samoto, med polja, v tisto čudno veliko šolo. Jaz seveda grem v Ljubljano. V glavi mi je odzvanjala pesem »V Ljubljano, v Ljubljano, so lepe ulice ...«

Tako sem se šolala in tudi zaposlila v Ljubljani. Poročila sem se in se preselila v Ambrus. Po rojstvu drugega otroka mi je bilo Ljubljane dovolj. Želela sem si službo v bližini, da bi bila čim manj od doma in se mi ne bi bilo treba voziti tako daleč. Na Srednji šoli Josipa Jurčiča v Ivančni Gorici so iskali učitelja strokovnoteoretičnih predmetov za poučevanje računovodstva. Tako sem s 1. 3. 1996 začela tu poučevati. Kako daleč je že to, koliko ekonomskih tehnikov in trgovcev, ki sem jih poučevala računovodstvo, statistiko, poslovno matematiko, pravo, gospodarsko poslovanje ..., si že služi kruh. Med tem časom so se dogajale prenove v programu ekonomski tehnik. Najbolj me je razveselila uvedba praktičnega pouka, t. i. učno podjetje. Začela sem s prvimi učnimi podjetji in to poučujem še danes.

Učno podjetje je simulacija pravega podjetja. Delo je razdeljeno v oddelke. Dijaki si na razpisu lahko izberejo delovno mesto v kadrovske službi, tajništvu, računovodstvu in marketingu, ki se deli na nabavo in prodajo. Nato opravijo razgovore za prosta delovna mesta. Če je kandidatov za isto delovno mesto več, imajo lahko še test sposobnosti, ki ga pripravi vodja kadrovske službe. Nato se prične delo. Pouk je izrazito praktično naravnan. Dijaki uporabljajo znanje, ki ga dobijo pri drugih predmetih. V učnem podjetju radi delajo in tudi njihovi izdelki so zelo dobri. Največ pa pridobijo pri tisknem delu, uporabi znanja in praktičnih izkušenj. Delo je sproščeno, ustvarjalno, najde pa se čas tudi za facebook in igrice, vendar le pod pogojem, da so naloge, ki si jih razdelimo na uvodnem sestanku, opravljene. Seveda so tu še njihove plače – dobre ocene. Razveselimo se vsakega uspeha posebej, vsako naročilo pri našem

Obisk direktorice Viljane Brinovec iz Centrale učnih podjetij Slovenije pri nas

podjetju od drugih učnih podjetij nas razveseli in nam da nov elan. Učno podjetje se vsako leto predstavi tudi na informativnem dnevu in sejmu učnih podjetij v Celju, kjer smo leta 2007 dosegli 3. mesto za celostno predstavitev našega učnega podjetja Kmetič, d. o. o.. V šolskem letu 2007/2008 nas je obiskala direktorica Centrale učnih podjetij Slovenije ga. Viljana Brinovec, ki je ob srečanju z dijaki še posebej pohvalila uspehe naših učnih podjetij in njihovo dobro delo. Taka oblika pouka predstavlja za mentorje velik izziv, dijakom pa dobro uvajanje v iskanje prve zaposlitve.

V letošnjem šolskem letu, ko sem dopolnjevala svojo učno obveznost v Ljubljani, sem se večkrat spomnila mladostne želje po Ljubljani in se ob tem samo nasmehnila z mislijo, kako lepo je biti tukaj sredi polj, travnikov, zelenja, v samoti. Moji ljubljanski dijaki me niso razumeli, ko sem jim vsak torek rekla, da odhajam na počitnice v Ivančno Gorico in spet pridem v ponedeljek. Dobro pa se zavedam, kako pomembni so domači kraj, delo, učenje, pridobivanje znanja ... Naj zaključim svoje popotovanje skozi čas z mislijo, ki mi jo je izrekla sodelavka Maja Zajc Kalar ob mojem okroglem jubileju:

*Je čar v preprostosti
in v vsakem dnevu nova svetloba.
In prav zaradi tega je tema nepomembna.
Celo življenje je učno podjetje
in je vrsta ljudi za sredine in kote.
A dom je kraj za ljubezen in cvetje
za družino in sladke piškote.*

Alenka Hočevan, dipl. ekn.

Uspešno krmarimo skozi preнове

Približno deset let sem zaposlena na Srednji šoli Josipa Jurčiča v Ivančni Gorici. Vsak delovni dan se iz Ljubljane pripeljem v idilo. Mnogo prijaznih ljudi sem spoznala in z nekaterimi stkala prijateljske vezi. Dijaki pa so prihajali in odhajali. Vsak posameznik poseben, vsak razred drugačen, vsaka generacija z vedno novimi idejami in drugačnim načinom razmišljanja. Hitro se spreminja današnja družba, in kdo drug kot mladi so najbolj dovzetni za spremembe. Poskušamo jim prisluhniti, slediti njihovim željam in potrebam. Zato se je v teh desetih letih zvrstilo kar nekaj prenov na vseh področjih, tudi pri pouku slovenščine. Prenove so prinesle kakšno slabost, a tudi veliko dobrega.

Na naši šoli smo se temeljitih prenov lotevali vsa leta. Celovito smo se npr. lotili preнове strokovne šole pred tremi leti. Za predmet slovenščina je to pomenilo korenite spremembe, kar je seveda prav, saj smo se tako tudi »fizično« ločili od gimnazijskega programa, tj. z novimi berili in prenovljenimi učbeniki. Predvsem pa z načinom dela. Tako je poučevanje predvsem literature res drugačno. Saj je danes med dijaki peščica knjižnih moljev, večina pa v poplavi raznih medijev, povzetkov in obnov obtiči pri kakšni ali dveh knjigah. Trudimo se, da obravnava literarne teorije ni suhoparno nizanje literarnih pojmov, da »besede postanejo meso«, obravnave ponazorimo z dijakom že znanimi besedili, npr. odlomki iz Martina Krpana, Visoške kronike, Kovičevimi ali Pavčkovimi pesmimi, Linhartovim Matičkom. Vse, kar so se naučili v osnovni šoli, pride prav. Ko je to znanje usvojeno, se lotimo mladinske književnosti, s katero se pred prenovo nismo ukvarjali in je za mnoge med nami to prvo poglobljeno srečanje z mladinsko literaturo po zaključeni fakulteti. Učni načrt kombiniramo z učbenikom. Tako imamo, tudi zaradi prihranka, že dve leti zapored za domače branje mladinski roman priljubljene slovenske avtorice Janje Vidmar, Princeska z napako. Domačega branja se vedno lotimo problemsko. Zavedamo se, da le na tak način lahko vzpodbudimo mladega bralca k branju in razmišljanju o besedilu. Brez osebnega stika z literaturo je vsakršno branje zapravljanje dragocenega časa. In ker smo se odločili za pozitiven pristop k branju, iščemo načine, kako se približati mladostniku, da bo začutil potrebo po osebnem stiku z zapisano besedo. Danes je seveda to težka naloga zaradi tempa življenja, v katerega smo vrženi, in zaradi tisoč in enega povzetka, ljudje, predvsem pa današnja mladina, smo

nagnjeni k enostavnim rešitvam oz. porabimo za določen učinek čim manj časa. Kaj je torej tisto, kar mladega človeka danes zanima? V Princeski z napako so to teme: drugačni, odnos do drugačnih, družina, temeljna vrednota sodobnega, kaotičnega sveta, h kateri se vedno znova vračamo, odraščanje, travme, povezane z odraščanjem, ženska v različnih kulturah ...

Kaj pa načini preverjanja znanja? Takole si stvari sledijo: razlaga, pogovor, ponavljanje, utrjevanje, priprava na preverjanje, preverjanje, poprava preverjanja, pogosto ponovno preverjanje in poprava preverjanja. Ocenjevanje. Vse to po vsakem sklopu snovi, kar je tudi novost, s katero naj bi dijaku omogočili lažje in učinkovitejše učenje. In tu je še kronična bolezen srednješolcev, opravičeno in neopravičeno izostajanje od pouka ...

In naj povzamem.

Včasih se mi zdi, da je tretjina našega dela bolj fizičnega značaja kot duhovnega. Saj za utrjevanje, ponavljanje, popravljanje in še en krog podobnih zadev zapravim ogromno energije in časa. In tega ne bi obžalovali, če bi bil učinek večji, znanja več, motivacija močnejša, vzdušje delovno, dijaki pa zadovoljni. A žal velja pravilo: Nikoli ni zahtevane snovi tako malo, da je ne bi moglo biti še manj! Ljudje, tudi mladi, smo pač nagnjeni k temu, da naredimo čim manj – da skratka delo racionaliziramo. In več kot je možnosti za racionalizacijo, bolj jo izkoriščamo/-jo. In kam naj »stlačimo« tisto iz drugega odstavka? Učitelji že dolgo nismo več posredovalci letnic in podatkov. A tudi drugačen pristop zahteva svoj čas, še več časa. In nekaj, nekaj znanja pa mora biti za podlago razpravljanju o takšnih in drugačnih temah.

In zdaj se vprašam, ali danes naša mladina res potrebuje toliko guljenja ene in iste stvari v šolskih klopeh? Po mojih izkušnjah se večino časa, ki je porabljen za to, dolgočasijo. Dolgčas pa je strup za um, kot se pogovarjamo pri obravnavi romana Zločin in kazen F. M. Dostojevskega. Kot bi zdravemu človeku pomagal hoditi. Nekje pa vendar so meje! Tudi starši se najbrž strinjajo. Če jih ni, bosta prvi dve tretjini (razlaga nove snovi) počasi kopneli in se bomo ukvarjali samo še z utrjevanjem, ponavljanjem, preverjanjem – česa?

Vem, poenostavljam. Strinjam se, da ponavljanje in utrjevanje morata biti. A na drugi strani vem, da ni rezultatov, če ni določene količine vloženega truda.

Trud pa je tudi samostojno učenje. In kje je samostojnost? Ali jih vzgajamo v nesamostojne, s tem pa tudi posledično nesamozavestne posameznike, ki stalno potrebujejo pri vsakem svojem koraku pomoč? A sem optimistka! Učitelj bo vedno znal najti pot do znanja.

Slovenistični aktiv: Majda Simonič, Breda Kramar, Vesna Celarc, Lidija Butina, Dunja Kaluža

Iz časov prej in zdaj

Listam zbornik ob 50. obletnici stiške gimnazije in odnesejo me spomini. V spiralo časa, ki navidez brezčutno teče z vedno istim tempom. Meni pa se zdi, da pospešuje in da je komaj kdaj še čas za prijeten, nostalgičen pogled nazaj. Pa naj se zgodi zdaj.

Moja pot ima krajevno gledano precej majhen radij. Vse življenje živim v isti hiši na vasi, ki je zaznamovana z majhnimi kmetijami in prijaznimi ljudmi. Večino od njih predstavljajo člani naše razširjene družine, ki je prekmalu izgubila korenine, a zato s toliko večjim žarom poganja liste novega življenja.

Čas od prvih korakov do vate na šentviški osnovni šoli je iz današnjega pogleda minil bliskovito. A je dota njegovih let bogata z izkušnjami, znanjem in jasno odločitvijo za pot naprej. Kam pa? Jasno – samo čez hrib stopim in že sem tam – v modri šoli sredi razkošnega zelenja. Ja, takrat je bila samo še modra šola. Danes stojita zraven še mlajša vijolična sestra osnovne šole Stična in najmlajši bratec - rdeči ivanški vrtec.

V loncu srednješolskih spominov brbotajo rahločutni francoski šanson, umetniško dovršene matematične formule, pronicljive misli literarnih klasikov, nepozabne pevske vaje in recitali in še mnogo drugih drobnih utrinkov. Ko so se vrata

V začetku aprila smo imeli predavanje na naši šoli, in sicer o prenovi strokovne šole. Nms-jev ne bo več. Spregovorili smo o oblikovanju kriterijev za preverjanje znanja. In o tem, koliko je še učitelj avtonomen pri svojem delu, z drugimi besedami, koliko družba še zaupa učitelju.

Naj bo prenova kakršna koli že, mi bomo spet vzeli tisto dobro, predvsem za dijake. In bomo v čas, ki ga imamo ali ga bomo imeli na voljo, razporedili vse tisto zgoraj napisano. Predvsem pa bomo dijakom skozi literaturo poskušali privzgojiti pozitivne človeške vrednote: odprtost, strpnost, komunikativnost, poštenost ter tri vrednote, za katere pravi Dalajlama, da so temelj srečnega življenja: ljubezen, sočutje in VZTRAJNOST.

Lidija Butina, prof. slovenščine

Pogled z domačega dvorišča

zaprla, se je odprl nov svet. Iz dežele v mesto, iz majhnega v veliko, iz znanega v neznano. Ljubezen do besed je bila velika, a želja po aksiomih in izrekih menda še večja.

Študij matematike na Fakulteti za matematiko in fiziko je samo še okrepil spoštovanje do poklica, ki se je začel izoblikovati. V letu, ko je naša srednja šola praznovala abrahama se je tam začela moja poklicna pot. Čeprav dovršen del tega časa spremljam dogajanje »na Jurčiču« z varne razdalje domačega ognjišča, obkroženega s tremi nadebudnimi malčki, je poklic učiteljice

matematike nedvomno del mojega bistva. Zdaj se v vrvenje spominov mešajo glasovi generacij z druge strani katedra, menjata se navdušenje in dvom, šelestijo listi preizkusov znanja, lesketajo se uspehi tistih najboljših. Lepo je to. Ko šolski zvonec s svojim zabavnim napevom odredi konec ure, se v srcu šole – v zbornici – kakor v varnem zavetju istih skrbi in radosti srečajo generacije profesorice in profesorjev. Povezani smo v iskanju vedno novih poti do istega cilja. Čeprav je včasih prav ta cilj zavil v globoko meglo vsakdanjega izpolnjevanja formalnosti in gore birokracije, se prav med pogovorom s kolegi kristalizira tisto nedvoumno poslanstvo tega poklica. Nihče ne trdi, da je preprosto. A prav v zbornici si na poseben, tako spoštljiv in unikaten način podajajo roke spoštovanje in sodelovanje, izkušnje in entuziazem. Skrivnostni konglomerat ljudi in značajev kljub medsebojnemu brušenju in kresanju mnenj

predstavlja strokovnost, usklajenost in zadovoljstvo.

Pogled v aktualno politično stanje naše države, kaže nezavidljivo sliko pokojninskega sistema. Kot kaže, bomo svoje stolčke v zbornici čvrsto držali še precej dolgo. Mladost, ki z vsakim začetkom novega šolskega leta na novo vzvalovi po naših hodnikih, ohranja tudi nas v iskrivem in vedno svežem zagonu. Naša šola bo svoji častitljivi starosti dodajala še nova leta in desetletja. Zato njej in nam, ki rastemo in živimo z njo, želim prave modrosti, jasnega pogleda v prihodnost in svežine duha. Vse ostalo bodo prinesli tisti, ki bodo jutri in pojutrišnjem zoreli v njenem naročju.

Dragica (Novak) Šteh, prof. matematike

Učiteljski zbor 2009

*Zlat pogled
čez biserno poletje
poišče sanjam pristan,
a ko čez obzorje
prikliče spomine,
zaspi nasmejan.*

PREGLED NAJŽLAHTNEJŠIH DOSEŽKOV SREDNJE ŠOLE JOSIPA JURČIČA IVANČNA GORICA

Dijaki Srednje šole Josipa Jurčiča z veseljem in predanostjo sodelujejo na mnogih tekmovanjih, natečajih in razpisih. Z navdušenjem spremljamo njihove nastope, dosežke in uvrstitve, še posebej pa smo ponosni na vse tiste, ki v svojih prizadevanjih dosežejo najvišja mesta. V tem zborniku povzemamo imena dijakov, ki so na raznih področjih s svojim imenom prispevali k ugledu in prepoznavnosti naše šole.

Začenjamo z letom 2000 in končujemo z rezultati tekmovanj, znanih do 20. aprila 2010.

Mitja Smrekar: Premikanje časa

SŠ za storitvene dejavnosti in logistiko Celje

Mentorica : Nina Jakončič

Iz ZLATE KNJIGE

Naša šola beleži uspehe dijakov in jih nagrajuje. Vsak uspeh dijakov je hkrati uspeh in ponos šole. Tako smo že sredi devetdesetih oblikovali Pravilnik o Jurčičevih priznanjih in nagradah, nagrajenci pa so zapisani v Zlato knjigo šole.

Iz Zlate knjige šole povzemamo samo prejemnike zlatih Jurčičevih nagrad, najvišjega priznanja, ki ga šola vsako leto podeli najuspešnejšim dijakom šole.

Do leta 2000 so zlate Jurčičeve nagrade prejeli Bernarda Bevc, Barbara Piškur in Maja Sever.

2000

Leta 2000 je zlato Jurčičevo nagrado prejel **Matjaž Koželj** za sodelovanje v radijski okrogli mizi (Program Ars) o tekmovanju za Cankarjevo priznanje, aktivnost pri pouku, šolskih in izvenšolskih dejavnostih in za uspehe na področju kemije.

Istega leta je zlato Jurčičevo nagrado prejela tudi **Nataša Strnad** za likovno dejavnost, uredništvo Iskric in za zlato Cankarjevo priznanje. Tekmovala je tudi na državnem tekmovanju iz nemščine in angleščine, bila je novinarka Klasja in dosegla je odličen uspeh s pohvalo na maturi.

2001

Leta 2001 je za odličen uspeh s pohvalo na maturi zlato Jurčičevo nagrado prejel **Uroš Jurglič**.

2002

V letu 2002 so zlato Jurčičevo nagrado prejele 4 dijakinje.

Maja Gliha je prejela zlato Jurčičevo nagrado za uspehe na šolskem področju in izvenšolskih dejavnostih, za zlato Cankarjevo priznanje in odličen uspeh s pohvalo na maturi.

Tanja Tomšič je prejela zlato Jurčičevo nagrado za uspehe na šolskih in izvenšolskih dejavnostih, za zlato priznanje iz logike in odličen uspeh s pohvalo na maturi.

Irena Bandelj, Teja Zakrajšek sta prav tako prejeli zlato Jurčičevo nagrado, in sicer obe za odličen uspeh s pohvalo na maturi.

2003

Leto 2003 sta kot prejemnika zlate Jurčičeve nagrade blestela dva dijaka, in sicer:

Mitja Linec je prejel zlato Jurčičevo nagrado za izjemne uspehe in za zlato priznanje na tekmovanju iz znanja kemije ter za zlato priznanje iz logike, kjer je dosegel zavidljivih 100 odstotkov.

Marko Kotar pa je prejel zlato Jurčičevo nagrado za izjemne uspehe na področju znanja iz fizike in za uvrstitev v petčlansko olimpijsko ekipo.

Nastja Novak: Človek ne jezi se

SŠ Josipa Jurčiča Ivančna Gorica

Mentorica : Anja Šmajdek

Pot do šole in domov

Pot do šole in domov je razburljiva in pustolovščin polna igra.

Deček potuje od doma do šole, kjer se mu pripetijo številne prigode, ki ga nasmejijo in tudi razjezijo. Pred začetkom igre si igralci izberejo vsak svojo figuro in jo postavijo na predstartno mesto. Vsak izmed njih vrže kocko in tisti, ki prvi vrže številko 6, se prvi odpravi na pot. Zmaga igralec, ki prvi prispe domov oz. do polja Cilj.

Navodila za igro:

Igralci mečejo kocko drug za drugim v smeri urinega kazalca. Po polju se premikajo glede na število dobljenih pik pri metu kocke. Če na poti srečajo črno polje, ki je označeno:

1. s knjigami – Ojoj! Ne smeš tako hiteti! Pozabil si zvezke, zato se moraš vrniti na začetek. Drugič bodi previdnejši.
2. s psom – Ubogi kosmatinček se te je tako razveselil, ti pa se ga bojiš. Zbeži 3 polja naprej, preden se kužek začne poigravati.
3. s snežakom – Zdaj ni čas za igro in veselje. Si pozabil na šolo? Vrne se 2 polji nazaj in naslednjič bodi zrelejši.
4. z učiteljico – Učiteljica sporoči, da boste odšli na ekskurzijo. Ker še ni vseh sošolcev, moraš počakati. Enkrat ne meči!
5. z muzejskim dinozavrom – Kam bežiš!? Si se prestrašil muzejskega dinozavra? Pojdi 3 polja nazaj in se ne vračaj v to sobo.

2004

V letu 2004 je prejela zlato Jurčičevo nagrado **Ajda Erjavec** za odličen uspeh s pohvalo na maturi.

Ponovno pa se je med prejemnike prestižne šolske nagrade zapisal **Mitja Linec**, ki je izstopal z izjemno bero zlatih priznanj na naravoslovnem področju, tokrat jih je osvojil v matematiki, logiki in kemiji.

2005

V letu 2005 se je med dobitnice zlatih Jurčičevih nagrad vpisalo 5 dijakinj, in sicer **Eva Bahor**, **Andreja Fortuna**, **Vesna Smolič**, **Nina Novak** in

Irena Strnad. Vse so dosegle odličen uspeh s pohvalo na maturi.

Zlate maturantke so prejele zlato Jurčičevo nagrado

2006

Leto 2006 je postreglo z rekordnim številom nagrajencev. **Alja Barbič**, **Ivo Grlica**, **Tjaša Kralj**, **Andrei Proudnikov**, **Mateja Praznik**, **Martin Sever** in **Polona Zaletel** so prejeli zlato Jurčičevo nagrado za odličen uspeh s pohvalo na maturi.

Zlato Jurčičevo nagrado pa je istega leta prejela še **moška rokometna ekipa Srednje šole Josipa Jurčiča Ivančna Gorica** za osvojeni naslov državnih prvakov.

2007

Leta 2007 so zlato Jurčičevo nagrado prejele dijakinje **Kaja Bahor**, **Branka Janežič**, **Martina Slana** in **Marjana Turk**. Dosegle so odličen uspeh s pohvalo na maturi.

Zlate maturantke SM 2007 na sprejemu na MŠŠ

2008

Leta 2008 je **moška rokometna ekipa Srednje šole Josipa Jurčiča Ivančna Gorica** ponovno osvojila naslov državnih prvakov na srednješolskih športnih tekmovanjih in zato prejela zlato Jurčičevo nagrado.

Državni rokometni prvaki 2008

Zlato Jurčičevo nagrado je prejela tudi **Ana Prebanda** za izjemne uspehe na šolskem in izvenšolskem področju, za zlata priznanja na tekmovanjih iz znanja slovenščine, fizike, matematike in logike.

Neža Muhič pa je prejela zlato Jurčičevo nagrado za odličen uspeh s pohvalo na maturi.

Ana Prebanda ob prejemu zlate Stefanove nagrade

2009

Tudi **leto 2009** je bilo bogato z zlatimi nagradami. **Irma Zidar** je prejela zlato Jurčičevo nagrado za uspehe na natečajih in državnih tekmovanjih, za zlata priznanja iz matematike in logike. Dosegla pa je tudi odličen uspeh s pohvalo na maturi.

David Kastelec in **Nika Markelj** sta prejela zlato Jurčičevo nagrado za nastope na vseh šolskih proslavah, za promocijo šole na izvenšolskih

prireditvah ter za naslove državnih prvakov na državnem tekmovanju z nazivom šolski plesni festival.

Nika Ilovár, Anita Kotar in **Gregor Zupančič** so prejeli zlato Jurčičevo nagrado za odličen uspeh s pohvalo na maturi.

Trikratna državna plesna prvaka

ZLATI MATURANTI SPLOŠNE MATURE

Spričevalo splošne mature s pohvalo oziroma naziv zlati maturant se podeli dijaku, ki doseže izjemen – odličen uspeh s pohvalo na maturi, tj. 30–34 točk. Za znanje Republika Slovenija maturante tudi nagradi, vsako leto nekoliko drugače. Praviloma so zlati maturanti povabljeni na slovesni sprejem in podelitev spričeval s fotografiranjem. Nekajkrat je bil ta sprejem na Brdu pri predsedniku države, nekajkrat je spričevala svečano podelil minister za šolstvo. Vsakokrat je tudi častna medijska predstavitev, sponzorji pa prispevajo denarne in praktične nagrade. Na šoli se vsakemu zlatemu maturantu splošne mature avtomatično podeli **zlata Jurčičeva nagrada**. Posebej želimo izpostaviti štiri imena najprestižnejše lestvice zlatih maturantk, ki so dosegle vseh **34 možnih točk** na splošni maturi: **Irma Zidar, Kaja Bahor, Eva Bahor** in **Tjaša Kralj**.

Zlate maturantke splošne mature do leta 2000 so bile **Bernarda Bevc, Barbara Piškur in Maja Sever**.

Ana Valentinčič: Fast food (hitra hrana)

SŠ Josipa Jurčiča Ivančna Gorica

Mentorica : Anja Šmajdek

Nato pa:

2000 Nataša Strnad

2001 Uroš Jurglič

2002 Irena Bandelj, Maja Gliha, Tanja Tomšič
in Teja Zakrajšek

2004 Ajda Erjavec

2005 Eva Babor, Andreja Fortuna, Vesna
Smolič, Nina Novak in Irena Strnad

2006 Alja Barbič, Ivo Grlica, Tjaša Kralj, Andrei
Proudnikov, Mateja Praznik, Martin Sever
in Polona Zaletel

2007 Kaja Babor, Branka Janežič, Martina
Slana in Marjana Turk

2008 Neža Muhič

2009 Nika Ilovár, Anita Kotar, Irma Zidar in
Gregor Zupančič

Kaja Babor na SM in Sanja Zajc na PM sta dosegli
leta 2007 vse točke

ZLATI MATURANTI POKLICNE MATURE

Spričevalo poklicne mature s pohvalo oziroma naziv zlati maturant POM se podeli dijaku v srednjem strokovnem izobraževanju, ki doseže izjemen uspeh na poklicni maturi, tj. 20–23 točk. Izpostavimo imena tistih, ki so dosegle vse **možne točke** na poklicni maturi: **Sanja Zajc, Barbara Adamlje, Špela Košir, Kristina Korelc, Martina Pancar, Mojca Rajar in Nataša Hočevár**.

Tudi zlati maturanti POM so povabljeni na sprejem na državni ravni, praviloma k predsedniku državnega zbora, včasih tudi k ministru. Na šoli se vsakemu zlatemu maturantu POM podeli **srebrna Jurčičeva nagrada**.

2002 Nataša Hočevár

2003 Kristina Korelc, Martina Pancar in Mojca
Rajar

2004 Boštjan Kastelic

2005 Barbara Adamlje, Urška Gačnik, Tina
Fink, Špela Košir, Anja Trnovšek in Janja
Zupančič

Zlate maturantke PM 2005

2006 Melita Koželj, Nataša Mohorčič, Martina
Vrhovec in Tomaž Zupančič

2007 Slađana Miljević in Sanja Zajc

2008 Irena Kastelic, Jožica Nose in Iris Pekolj

2009 Rok Berčan, David Bukovec in Nina
Klemenčič

SPRIČEVALA ZAKLJUČNEGA IZPITA S POHVALO

Spričevalo zaključnega izpita s pohvalo se podeli dijaku, ki doseže izjemen uspeh na zaključnem izpitu. Na šoli se vsakemu dijaku, ki doseže ta uspeh, podeli bronasta Jurčičeva nagrada. Spričevala slavnostno podeli ravnatelj.

2002 Slavka Lavš, Katarina Erjavec in Boštjan
Kastelic

2003 Sanela Kajtazović in Ksenja Kovač

2005 Blaž Kotar in Nevenka Novak

2006 Irena Kastelic

2008 Laura Turk

Podelitev spričeval ZI 2006

ZLATA CANKARJEVA PRIZNANJA 2000–2010

Zlato Cankarjevo priznanje se podeli za izjemen uspeh na državnem tekmovanju iz znanja slovenščine.

2000 Nataša Strnad, Irena Bandelj, Maja Gliha, Renata Višček in Tanja Tomšič

2001 Maja Gliha, Tanja Tomšič

2002 Maja Gliha, 1. mesto v svoji kategoriji

2003 Tanja Murn

2004 Mateja Praznik

2005 Kaja Bahor in Ana Prebanda

2006 Freja Kladnik in Irena Kastelic, ki je v svoji kategoriji zasedla 1. mesto

2008 Ana Prebanda

2009 Nina Strah, Urška Zupančič

2010 Aljaž Levstek

Freja Kladnik in Irena Kastelic z zlatim Cankarjevim priznanjem 2006 na Vrhniki

ZLATA STEFANOVA PRIZNANJA 2000–2010

Zlato Stefanovo priznanje se podeli za izjemen uspeh na državnem tekmovanju iz znanja fizike. Najboljši poleg zatega priznanja prejmejo tudi 1., 2. ali 3. nagrado.

2000 Uroš Jurglič je prejel 1. nagrado.

2003 Marko Kotar je zasedel 5. mesto in se uvrstil v olimpijsko ekipo Slovenije za fiziko.

2008 Ana Prebanda je prejela zlato priznanje in 2. nagrado, Mitja Zidar pa je zasedel 1. mesto in prejel 1. nagrado.

2009 Mitja Zidar je prejel zlato priznanje in 1. nagrado.

2010 Mitja Zidar je prejel zlato priznanje in 2. nagrado in Marko Ljubotina je prejel zlato priznanje in 2. nagrado.

ZLATE PREGLOVE PLAKETE 2000–2010

Zlato Preglovo plaketo se podeli za izjemen uspeh na državnem tekmovanju iz znanja kemije.

2002 Mitja Linec

2003 Ivo Grlica in Mitja Linec (1. mesto)

2004 Mitja Linec

2006 Tina Kek (1. mesto z doseženimi 100 odstotki)

2008 Mitja Zidar in Marion Antonia van Midden

2009 Aljaž Levstek in Neža Trpin

ZLATA PRIZNANJA iz LOGIKE 2000–2010

Zlato priznanje se podeli za izjemen uspeh na državnem tekmovanju iz logike.

2001 Tanja Tomšič

2002 Mitja Linec in Tanja Tomšič

2003 Ajda Erjavec, Mitja Linec (1. mesto), Irena Strnad

2004 Mitja Linec

2005 Ana Prebanda in Miha Hrovat

2007 Ana Prebanda

2008 Ana Prebanda

2009 Irma Zidar, Marion Antonia van Midden in Tina Sinjur

ZLATA PRIZNANJA tekmovanja v znanju MATEMATIKE 2000-2010

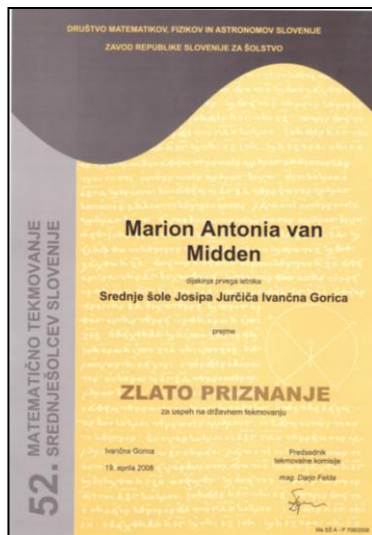
Zlato priznanje se podeli za izjemen uspeh na državnem tekmovanju v znanju matematike. Najboljši poleg zlatega priznanja prejmejo tudi 1., 2. ali 3. nagrado.

2004 Mitja Linec

2006 Irma Zidar

2007 Irma Zidar in Ana Prebanda

2008 Marion Antonia van Midden

ZLATA PRIZNANJA tekmovanja v znanju NEMŠČINE 2000-2010

Zlato priznanje iz znanja tujih jezikov se podeli za izjemen uspeh na državnem tekmovanju iz znanja jezika.

2008 David Škufca

2010 Kristina Gregorčič

ZLATA PRIZNANJA 2000-2010 ŠPORT IN PLES

Šolska športna tekmovanja za srednje šole potekajo po posameznih športnih panogah. Predvsem pri športnih igrah so tu področna in regijska tekmovanja, nato pa se ekipe preko četrtfinala in polfinala kvalificirajo v finale. Na nekaterih področjih, kjer konkurenca ni tako velika, so samo državna tekmovanja.

2002 Nina Novak je zasedla 3. mesto na državnem prvenstvu v badmintonu za srednje šole. Skupaj z Bojanom Kolencem sta ekipno zasedla 2. mesto.

2004 Špela Koščak je stopila na najvišjo stopničko na državnem prvenstvu v streljanju z zračno puško.

2006 Dijaki SŠJJ so v kategoriji šolskih športnih tekmovanj postali državni prvaki v rokometu.

Prejeli so tudi nagrado za najboljši bilten šolskih športnih tekmovanj.

2007 Nika Markelj in David Kastelec sta na državnem šolskem plesnem festivalu postala državna prvaka med plesnimi pari.

Na Dnevnikovem šolskem krosu sta Maša Ceglar in Nada Bregar zasedli ekipno 3. mesto.

2008 Dijaki SŠJJ so v kategoriji šolskih športnih tekmovanj postali državni prvaki v rokometu.

Nika Markelj in David Kastelec sta na državnem šolskem plesnem festivalu postala državna prvaka med plesnimi pari.

2008 Petra Kavšek in Matija Omejec sta na državnem šolskem plesnem festivalu zasedla 3. mesto med plesnimi pari.

Marjanca Kužnik in Teja Zaletelj sta na Dnevnikovem šolskem krosu dosegli ekipno 3. mesto.

2009 Nika Markelj in David Kastelec sta na državnem šolskem plesnem festivalu tretjič zapored postala državna prvaka med plesnimi pari. Petra Kavšek in Matija Omejec sta na državnem plesnem festivalu med plesnimi pari dosegla 2. mesto.

Saša Uhan in David Kastelic sta na državnem plesnem festivalu prav tako med plesnimi pari zasedla 3. mesto.

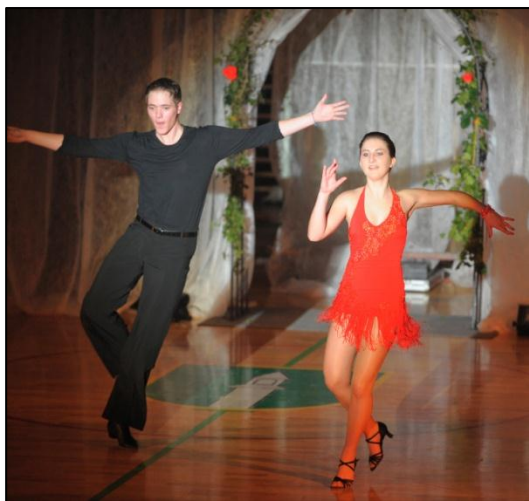
Na državnem šolskem plesnem festivalu so 2. mesto ekipno v hip hop, pop in latino formacijah zasedle Alenka Struna, Anja Sinjur, Tina Jeras, Barbara Kastelic, Marjetka Glavič, Nastja Štepec. Blaž Kamin je na posamičnem atletskem državnem prvenstvu dosegel 3. mesto v skoku v daljino.

Dijaki SŠJJ so v kategoriji šolskih športnih tekmovanj postali državni podprvaki v rokometu.

2010 Dijaki SŠJJ so v kategoriji šolskih športnih tekmovanj postali državni prvaki.

Jurčičev memorial 2010 – angleški esej

Petra Kavšek in Matija Omejec

**ZLATA PRIZNANJA tekmovanja v
znanju BIOLOGIJE 2000–2010**
2009 David Škufca

Katja Lorenčič: 60 poti do sebe (fotografski projekt)
Gimnazija Bežigrad Ljubljana
Mentor : Tomaž Tomažin

**ZLATA PRIZNANJA tekmovanja iz
RAČUNALNIŠTVA 2000–2010**
2001 Uroš Jurglič

**ZLATA PRIZNANJA RAZISKOVALNIH
NALOG 2000–2010**

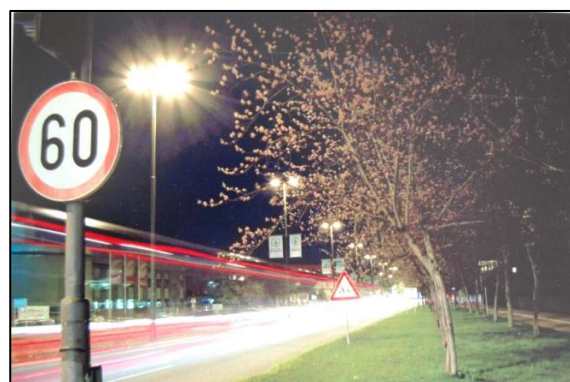
2005 Tanja Vučinović in Damjana Ostanek sta z raziskovalno nalogo »Ali lahko Josip Jurčič postane uspešna blagovna znamka?« dosegli 1. mesto.

Tine Rebec: Povedal ti bom, kaj vidim
Šolski center Postojna, strojna šola
Mentorica : Teja Logar Morano

**ZLATA PRIZNANJA na področju
srednjega strokovnega izobraževanja**

Zlata priznanja na področju srednjega strokovnega izobraževanja dosegajo dijaki programa ekonomski tehnik na državnih tekmovanjih iz znanja za naslednje predmete: gospodarsko poslovanje, poslovna matematika, računovodstvo, hitrostno tipkanje, iz znanja ekonomije pa tudi za gimnazije.

Timijan Drpič Minatti: Presvetla Ljubljana (serija)
Gimnazija Bežigrad Ljubljana
Mentor : Tomaž Tomažin

- **ZLATA PRIZNANJA tekmovanja iz
EKONOMIJE 2000–2010**

2006 Nataša Mohorčič

2009 Julija Vidmar – 1. mesto in Rok Berčan – 3. mesto

2010 Ana Marija Filipič, ekipa SŠJJ je zasedla 2. mesto

- **ZLATA PRIZNANJA tekmovanja iz
GOSPODARSKEGA POSLOVANJA
2000–2010**

2001 Urška Kregar – 1. mesto, tudi zlato ekipno

2002 Zoran Šunjić – 2. mesto

2003 Matej Hribar, Nikolaj Jefim

2004 Katja Udovč - 2. mesto

2006 Petra Saje, Maja Kaferle, Sanja Zajc, tudi ekipno 3. mesto

2007 Martina Mišmaš - 2. mesto

2008 Julija Vidmar - 1. mesto

2010 Sonja Lekan, Nina Armič

- **ZLATA PRIZNANJA tekmovanja iz POSLOVNE MATEMATIKE 2000-2010**

2006 Melita Koželj

2010 Rok Nosan - 2. mesto

- **ZLATA PRIZNANJA tekmovanja iz RAČUNOVODSTVA 2000-2010**

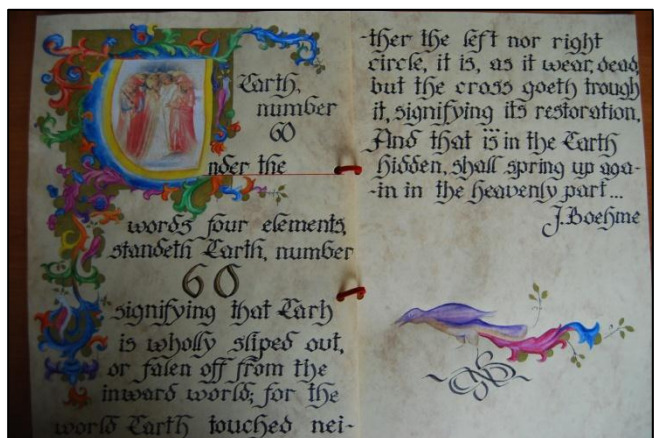
2007 Julija Vidmar - 1. mesto

- **ZLATA PRIZNANJA tekmovanja v HITROSTNEM TIPKANJU 2000-2010**

2001 Zoran Šunjić 1. mesto

2006 Tjaša Kovačič in Uroš Ljubič

2007 1. mesto ekipno

Sara Biščak: Earth, number 60

Gimnazija Bežigrad Ljubljana

Mentor : Tomaž Tomažin

NAGRADE in PRIZNANJA z NATEČAJEV, RAZPISOV IN PROJEKTOV

Dijaki in učitelji so seveda sodelovali tudi na mnogih drugih natečajih in razpisih. Tako je šola prejela priznanje **zlati kabel** za najboljši e-Twinning projekt v kategoriji najboljše pedagoške inovacije.

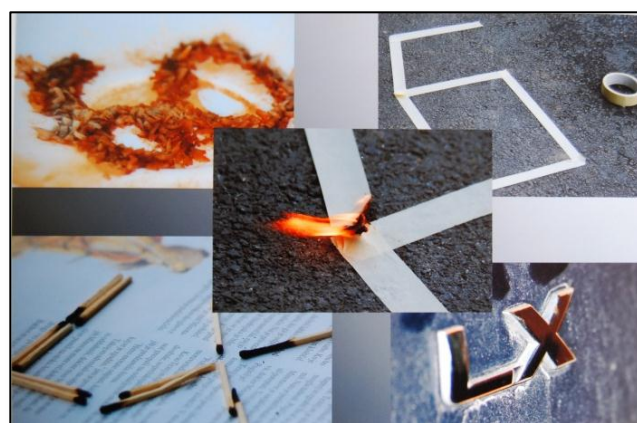
Dijaki so sodelovali v razpisanih programih »Odperte šole«, literarnih delavnicah, pomerili so se v kreativnem pisanju, sodelovali so na različnih literarnih natečajih. Posegali so po nagradah za

najboljši haiku, na natečaju za najboljšo kratko zgodbo je Irma Zidar dvakrat zapored osvojila drugo mesto. Na natečaju za najboljšo kratko zgodbo v nemškem jeziku pa je za izvirnost, domiselnost ter lep in bogat jezik prejela drugo nagrado Špela Novak. Tudi na likovnem področju posegamo na natečajih po najvišjih mestih, Katja Adamlje je dobitnica dveh nagrad.

Izjemno ustvarjalni so plesalci. Poleg velikih uspehov na državnih tekmovanjih so nam v letu 2009 pripravili plesno predstavo »Kdor si upa, ta uspe«. Uživali smo v medijsko podprti vrhunski prireditvi z odlično glasbo, v romantični zgodbi z ustvarjalno koreografijo in nežni pomladni sceni.

Dijaki ekonomskega programa pa dosegajo izjemne uspehe na raznih natečajih na svojem strokovnem področju. Dijaki Tilen Jenko, Gregor Koščak in Uroš Ljubič so izdelali spletno stran, ki dijakom svetuje, kako varno uporabljati sodobno informacijsko tehnologijo. Organizacija Save.si jih je povabila, da so predstavili svoj prispevek na mednarodni konferenci v Nürnbergu v Nemčiji. Na tekmovanju DOSS so Gašper Mohorčič, Tilen Jenko, Jernej Marinčič in Gregor Koščak s profesionalnim spotom na temo Prah na knjigah ni več v modi zasedli drugo mesto. Učna podjetja naše šole na sejmi dosegajo visoka mesta in nagrade za celostno podobo učnih podjetij.

Od leta 2005 dalje smo bili vsako leto uspešni na nacionalnem razpisu programa EU Leonardo da Vinci in vsakega junija sta po dve skupini dijakov ta program izvajali v tujini.

Mihael Simonič: Teku dogodkov na sledi

Gimnazija Bežigrad Ljubljana

Mentor : Tomaž Tomažin

Kultura in Jurčičev memorial

Enako pomemben kot natečaji je kulturni utrip naše šole. Naši pevci sodelujejo na pevskih revijah, prirejamo proslave ob državnih praznikih, slovesno podeljujemo vsa spričevala in vsako leto ob dnevu šole pripravimo kulturno panoramo in pregled ustvarjanja na raznih področjih. Nastajale so Iskrice, revije v tujih jezikih in samostojne gledališke predstave.

Ideja za Jurčičev memorial se je porodila leta 2007 profesoricama angleščine in nemščine oz. španščine Maji Zajc Kalar in Mojci Saje Kušar, ki projekt vsa leta vodita. Kreativno pisanje, spodbujanje bralne kulture, spoznavanje samega sebe in lastna interpretacija vloge mladega človeka v modernem svetu so vseskozi vodilo natečaja. Najprej so sodelovali le naši dijaki, ki so ustvarjali likovno in besedno. Že naslednje leto so se jim pridružili tudi dijaki drugih slovenskih šol. Lepi in kakovostni izdelki so potrdili izvirnost ideje in leta 2010 smo pripravili že četrti vseslovenski literarni natečaj.

Matija Omejec: Jurčič v kocki

SŠ Josipa Jurčiča Ivančna Gorica

Mentorica : Anja Šmajdek

Občutek, da v 21. stoletju vsi mladi le ne presedijo vse noči ob televiziji ali računalniku, na facebooku ali z mobilnim telefonom v roki, da mnogi izmed njih konec koncev le potrebujejo nekoga, s katerim

Jurčičev likovni memorial

Leta 2007 se je na likovnem krožku mentorici Anji Šmajdek, akademski kiparki, porodila ideja o likovnem natečaju na SŠ Josipa Jurčiča. Po rojaku in nosilcu imena naše šole se likovni natečaj imenuje Jurčičev memorial, njegova tematika pa je povzeta po Jurčičevih literarnih delih.

bi delili svoje najbolj skrite misli in občutke, je vodilo izbire naslova, ob katerem bi se mladi literati ozrli v skriti kotiček svoje duše in morda v tujem jeziku, ki jim je dovolj blizu, pa vendar tudi tako daleč, da si ga upajo uporabiti za najbolj skrite izkušnje svojih mladih življenj ... Danes se zdi, da je bila smer pravilna, veter pa dovolj močan, da nas je že v štirih letih pripeljal do zavidljivih literarnih dosežkov mladih src.

Tako so v preteklih štirih letih nastale prave literarne mojstrovine. Vsakoletni razpis natečaja prinese odlomek izvirnega Jurčičevega besedila, ki ga dijaki preberejo in v svojih angleških razmišljanjih nadgrajujejo. Nekateri se ustvarjanja lotijo povsem literarno, spet drugim izvorni tekst daje le potrebno osnovo za svobodno in moderno razmišljanje v tujem jeziku. Časovna oddaljenost, priročnost modernih medijev, sodelovanje na natečaju, izražanje v tujem jeziku, ki daje dijaku ravno pravi občutek skritosti – vse to so pravi temelji za neprecenljivo bogastvo mladih, ki nam ga podarijo. Bogato slovensko dediščino in Jurčičeve junake devetnajstega stoletja povežejo z znanjem angleščine in barvitostjo mladostne domišljije.

Izreden odziv in veliko število esejev je prispelo v letu 2009. Razpisan naslov »I Know How It Feels to be the Odd One Out« ali »Vem, kaj pomeni biti drugačen« je bil pisan na kožo mladim in njihovem iskanju mesta v sodobni družbi. Zato je bil v jubilejnem letu naše šole še z večjim pričakovanjem razpisan četrti Jurčičev memorial z naslovom »Happiness as I see it« ali »Sreča po moje«. Na natečaju je sodelovalo 57 dijakov iz srednjih šol po vsej Sloveniji. Lepa zaključna prireditev z bogatim izraznim programom naših dijakov, nagrajenih avtorjev in znanih gostov, ki delujejo v slovenskem kulturnem prostoru, pa je stalnica, ki obogati vsakoletno praznovanje dneva šole v marcu.

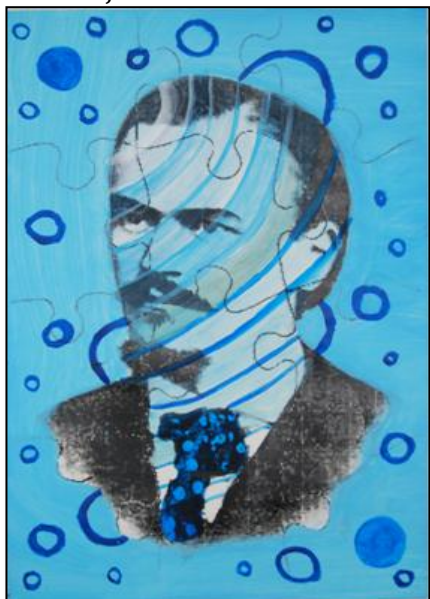
Nagrajenci naše šole so Irma Zidar (2007), Neža Muhič (2008), Žiga Rojec (2009) in Nejc Puš (2010).

Leta 2007 je bila tematika Kozlovska sodba v Višnji Gori. Likovni delavnici na šoli sta se pridružili še dve zunanji srednji šoli. V skupinskem duhu so bili ustvarjeni trije »kozli« iz recikliranih materialov, ki so bili na ogled ob tradicionalnem praznovanju Jurčičevega dne. Zmagovalnega kozla so lahko udeleženci celo pretepli po senci.

1. Jurčičev memorial; avtorji: Katarina Zadražnik, Nastja Mišmaš, Ana Omejec; naslov dela: Kozel

Leta 2008 se je likovni projekt imenoval »Jurčič je faca«. Organizirana je bila slikarska delavnica in razpisan interni likovni natečaj. Delavnico sta pripravili in organizirali kar dijakinji 4. letnika in se preizkusili v mentorstvu mlajšim dijakom. Najboljši trije Jurčičevi portreti so bili na razstavi, preostala dela pa so bila razstrižena v puzzle in ponovno sestavljena v edinstvenih kombinacijah.

2. Jurčičev memorial 2008; avtorica: Sabina Gorjup,
naslov dela: Modri Jurčič

Naslednje leto je imela interna slikarska delavnica naslov »Jurčič gre čez cesto«. Izvedli sta jo Katja Adamlje in Katarina Zadražnik. Na javni likovni razpis je prispelo preko 60 del. Strokovna komisija je izmed množice likovnih del izbrala najboljše in ga predlagala za znamko SŠJJ.

*Nariši vznemirjenje
prvih poljubov,
ujemi prgišče
vetra v laseh ...*

3. Jurčičev memorial 2009; avtor: Matija Omejec, naslov dela:
Jurčičeva znamka

Ob 60. obletnici delovanja SŠJJ in ob mednarodnem letu solidarnosti je bil Jurčičev memorial povezan s simboliko števila 60 in z družabno igro **človek, ne jezi se**. Razpisan je bil likovni natečaj, ob Jurčičevem dnevu pa je potekala delavnica na temo kocke. Nastala so čudovita kiparska dela, ki so se uvrstila v tekmovalni del natečaja. Kasneje je na šolo prispelo še mnogo likovnih del, strokovna komisija pa je izbrala najboljša dela in jih nagradila.

Urša Košak: Adrenalinski vlak – 60

SŠ Josipa Jurčiča Ivančna Gorica

Mentorica : Anja Šmajdek

Foto: Anja Šmajdek

S tem izdelkom sem želela predstaviti vijuge drvečega vlaka v obliki številke 60. 6 vagonov naj bi predstavljalo popolnost števila 6. Na ta vlak v več letih vstopi veliko različnih ljudi. Tam občutijo veselje, adrenalin, strah, pričakovanje, grozo in srečo. Teh šest čustev naj bi predstavljalo število 6.

Zbrali in uredili:
Marina Strnad,
Dragica Šteh,
mentorji in vodje aktivov.

OD 1945 DO 2010 SO NA GIMNAZIJI IN NATO NA SREDNJI ŠOLI JOSIPA JURČIČA IVANČNA GORICA DELALI:

RAVNATELJI GIMNAZIJE OZ. SREDNJE ŠOLE JOSIPA JURČIČA IVANČNA GORICA OD LETA 1945 DO LETA 2010

1.	Lojze Uršič	1945 – 1945
2.	Mirko Leder	1945 – 1946
3.	Klotilda Pavlič	1946 – 1946
4.	Ciril Murnik	1946 – 1947
5.	Ivan Tomšič	1947 – 1948
6.	Sabina Podboj	1948 – 1949
7.	Miran Vardjan	1949 – 1953
8.	Mirko Leder	1953 – 1962
9.	Cilka Žagar	1962 – 1964
10.	Lojze Šonc	1964 – 1971
11.	Cilka Žagar	1971 – 1975
12.	Miha Glavan	1. 9. 1975 – 1. 9. 1979
13.	Cilka Žagar	1. 9. 1979 – 15. 10. 1979
14.	Jože Intihar	15. 10. 1979 – 1. 4. 1982
15.	Cilka Žagar	1. 4. 1982 – 16. 8. 1982
16.	Cvetka Bunc	16. 8. 1982 – 7. 10. 1986
17.	Marija Mencin	7. 10. 1986 – 1. 4. 1987
18.	Milena Vrenčur	1. 4. 1987 – 30. 12. 2003
19.	Marija Strnad (ravnateljica enote Srednja strokovna in poklicna šola)	1. 9. 1997 – 31. 8. 2002
20.	Marija Strnad	31. 12. 2003 – 31. 12. 2003
21.	Milan Jevnikar	od 1. 1. 2004 dalje

Generacija 1969 z učiteljskim zborom in ravnateljem Lojzetom Šoncem

V letu 1959 z dr. Kajetanom Gantarjem

PEDAGOŠKO OSEBJE, predmet in čas poučevanja

1.	Ambrožič Andrej	športna vzgoja	1967 – 1968
2.	Ambrožič Leopold		1951 – 1952
3.	Avsenik Bernardka	angleščina	1. 9. 1989 – 25. 4. 1990
4.	Babič Vitomir	fizika	1. 2. 1988 – 31. 8. 1988
5.	Babič-Vrečar Irena	ekonomski predmeti	1. 9. 1995 – 31. 8. 1996
6.	Bahor Boštjan	praktični pouk – stroj.	10. 9. 1988 – 31. 8. 1993
7.	Barič Pavel		1965 – 1966
8.	Bavdež Alojz	glasba	1951 – 1958
9.	Bernik Darja	nemščina	1. 9. 1998 – 31. 8. 1999 1. 9. 2002 – 31. 8. 2004
10.	Biskupsky Vitold	matematika	1950 – 1956, 1961 – 1962
11.	Bizjak Irena	psihologija	1973 – 1974
12.	Bogataj Ludvik	fizika	1970 – 1972
13.	Bon Milena	knjižničarka	1. 10. 1987 – 17. 6. 1992
14.	Borko Bojan	športna vzgoja	1. 2. 1994 – 31. 8. 1997
15.	Božič Katka	angleščina	13. 5. 2002 – 4. 11. 2003
16.	Božič Ljubica		1953 – 1954
17.	Brčan Anton	ekonomski predmeti	1. 9. 1989
18.	Bregar Simon	športna vzgoja	1. 9. 1997
19.	Briški Andrej	ruščina	1953 – 1954
20.	Britovšek-Trampuš Barbara	slovenščina	19. 3. 2007 – 5. 5. 2007
21.	Brunsteiner Tatjana	biologija, kemija	1957 – 1960
22.	Budnar Miloš		1970 – 1970
23.	Bunc Cvetka	ravnateljica	16. 8. 1982 – 7. 10. 1986
24.	Butina Lidija	slovenščina	1. 9. 2000
25.	Candellari Zdenka	fizika	1. 9. 1996 – 22. 11. 2005
26.	Car Darja	fizika	10. 9. 2001 – 31. 8. 2002
27.	Cankar Marija	športna vzgoja	1973 – 1976
28.	Celarc Vesna	slovenščina	1. 10. 1993
29.	Cerar Milena	angleščina	9. 10. 1990 – 28. 2. 1991
30.	Curk Janina	psihologija	1. 9. 1992 – 31. 8. 1993
31.	Cvetanović Miodrag	športna vzgoja	1. 9. 1981 – 1. 9. 1991
32.	Čampa (Kolenc) Helena	strojepisje	1. 2. 1988 – 31. 8. 1990

Učiteljski zbor 1977

33.	Čebašek Franc	ruščina	1951 – 1953
34.	Čepon Slavica	angleščina, slovenščina	16. 9. 1985 – 31. 7. 1986
35.	Černe Milena	slovenščina, um. vzgoja	1. 9. 1984 – 28. 11. 1985
36.	Černelič Ludvika	sociologija, filozofija	1. 9. 1987 – 30. 11. 1988
37.	Černelič Stanko	strojništvo	1. 9. 1984 – 31. 8. 1988
38.	Čič Janez	angleščina	1. 9. 2000 – 31. 8. 2001
39.	Čokert Andrej	geografija	1. 4. 1981 – 30. 6. 1981
40.	Dakskobler-Savšek Ines	kemija	1. 9. 1993 – 31. 8. 2000
41.	Debevec-Oblak Ana	slovenščina	1949 – 1957
42.	Dekleva Aleksander	kemija	1. 10. 1979 – 31. 12. 1979
43.	Derenda Barbara	slovenščina	3. 3. 2003 – 31. 8. 2004
44.	Detele-Ninhart Katarina		1946 – 1948
45.	Devetak Silva	risanje	1954 – 1958
46.	Dobre Tatjana	kemija	27. 2. 2006 – 31. 8. 2007
47.	Dolenšek-Vode Julijana Mary	angleščina	1. 2. 1988 – 31. 8. 1990
48.	Dovjan Ivan		1954 – 1955
49.	Dovžan-Troha mag. Ana	nemščina	1. 9. 2004
50.	Draškovič Martin	zgodovina, um. zgod.	1. 9. 1979 – 31. 8. 1982
51.	Drev Gregor	fizika	1. 1. 1998 – 30. 9. 2000
52.	Đajič Duško	strojništvo	1. 9. 1983 – 31. 8. 1984
53.	Eržen Dragica	strojepisje, pravo	4. 1. 1989
54.	Eržen Marija		1950 – 1952
55.	Fajdiga Marija	strojepisje	8. 4. 1985 – 31. 1. 1989
56.	Faletič Sergej	fizika	1. 9. 2004 – 31. 8. 2008
57.	Fekonja Alojz	ruščina	1948 – 1952
58.	Fele-Beuermann Marija	kemija	1. 9. 1995 – 6. 8. 1996
59.	Ferbežar Polona	geografija	28. 2. 2000 – 31. 12. 2000
60.	Ficko Gregor	nemščina, francoščina	1. 9. 1972 – 31. 8. 2006
61.	Filipič Melita	geografija, zgodovina	1. 2. 1978 – 31. 8. 1985
62.	Filipič Mihael	strojništvo	19. 10. 1982 – 31. 8. 2001
63.	Fink Marinka	matematika	1968 – 1969
64.	Fister Marta	ekonomski predmeti	7. 9. 1995
65.	Frumen Rozalija	nemščina	1973 – 1974
66.	Gabrijel Ana	matematika	1945 – 1958
67.	Galič Franc	matematika	1955 – 1955
68.	Gantar dr. Kajetan	latinščina, francoščina	1955 – 1964

69.	Glavan Alenka	angleščina	16. 2. 1976 – 31. 8. 1976
70.	Glavan Jerica	angleščina	1. 9. 2000
71.	Glavan Kseneman Vida	strojepisje, pisarn. posl.	1. 9. 1987 - 22. 12. 1989
72.	Glavan (Šerak) Marjeta	slovenščina	1. 2. 1973 – 31. 1. 1984 5. 9. 1986 – 4. 6. 2007
73.	Glavan Mihael	angleščina, slovenščina	1972 – 1979
74.	Gliha Mirko	praktični pouk	1. 9. 1985 – 31. 8. 1992
75.	Godec Ana	ekonomski predmeti	1. 9. 1994
76.	Godina Polonca	angleščina	1. 9. 1999 – 31. 8. 2001
77.	Gogala Barbara	psihologija	6. 11. 1990 – 31. 8. 1991
78.	Gorišek Marjan	psihologija	1.9.1993
79.	Gorišek-Vencelj Barbara	kemija	1. 5. 2002 – 31. 8. 2002 1. 9. 2004 – 31. 8. 2006 22. 2. 2010
80.	Gorup Ljubomir		1945 – 1945
81.	Gostenčnik Nada	slovenščina	1. 9. 1996 – 31. 8. 1998
82.	Grabljevec Jelka	biologija, laborantka za kem in bio	7. 11. 1988
83.	Grebenc Karolina	nemščina, francoščina	1960 – 1961
84.	Grebenc Metka	športna vzgoja	1. 9. 1991 – 31. 8. 1994
85.	Grgur (Naprudnik) Alenka	zgodovina, umetnostna zgodovina	1. 9. 1982
86.	Grlica Franci	geografija	1. 9. 1982 – 31. 7. 1983 26.6.1984
87.	Groznik Pavel	predvojaška vzgoja	1964 – 1971
88.	Groznik Rezka	gospodinjstvo	1964 – 1965
89.	Gruden Igor	ekonomski predmeti	1. 3. 1989 – 8. 7. 1989 1. 9. 2003
90.	Habjan-Glavič Stanislava	nemščina, francoščina	1. 9. 1974 – 31. 12. 2009
91.	Harrison Annabel Jane	angleščina - asistentka	29. 9. 1997 – 30. 6. 1998
92.	Hiti Gregor	športna vzgoja	1958 – 1959
93.	Hočevvar Alenka	ekonomski predmeti	1. 3. 1996
94.	Hočevvar Kristina	slovenščina	12. 9. 2006 – 28. 12. 2006 9. 5. 2007 – 8. 7. 2007 1. 9. 2007 – 31. 8. 2008

Del učiteljskega zbora na maturantskem plesu 1984

Učiteljski zbor 1984 z ravnateljico Cvetko Bunc

95.	Hočevar Tone	geografija, sociologija	1. 2. 1975 – 31. 7. 1975
96.	Hočevar Vida	sociologija, zgodovina	4. 1. 1989
97.	Horvat Anton		1963 – 1964
98.	Hrastar Jože	praktični pouk	23. 11. 1989 – 28. 2. 1994
99.	Hrastnik Simona	zgodovina	9. 3. 1998 – 31. 5. 1999
100.	Hribar dr. Mirko		1964 – 1964
101.	Hribar Franc	praktični pouk – stroj.	13. 9. 1982 – 31. 8. 1989
102.	Hrovat Alma	zgodovina, umet. zgodovina	1962 – 1979
103.	Hrovat dr. Emil	biologija	1947 – 1954
104.	Hrovat-Jevšenak Alojzija - Slava	matematika, fizika	1963 – 1966
105.	Hrvatini Mojca	geografija	1. 9. 1997 – 31. 8. 1999
106.	Humar Frančiška		1955 – 1956
107.	Intihar Jože	matematika, fizika	1972 – 1982
108.	Jakoš Gregor	matematika	1. 4. 1996 – 31. 10. 2000
109.	Jamar Marija		1945 – 1946
110.	Jan Mateja	matematika	1. 9. 2004
111.	Jelen Aleš	matematika	3. 5. 2006 – 14. 7. 2006
112.	Jereb Maja		1971 – 1971
113.	Jevnikar Milan	matematika	1. 9. 1981 - 6. 1. 1983, 6. 12. 1983
114.	Jevšenak Ludvik	Nemščina, francoščina	1964 – 1967
115.	Jošt Slavka	slovenščina, angleščina	19. 4. 1973 – 31. 8. 1976
116.	Jovan Vinko	glasba	1946 – 1947, 1949 – 1950
117.	Jug-Rabič Ljudmila	biologija	1952 – 1956
118.	Juvan Justina		1953 – 1954
119.	Kadunc Angela (Jelka)	nemščina, francoščina	1970 – 1972
120.	Kalan Rudolf		1955 – 1956
121.	Kaluža Dunja	slovenščina	1.9. 2004
122.	Kamenik Nevenka	matematika	1. 9. 2005 – 17. 7. 2006
123.	Kastelic Špela	fizika	1. 10. 2000 – 3. 10. 2001
124.	Kastrevc Jana	slovenščina	1. 9. 2005 – 31. 8. 2006
125.	Kerenc Anka		1945 – 1945
126.	Keršmanc Ivana	francoščina	1956 – 1957

127.	Kirbiš Jelena	laborant za kemijo, naravoslovje	1. 9. 1987 – 31. 8. 1988 1. 9. 1989 – 31. 3. 1990
128.	Klančar Angela	sociologija	7. 9. 1994 – 31. 8. 1998
129.	Klanjšek Karel		1949 – 1950
130.	Kmet Andrej	matematika	1966 – 1968
131.	Kočan Vinko	športna vzgoja	1961 – 1965
132.	Kolenc Dušan	sociologija, filozofija	13. 2. 1989 – 31. 8. 1989 1. 9. 1989 – 31. 8. 1990
133.	Komac Vida		1946 – 1948
134.	Kopač Vinko		1946 – 1947
135.	Koprivnik Ivanka		1968 – 1969
136.	Kos Iztok	laborant za fiziko	1. 9. 2000 – 30. 11. 2000
137.	Kosec Jože	fizika	1. 9. 1980 – 31. 10. 1980
138.	Kosor-Vovk Ana	angleščina	1. 9. 1984 – 31. 1. 1988
139.	Košćak Andrej	fizika, tehn. risanje, OTP	1. 9. 1987 - 31. 1. 1989
140.	Košir Nikolaj	francoščina	1952 – 1955
141.	Kotar Srećko	likovna umetnost	1965 – 1968
142.	Kotnik Jože		1962 – 1963
143.	Kralj Miran	biologija	1. 9. 1993 – 31. 8. 1994
144.	Kraljević Zrinka	angleščina	10. 2. 1987 – 21. 7. 1987
145.	Kramar Breda	slovenščina	1. 9. 1989
146.	Krepek Maks		1964 – 1965
147.	Kristan Silvo	športna vzgoja	1960 – 1961
148.	Kuhar Majda	športna vzgoja	1946 – 1952
149.	Lampret Jernej	športna vzgoja	1. 2. 1977 – 31. 8. 1978
150.	Lampret Jožica	kemija	18. 10. 1975 – 28. 2. 2010
151.	Lampret Karolina	zgodovina	1955 – 1958
152.	Lampret Marjeta	matematika	1960 – 1962
153.	Lavrenćić Borut	fizika	1970 – 1971
154.	Lavrić Ferdo		1966 – 1970
155.	Lazarini Emilija	matematika	1947 – 1956
156.	Leder Maja	kemija	1955 – 1955
157.	Leder Mirko	ravnatelj, filozofija	1945 – 1946, 1953 – 1962
158.	Leder Nada	slovenščina	1945 – 1946, 1953 – 1958
159.	Lesjak Albina	slovenščina	1953 – 1958
160.	Leško Robert	kemija in pozn. blaga	1. 9. 1996 – 16. 10. 1996
161.	Liechtenwalner Stane		1964 – 1965

Učiteljski zbor 1987 z ravnateljico Mileno Vrenčur

Učiteljski zbor 1989

162.	Likar Andrejka	geografija	1. 2. 2004 – 30. 11. 2004
163.	Logar Ivana	matematika	1956 – 1958
164.	Lojk Leon	psihologija	1972 -1973
165.	Lončar Marija	francoščina	1947 – 1952
166.	Lončar Mitja	ekonomski predmeti	3. 12. 1990 – 31. 3. 1992
167.	Lopič Lučka	angleščina	3. 12. 1990 – 31. 8. 1992
168.	Lozar Maja	angleščina	1. 2. 1983 – 20. 1. 1984
169.	Luci-Žbogar Marija		1946 – 1948
170.	Lukan Bogomil	ekonomski predmeti	1. 1. 1997 – 31. 8. 1998
171.	Luštek Rudi	biologija, kemija	1. 9. 1970 – 31. 5. 1995
172.	Lužar Drago	fizika, matematika, laborant	1. 9. 1993 – 31. 8. 1999
173.	Majzelj Jelena	nemščina	1. 9. 1997 – 31. 8. 1998
174.	Majzelj-Oven Marija	nemščina	1. 10. 1990
175.	Makovec Tanja	slovenščina	22. 4. 2003 – 31. 8. 2003
176.	Malnar Aleš	angleščina	1. 9. 1997 – 31. 8. 1999
177.	Marcina Petra	športna vzgoja	1. 10. 2000 – 8. 5. 2002, 1. 9. 2003
178.	Marchiesetti Vera		1954 – 1956
179.	Marinič Arnaja	zgodovina	11. 2. 1991 – 12. 7. 1991 27. 8. 1991 – 2. 2. 1992
180.	Markelj Janez		1966 – 1967
181.	Marn Justina	matematika, fizika	1965 – 1966
182.	Marn Stanislav	geografija, sociologija, STM	1973 – 1975
183.	Marolt Svetozar	ekonomski predmeti	3. 2. 1992 – 31. 1. 1996
184.	Marušič Sonja	biologija	1. 9. 1988 – 31. 8. 1989 7. 9. 1992 – 31. 8. 1993
185.	Matičeto Vid		1946 – 1947
186.	Mauer Dušan	geografija	1958 – 1961 1. 9. 1981 – 31. 8. 1982
187.	Medved Ljubica	ekonomski predmeti	1. 3. 1993 – 30. 11. 1993
188.	Merljak-Bratuš Ana	slovenščina	1. 9. 1976 – 9. 1. 1977
189.	Mestnik Jože	matematika	1972 – 1973
190.	Mežan Janez	slovenščina	1. 9. 1984 – 31. 8. 1989
191.	Milevoj Ana	zgodovina	1. 9. 2006 – 30. 6. 2007
192.	Mikec Mira	ekonomski predmeti	1. 9. 1996
193.	Mlinarič Davorin		1968 – 1969

194.	Mršnik Karolina	zgodovina	1. 2. 1988 – 31. 8. 1988
195.	Muhič Tatjana	sociologija	1. 2. 2005 – 31. 8. 2007
196.	Murnik Ciril		1945 – 1947
197.	Nadrah Ignac	matematika, fizika	1966 – 1968
198.	Nosan Jože	knjižničar	19.10.1993
199.	Novak Franc		1968 – 1969
200.	Novak Venceslav		1955 – 1956
201.	Novak-Fajfar Bojana	sociologija	1. 9. 1986 – 31. 8. 1994
202.	Novak-Šteh Dragica	matematika	6. 11. 2000
203.	Oblak Leopold	zemljepis	1951 – 1957
204.	Oršić Sandra	angleščina	1. 4. 2005 – 31. 8. 2006
205.	Osolnik dr. Boris	biologija	24.1.1995
206.	Pahor Marjana	likovna umetnost	1. 10. 1999 – 31. 8. 2001
207.	Pajk Brigita	slovenščina	1. 9. 2000 – 6. 7. 2001 1. 9. 2001 – 31. 8. 2002
208.	Pajk Franci	športna vzgoja	1. 9. 1990
209.	Pandur Darko	fizika, računalništvo, informatika	1. 9. 1988
210.	Panezutti Cveta	biologija, geografija	1965 – 1966
211.	Pangerc Janez	računalništvo	1. 9. 1989 – 31. 8. 1990
212.	Papotnik-Štokar Estera	psihologija	1. 9. 2004 – 31. 8. 2007
213.	Parte Jože	risanje	1951 – 1952
214.	Pavlič Klotilda		1946 – 1946
215.	Peček Petra	športna vzgoja	10. 5. 2002 – 31. 8. 2002
216.	Pekolj-Mori Irena	angleščina	1. 4. 1991
217.	Penko Matjaž	športna vzgoja	1967 – 1969
218.	Pernovšek Mira	psihologija	1. 9. 1995 – 31. 8. 1996
219.	Peteh Matko	matematika	1. 9. 2000
220.	Peternel Rajko	matematika, fizika	1968 – 1970
221.	Pirc mag. Kristijan	likovna umetnost	16. 1. 2008 – 31. 8. 2008
222.	Pirman Sabina	biologija	1956 – 1957
223.	Pirnat Alija		1964 – 1965
224.	Piškur Andreja	angleščina	1. 2. 2001 – 24. 2. 2002
225.	Piškur Bojana	likovna umetnost	1. 9. 1994 – 31. 8. 1997
226.	Piškur Marija	biologija	1964 – 1965
227.	Plantan Vida		1964 – 1966
228.	Podboj Sabina	prirodopis, športna vzg.	1947 – 1949
229.	Podkoritnik Špela	angleščina	1. 11. 1993 – 31. 8. 1994
230.	Podlogar Milan		1960 – 1962

Učiteljski zbor 1995

Učiteljski zbor 1998

231.	Podobnik Cecilija	športna vzgoja	1965 – 1973
232.	Podobnik Janez	športna vzgoja	1963 – 1966, 1969 – 1973
233.	Podobnik Lojze	praktični pouk – stroj.	1. 4. 1983 – 19. 9. 1994
234.	Pogačnik Živa	matematika	23. 2. 2004 – 31. 8. 2004
235.	Poljšak Mirko	praktični pouk – stroj.	13. 9. 1989 – 9. 12. 1991
236.	Potočnik Bernarda	angleščina	1. 9. 1995 – 31. 8. 1998
237.	Potokar Marjan	športna vzgoja	1. 9. 1986 – 31. 8. 1987
238.	Potokar Maruša	fizika	1. 9. 2002
239.	Potokar Rafaela	zgodovina	1949 – 1953
240.	Prijatelj Iva	matematika	1953 – 1954
241.	Pucelj Ivan	matematika, fizika	1958 – 1961
242.	Rabič Adolf	športna vzgoja	1945 – 1945, 1952 – 1957, 1959 – 1960
243.	Radan Ida	angleščina	15. 2. 1982 – 15. 7. 1984
244.	Radež Marinka	filozofija	1. 9. 1981 – 31. 8. 1982
245.	Radoš Bernarda	matematika	1. 9. 1982
246.	Rajner Igor	nemščina	1. 9. 2004 – 30. 6. 2005, 27. 2. 2006
247.	Rančigaj Judita	športna vzgoja	1. 9. 2002 – 31. 8. 2003
248.	Ravnikar Metka	biologija, kemija	1966 – 1970
249.	Reichenberg Mitja	glasba	1. 4. 2000 – 31. 8. 2000
250.	Roblek Pavel	praktični pouk – stroj.	1. 9. 1984 – 28. 2. 1994
251.	Robnik Šikonja Jožica	angleščina	1. 9. 1998 – 31. 8. 1999
252.	Rotman Ervin	zgodovina, predvoj. vzg.	1952 – 1955
253.	Rovšek Renata	angleščina, francoščina	1. 9. 1979 – 13. 2. 1982
254.	Rus Janez	laborant za fiziko	1. 9. 1990 – 31. 8. 1992
255.	Sabo Irena	nemščina	1. 9. 1998 – 31. 8. 1999
256.	Saje-Kušar Mojca	angleščina, španščina	1. 9. 1998
257.	Saksida Eva	ekonomski predmeti	1. 9. 1994 – 31. 8. 1995
258.	Salnajs Janis Olav	nemščina - asistent	1. 11. 1998 – 15. 7. 1999
259.	Samec Marija	slovenščina	1. 2. 1983 – 31. 8. 1993
260.	Sašek Simona	angleščina	1. 9. 2001
261.	Sila Ignac	športna vzgoja	1974 – 1975
262.	Simčič Gabrijel		1966 – 1967
263.	Simčič Tomaž	informatika	1. 9. 1995 – 31. 8. 1996
264.	Simonič Anton	STM	16. 9. 1985 – 31. 7. 1986
265.	Simonič Majda	slovenščina	1. 9. 1993
266.	Skela Janez	angleščina	31. 3. 1987 – 31. 8. 1987

267.	Slana Tone	slovenščina	1962 – 1964
268.	Šlanič Alojz	tehnični pouk	1965 – 1966
269.	Smole Majda	zgodovina	1946 – 1950
270.	Smolej Maja	nemščina, francoščina	1965 – 1970
271.	Soklič Metka	matematika	1. 9. 1997 – 31. 8. 2001
272.	Srakar Peter	filozofija	1. 9. 1977 – 31. 8. 1978, 1. 10. 1979 – 30. 6. 1980, 1. 9. 1980 – 30. 6. 1981
273.	Stare Viktor	ekonomski predmeti	1. 4. 2004 – 10. 4. 2005
274.	Starešinič Mojca	nemščina	12. 10. 2006 – 2. 1. 2008
275.	Stegovec Justina	likovna umetnost	1952 – 1954
276.	Stegu Jakobina	umetnost	1955 – 1955
277.	Steklasa Marta	glasba	1. 9. 1995 – 31. 8. 1998
278.	Stopar Ana	biologija	1955 – 1956
279.	Strajnar Silva	zgodovina	22. 11. 1999 – 31. 8. 2000
280.	Strmljan Vlasta	zgodovina, um. zgod.	17. 9. 1984 – 1. 10. 1985
281.	Strmole Jožica	ekonomski predmeti	1. 9. 1996
282.	Strnad Marija	športna vzgoja	1. 2. 1979
283.	Svete Andrej	zgodovina, sociologija	1. 9. 1997
284.	Šarb-Lebič Ksenja	psihologija	1. 9. 2007 – 31. 8. 2008
285.	Ščap Katja	fizika	12. 2. 2001 – 31. 8. 2001
286.	Šelhaus Martina	slovenščina	1. 9. 1999 – 31. 8. 2000
287.	Šimic Jožica	nemščina	1. 9. 1995 – 31. 8. 1998
288.	Šinigoj Boris	filozofija	1. 9. 1992 – 31. 8. 1995
289.	Škafar Laura	angleščina	1. 9. 1978 – 1. 8. 1979
290.	Škatar Križnik Laura	angleščina	1. 9. 1978 – 31. 8. 1979
291.	Škerjanc Pirkmajer Aleksandra	angleščina	1. 9. 1976 – 31. 8. 1978
292.	Škerlj Ana		1949 – 1952
293.	Šlajpah Peter	fizika	11. 2. 1991 – 30. 6. 1991, 1. 9. 1992 – 31. 8. 1993
294.	Šlajpah-Godec Marjeta	šolska psihologinja	1. 9. 1981
295.	Šmajdek Anamarija	likovna umetnost	1. 1. 2002
296.	Šoba Alenka	sociologija	1. 9. 1983 – 4. 8. 1984
297.	Šolc Olga	fizika	1. 9. 1992 – 31. 12. 1993

Učiteljski zbor 2005 z ravnateljem Milanom Jevnikarjem

Učiteljski zbor 2008

298.	Šonc Alojz	psihologija, filozofija	1964 – 1971
299.	Šraj Polona	angleščina	1. 9. 1999 – 31. 10. 1999
300.	Šteh Tomaž	angleščina	5. 11. 2007 – 6. 11. 2008, 15. 3. 2010
301.	Štrbenk Karel	zemljepis	1948 – 1950
302.	Štrovs Milena	angleščina	6. 2. 1984 – 31. 8. 1984
303.	Šuligoj Avgust	glasba	1947 – 1948
304.	Šuštar Marija	slovenščina	1947 – 1952
305.	Šušteršič Andrej	fizika, strojništvo	1. 11. 1979 – 30. 6. 1980, 1. 11. 1980 – 30. 6. 1981, 1. 9. 1982 – 14. 8. 1983
306.	Šušteršič Saša	likovna umetnost	1. 9. 2007 – 31. 12. 2007
307.	Švikaršič Marija		1945 – 1946
308.	Taškov Strahil	kemija, fizika	1965 – 1967
309.	Tehovnik Valentina	glasba	1. 9. 2005
310.	Tomažič Marko	kemija	1.9.2000
311.	Tominc Mara	zgodovina	1946 – 1947
312.	Tomše Vrečko Ida	likovna umetnost	1. 9. 1986 – 31. 8. 1989
313.	Tomšič Ivan		1947 – 1948
314.	Trontelj Sonja	angleščina, španščina	1. 9. 1987
315.	Tršar Anica	francoščina, um. vzgoja	1. 9. 1989 – 31. 8. 1990
316.	Uratnik Bernardka	matematika	23. 2. 2008
317.	Urbanija Jože	matematika	1. 11. 1979 – 31. 7. 1980
318.	Uršič Lojze		1945 – 1945
319.	Uršič-Mencin Marija	matematika, fizika	1. 9. 1974 – 31. 12. 2009
320.	Valenčič Vera		1951 – 1952
321.	Vardjan Miran	ravnatelj	1949 – 1953
322.	Vehar Marjeta	matematika	1. 2. 1983 – 5. 7. 1983
323.	Vodopivec-Koporc Ana		1962 – 1964
324.	Volf-Stariha Dragica	geografija, sociologija	1. 9. 1994
325.	Volk Marjan	fizika	1973 – 1974
326.	Volkar Damjan	športna vzgoja	1. 9. 1996 – 31. 8. 2000
327.	Vovk Jožica	psihologija	1971 – 1972
328.	Vozel-Verbič Marjeta	ekonomski predmeti	3. 11. 1986
329.	Vrenčur Edvard	športna vzgoja	1. 9. 1995
330.	Vrenčur Milena	zgodovina, geografija	1. 4. 1987 – 30. 12. 2003
331.	Vujasin Leon	nemščina	1. 9. 2004 – 24. 6. 2005, 9. 10. 2006 – 31. 8. 2007
332.	Vukan Bojan	laborant	8. 12. 1986 – 31. 8. 1987

333.	Wagner Franc		1953 – 1954
334.	Weber Tomaž	zgodovina	1956 – 1958
335.	Zadražnik Jože	praktični pouk - strojništvo	3. 9. 1986 – 9. 10. 1988
336.	Zajc Josipina	geografija	1957 – 1958, 1960 – 1973
337.	Zajc-Kalar Marija Maja	angleščina, nemščina	12. 9. 1988
338.	Zalar Sandi	likovna umetnost	1. 4. 1996 – 31. 8. 1999
339.	Zemljarič Jana	slovenščina	1. 9. 1991 – 9. 5. 1993
340.	Zidar Vanja	zgodovina	23. 2. 1998 – 21. 11. 1999
341.	Zornada Marjetica (Metka)	kemija	1973 – 1975
342.	Zupančič Alojz	predvojaška vzgoja	1956 – 1958
343.	Zupančič Danijel	strojništvo, OTP	1. 9. 1981 – 31. 8. 1982
344.	Zupančič Marija	matematika	1971 – 1973
345.	Zupančič Stanislav	knjižničar	11. 5. 1992 – 31. 7. 1993
346.	Zupet Jaroslava	biologija	1964 – 1965, 1968 – 1969
347.	Zwolf Duša	kemija, biologija	1957 – 1958
348.	Žagar Cilka	slovenščina	1. 2. 1957 – 21. 12. 1990
349.	Žalar Zdravko	matematika	1971 – 1972
350.	Žekš Boštjan	matematika	1970 – 1971
351.	Železnikar Iva	latinščina, francoščina	1952 – 1955
352.	Žetko Renata	angleščina	1. 9. 1994 – 31. 8. 1997
353.	Žgalin Marija	geografija, zgodovina	7. 2. 1977 – 31. 8. 1977
354.	Žičkar Milan	strojništvo	1. 11. 1983 – 4. 8. 1985, 5. 8. 1986 – 2. 8. 1987
355.	Žilić Jasmina	nemščina	1. 9. 1999
356.	Žist Matej	slovenščina	1. 9. 2003 – 31. 8. 2004
357.	Žlahtič Jožef	filozofija, sociologija	1. 9. 1999
358.	Žlender Marina Barbara	francoščina	1. 4. 2010
359.	Žnidaršič Franci	obramba in zaščita	1. 9. 1981 – 30. 9. 1981, 22. 2. 1982 – 31. 8. 1990
360.	Žugman Jurij	kemija in pozn. blaga	20. 4. 1998 – 17. 8. 1999

Maturant Anton Cilenšek in prof. Cilka Žagar v letu 1963

HONORARNI UČITELJI OD LETA 1991 DO 2000

1.	Arbiter Anica	26.	Mihelač Lorena
2.	Bobera Bojan	27.	Mihelčič Metoda
3.	Bregar Lucija	28.	Miklavčič Barbara
4.	Brinšek Nada	29.	Orel Marta
5.	Cerkovnik Matjaž	30.	Pance Barbara
6.	Dremelj Helena	31.	Pavlin Neda
7.	Erčulj Anica	32.	Perpar Janez
8.	Glavič Jože	33.	Piškur Marinka
9.	Godec Andrej	34.	Prudič Lojzka
10.	Gorec Nevenka	35.	Rajnar Majda
11.	Grandovec Ivan	36.	Repnik Vlado
12.	Gros Jelka	37.	Sadar Jože
13.	Groznik Ana	38.	Sinčič Luciano
14.	Gruden Aleksander	39.	Slatinek Milica
15.	Intihar Jože	40.	Strmljan Jana
16.	Jefim Milan	41.	Šteblaj Mateja
17.	Kalinič Davor	42.	Štepic Liljana
18.	Kovač Ana	43.	Šuštar Andreja
19.	Kranjc Bogomir	44.	Tomažič Branka
20.	Kumar Ivan	45.	Uršič Cotič Metka
21.	Lampret Maja	46.	Uršič Nadja
22.	Lazar Amalija	47.	Veras Maja
23.	Lokovšek Franc	48.	Volkar Anica
24.	Macura Dušan	49.	Vrenčur Helena
25.	Mavsar Sabina	50.	Žnidar-Kadunc Vesna

Učitelji na strokovni ekskurziji v Beogradu 2009

HONORARNI UČITELJI OD 2000

1. Bevc Cvetka
2. Kham Boris
3. Kovačič Mojca
4. Kramar Arber
5. Sever Maja
6. Sgerm Miljana
7. Zvonar Simona

Boromejski otoki 2007

ADMINISTRATIVNO IN TEHNIČNO OSEBJE

1.	Adjanski Radoslava	4. 1. 1989 – 17. 9. 1993
2.	Anžlovar Valerija	1. 7. 1997 – 31. 1. 1998
3.	Blatnik Zinka	1963 – 1963
4.	Bregar Ana	1. 2. 1982 – 29. 12. 2001
5.	Ceglar Marija	1972 – 1972
6.	Čož Milan	1. 3. 1991
7.	Demec Milka	1958 – 1974
8.	Drobnič Tončka	15. 9. 2008
9.	Grum Jožica	13. 4. 2004
10.	Hauptman Bojana	15. 12. 2003
11.	Hauptman Cilka	1947 – 1959
12.	Hrovat Darja	20. 11. 2008 – 31. 1. 2009, 14. 9. 2009 – 30. 9. 2009
	Ilovar Olga	1. 9. 2004 – 31. 8. 2008
13.	Kastelic Angelca	1981 – 1982
14.	Kastelic Vida	1. 12. 1992 – 31. 7. 1994
15.	Konda Marta	1. 4. 1994 – 31. 8. 1994
16.	Kovačič Anica	1963 – 1964
17.	Kutnar Peter	4. 10. 1999
18.	Lampret-Lavrič Antonija	1954 – 1962
19.	Lesjak Antonija	5. 11. 2007
20.	Lokar Milena	1. 9. 1982 – 31. 5. 1996
21.	Mak Angela	1973 – 1981
22.	Medved Ana	1974 – 1981

23.	Medved Anica	1. 9. 2008
24.	Možina Jožica	1. 9. 1981
25.	Obreza Ljudmila	1. 9. 1994 – 31. 3. 1996
26.	Okoren Slavka	1965 – 1966
27.	Ostanek Marija	3. 5. 1984 – 14. 9. 2001
28.	Ostanek Vida	1. 8. 1996
29.	Pangerc Nuša	1965 – 1988
30.	Podobnik Janez	1963 – 1965
31.	Podržaj Marina	1. 10. 1993
32.	Požun-Kante Nada	1. 9. 1994
33.	Praznik Milena	1. 12. 2003
34.	Roglič Pavel	1945 – 1961
35.	Rožanc Ivanka	1965 – 1965
36.	Seničar-Strmole Emilija	1953 – 1963
37.	Skebe Marija	1. 3. 1999 – 19. 9. 1999, 1. 4. 2005 – 31. 5. 2005, 13. 11. 2006
38.	Sorčič Mateja	10. 10. 2007 – 6. 10. 2008
39.	Šeme Ljudmila	1957 – 1958
40.	Šeme Pavlina	1961 – 1961
41.	Štrus Vida	1. 12. 2003
42.	Švarc Nives	1. 6. 1993 – 28. 2. 1994
43.	Tomšič Mateja	1. 11. 2009
44.	Topalović Snežana	1. 9. 2004
45.	Trontelj Anton	1. 9. 2004 – 30. 6. 2007
46.	Umberger Sonja	1. 1. 2007
47.	Vozel Nada	6. 10. 1982 – 30. 12. 2006
48.	Zaletelj (Erjavec) Vesna	1. 9. 2003
49.	Zupančič Darja	1. 2. 1998 – 8. 2. 1999
50.	Zavodnik Bernarda	1972 – 1973
51.	Žnidaršič Vida	1973 – 1975
52.	Adjanski Radoslava	4. 1. 1989 – 17. 9. 1993
53.	Anžlovar Valerija	1. 7. 1997 – 31. 1. 1998
54.	Blatnik Zinka	1963 – 1963

Pred tisočletno oljko na Brionih 2008

*Ti pa ...
Stoj ponosno,
viharjem kljubuj,
nikoli ne orji
preozko
in s pepelom posuj ...
vse dvome.*

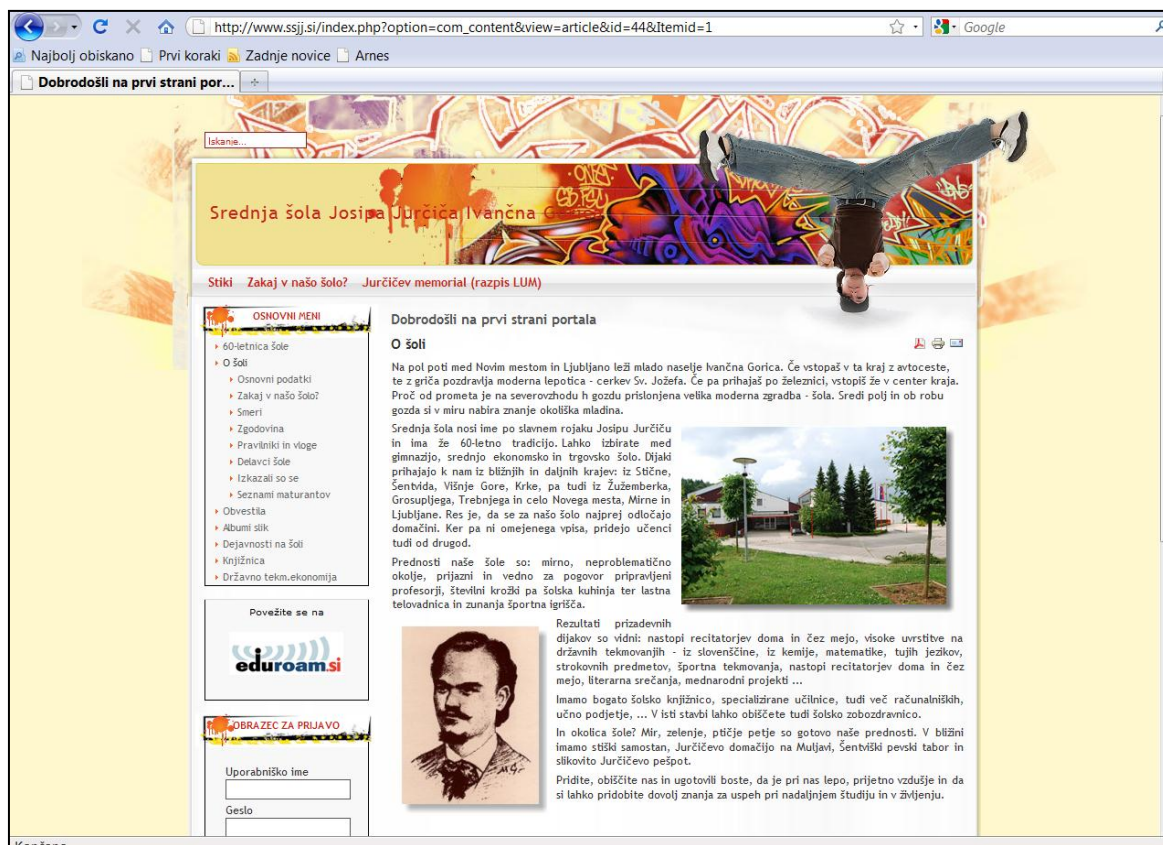
Spletna stran šole www.ssji.si

V zborniku ste gotovo našli obilo zanimivega in koristnega branja ter podatkov. Na naši **spletni strani** <http://www.ssji.si> pa si lahko ogledate še veliko več o sedanjem in preteklem delovanju šole. Tam najdete številne koristne informacije, se seznanite z aktualnim dogajanjem in še marsikaj. Svojo spletno stran je imela naša šola med prvimi v Sloveniji. Znajo je zaslužen naš učitelj informatike **Darko Pandur**, ki jo vsa leta predano gradi, skrbno ureja in posodablja.

Na spletni strani šole najdete najprej vse **osnovne podatke o šoli** in **izobraževalnih programih**, ki jih izvajamo. Sproti nastaja **zgodovina šole**, pretekli dogodki so opisani bolj skrženo, bližnji pa podrobneje in s fotografijami. Dijakom in staršem so na voljo vsi veljavni **pravilniki in drugi**

predpisi ter vloge, ki so potrebni za delovanje našega zavoda. V posebni rubriki so kronološko navedeni **pedagoški in drugi delavci** šole. Zanimiv je seznam s **fotografijami vseh dosedanjih generacij maturantov** naše šole. Vsi pomembnejši dogodki so dokumentirani v slikah in shranjeni v **albumu fotografij**. Pripravljamo pa še sezname vseh diplomantov drugih programov, ki jih je šola izvajala.

Veseli bomo vašega obiska naše spletne strani, če pa nam boste ob tem poslali kakšne pripombe ali predloge, jih bomo z veseljem sprejeli. Taki aktivni odzivi so pomembna vzpodbuda za nadaljnje delo pri ustvarjanju internetne podobe šole. Skrbnik naše spletne strani Darko Pandur jih bo z veseljem sprejel.

Milan Jevnikar

ZBORNIK**60** Gimnazija
Srednja šola Josipa Jurčiča Ivančna Gorica**Uredniški odbor:**

glavna urednica:

Breda Kramar, prof.

pomočnica glavne urednice:

Dragica Šteh, prof.

člani:

Milan Jevnikar, prof.

Marina Podržaj, posl. sekretarka

Marjeta Šlajpah-Godec, univ. dipl. psih.

Marina Strnad, prof.

Fotografije:

iz šolskega arhiva in zasebnih zbirk

Lektoriranje:

Dunja Kaluža, prof.

Breda Kramar, prof.

Računalniški prelom in oblikovanje:

Darko Pandur, univ. dipl. inž.

Izdajatelj in založnik:

Srednja šola Josipa Jurčiča Ivančna Gorica

Cesta II. grupe odredov 38, Ivančna Gorica

Zanjo:

Milan Jevnikar, ravnatelj

Tisk:

PARTNER graf d.o.o., Grosuplje

Naklada:

1500 izvodov

V Ivančni Gorici, maj 2010